

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Çoksalan
Üç Adım
Uzakta'nın
Yazarından

ŞANSLI Liste

Rachael Lippincott

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Blake’in yanında farklı hissediyordum. Yalnızca hakiki bir neşe kaynağı olduğu için değildi ancak... bana annesini kaybetmiş bir kızıdan ibaretmişim gibi davranmıyordu. Eskiden olduğu kişinin hayaleti olan kızıdan.”

Emily ve annesi her zaman çok şanslıydı. Ancak annesi kanserden öldüğünden beri Emily’nin hayatında hiçbir şey yolunda gitmiyor ve artık neredeyse her şeyden korkarak, sürekli kaygı duyarak yaşıyordu.

Lise son sınıfa geçmesine çok az kalmış ve yaz tatilinin de eli kulağındaydı. Ancak işler daha da kötüleşecekti çünkü Emily erkek arkadaşıyla ilişkisini kısa bir süre önce mahvetmişti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi babası çocukluğunun geçtiği evi satışı çıkarmış ve annesinden kalan eşyaları başkalarına vermeye karar vermişti. En yakın arkadaşı ise çok uzaktaydı.

Emily bir zamanlar olduğu kişiden günbegün uzaklaşırken ve şanslı günlerinin geride kaldığını düşünürken hayat ona yepyeni bir sürpriz hazırlıyordu. Okulun yeni kızı Blake ona yepyeni heyecanların kapısını aralayacak ve Emily’nin eski bir kutuda annesinin tatilde yapılacaklar listesini bulmasıyla ikisi yaz boyu büyük keşiflerle dolu bir yolculuğa çıkacaktı. Emily annesiyle daha önce kurmadığı yepyeni bir bağ kuracak ve kimseyle paylaşma fırsatı bulamadığı bir yanıyla yüzleşip herkesten sakladığı sırrını kucaklayarak kendi olma yolunda önemli adımlar atacaktı.

Rachael Lippincott, bizlere gerçek aşkı ararken ne kadar hakiki olduğumuzu soruyor ve hiç kimseye aldırmadan gerçekte olduğumuz kişiye sahip çıkmanın bizi nasıl özgürleştirdiğini anlatıyor.

KDV’den
muafır.

Şanslı Liste

Orijinal Adı: *The Lucky List*

Rachael Lippincott

Çeviri: İren Kori

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Düzelti: Zeynep Sarıfakıoğlu

Kapak Tasarımı: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarımı: Ali Üzeyir Tiz

1. Baskı: Ağustos 2023

ISBN: 978-625-414-429-5

© Rachael Lippincott, 2021

Simon & Schuster Children's Publishing Division'ın alt markası Simon & Schuster Books For Young Readers ile Akcalı Telif Hakları Ajansı arasında yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1

34295 Küçükçekmece/İstanbul

Tel : +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Şanslı Liste

Rachael Lippincott

Çeviri
İren Kori

@psilon®

Bu kitap senin için, Anne. Seni seviyorum.

1

Şanslı çeyrekliği yanımda getirmiştım.

Neden yaptığımı bilmiyordum. Kenarlarında ince bir toz tabakası oluşurken bir an bile düşünmeden yüzlerce ve yüzlerce kez yanından geçip gitmiştim. Fakat bu akşam orada, üç yıldır el değmeden durduğu aynı rafta duruşunda bir *farklılık* vardı.

Yemin ederim ki bu akşam o...

Şanslı görünüyordu.

Bu kelime aklıma geldiğinde irkildim; mavi gözlerin ve uzun, kahverengi saçların bir görüntüsü onu takip etti. Asla fazla gecikmezdi. Şans annemin olayıydı. Benim değil. Ama yine de pürüzsüz metali hissetmek için elimi cebime attım, başparmağımın tırnağı George Washington'ın başının hemen üstündeki, kenardaki o tanıdık çentiği hemen buldu.

Kart satın alma sırasında babam arkasını dönüp, “Bu eğlenceli olacak,” diye fısıldarken bana büyük, göz kamaştırıcı ölçüde umutlu bir gülümseme sundu. Bu akşamdan önce son üç yılı, onu hatırlatabilecek olası her şeyden tamamen sakınarak geçirmemişiz süsü veren bir gülümsemeydi.

Homurdandım. “Eğlenceli’ kesinlikle aklıma gelen ilk kelime değil,” diye fısıldayarak karşılık verirken odada göz gezdirip Huckabee Okul Bölgesi’nin para toplamak için düzenlediği aylık bingo etkinliğinin mutlak sirkini inceledim. Uzak kaldığım bunca zamandan sonra bile neredeyse hiçbir şey değişmemişti. Gözlerim hoparlörün yakınında, çok rağbet gören bir yerde, hararetli bir bilek güreşi mücadelesinde kenetlenmiş iki yaşlı hanımı geçti; gıpta edilen beş bingo kartının üzerine her biri özenle, boyut sırasına göre yerleştirilmiş taş koleksiyonuyla Tyler Poland’a ilerledi.

“Kaotik,” derdim belki. “Kaotik” kullanması uygun bir kelime olurdu.

Yine de yaşlı insanların bilek güreşinin ve ödüllü taş koleksiyonlarının kaosu bile zihnimi yeniden burada olmamın huzursuzluğundan uzaklaştıramazdı. Ve bunun sebebi sadece bu yerin ben ve annem için anlamlı olması değildi.

Bütün sosyal hayatını üç hafta önce lise üç balosunda mahvetmeyi başarmış birisi için, asıl itibariyle bulunabileceği daha kötü bir yer yoktu. Maalesef, söz konusu karman çorman sosyal hayat, *aynı zamanda* buraya gelmekten kurtulmak için başka bir şey yapacağımı iddia edememem anlamına geliyordu.

Dahası babama olanları, hatta neredeyse hiçbir şeyi anlamayacağımdan dolayı şimdi buradaydım. Ben aşına olduğum utanç damgasıyla burada saplanıp kalmışken babam bu para toplama etkinliğini utanmadan küçük bir lise toplantısı olarak kullanıyordu.

Çünkü bu akşam “şu işe bakın ki” en iyi arkadaşı Johnny Carter’ın yirmi yılı uzakta geçirdikten sonra tekrar kasabaya taşındığı akşamdı.

“Şu işe bakın ki” dedim çünkü Huckabee topluluğuna balıklama atlamak istiyorsanız, bu etkinliğe katılmak bunu yapmanın şüphesiz en fiyakalı yoluydu. Büyük ihtimalle babamların mezun sınıflarının yarısı hâlâ bu odada oturuyordu.

İlkokulun hem yemekhane hem de oditoryum olarak kullanılan bu odası ayda bir kez *My Strange Addiction** ve *WWE SmackDown*** Pennsylvania'nın bir taşra kesimi karışımı için grup seçmesine dönüşürdü. Bana inanmıyor musunuz? Ben beşinci sınıftayken tatlı, küçük bir meleği andıran bir anaokulu öğretmeni olan Bayan Long, Sue Patterson'ın doğrudan suratına bir yumruk atmıştı çünkü Sue'nun *B* sütununun sayılarını kasten ilan etmediğini düşünmüştü.

Daha inanılmaz olansa, haklı olmasıydı.

Babam cüzdanını çıkarırken, “Johnny ve Blake’in kartlarını onlar için alacağım,” dedi benim şüphecililiğime aldırma-mayı seçerek. “Park yeri bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun.”

Tam üç yıl önce değil de, daha geçen hafta buraya gelmişim gibi davranıyordu.

Yapabildiğim kadar ilgisizce omuz silerken onun ihtiyar ortaokul müdürü ve son on yılda kuşkuya gerek kalmadan bingo kartlarını dağıtması için yeterince güvenilen tek insan olan Müdür Nelson’dan üç kart satın almasını izledim. O, bu pozisyon için onaylanmadan önce bir dizi kasaba kurul toplantısı ve altı aylık sıkı bir müzakere yapılmıştı.

“Emily! Seni burada gördüğüme sevindim,” dedi Müdür Nelson bana, gözlerindeki şu fazla tanıdık, acıyan parıltıyla. İçimden yüzümü ekşittim çünkü, “Seni burada gördüğüme sevindim,” otomatik olarak bir bakıma, “Annen öldüğünden beri seni görmemiştik!” diye tercüme ediliyordu. Büyük bingo kartı destesini karıştırmaya başladı ve küçük, yıpranmış bir kart çekip onu bana uzattı. “Senin ve annenin kartını ister misin? 505 numara! Hâlâ hatırlıyorum!”

Gözlerim kartın tam ortasındaki o bildik buruşukluğun izini sürerken, sonunda üst sağ köşedeki, altı yaşındayken

* Sıradışı bağımlılıkları olan insanları konu alan bir Amerikan belgesel programı. (ç.n.)

** Amerikan profesyonel güreş televizyon programı. (ç.n.)

meyve pançı döktüğüm yerde, kırmızı lekede dururken hafifçe irkildim. En çok bu anlardan nefret ederdim. Yeterince iyileştiginizi düşündüğünüz ve sonra bir bingo kartı kadar basit bir şeyin her sinirinizi hassas hissettirdiği anlardan.

505 numara.

Beşinci ayın beşinci gününde doğduğumda, annemin batıl inançlara sahip zihni Noel ağacı gibi ışık saçmıştı; dahası beşin bizin şanslı sayımız olduğuna dair *yemin ederdi*. Hâl böyleyken bu sayı kulaklarımın arkasını kaç kez ovمام gerektiğinden, bir ilkbahar sezonu süren çocuk beyzbolu ve bir sonbahar sezonu süren futbol girişimlerimde takım formalarım, yirmi beş beşin karesi olduğundan bunun ne kadar “aşırı özel” olduğunu fısıldayarak avucuma bastırdığı şanslı çeyrekliklere kadar hayatlarımızdaki her şeyle iç içe geçmişti.

Bir gün bir kitap rafında toz tutacak olan aşırı özel şanslı çeyreklikler... Ta ki bu akşama kadar.

Ama başımı iki yana sallayarak onun teklifini reddettim. “Hayır, teşekkürler.”

Uzun, rahatsızlık verici bir duraksama oldu ve babam cüzdanından buruşuk bir beş dolar daha çıkarıp onu Müdür Nelson’a uzattı. “Onu ben alacağım. Sağ ol, Bill.”

Biz uzaklaşırken, “Bunu yapmamalıydın,” diye geveledim. Müdür Nelson bana daha da acıyan bir bakış atıyordu.

Zikzak çizerek boş bir masaya ilerleyip karşılıklı otururken, “Bu yalnızca bingo, Em,” dedi babam. “Eğer sen istemiyorsan onu Blake alabilir.” Fakat bunu söylerken benimle göz göze gelmekten kaçınarak bakışlarını kartlara indirdi.

Tüm bunlar yeterince idaresi güç değilmişçesine, Johnny’nin kızı Blake geliyordu. Hâlâ bununla ilgili nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. Çocukken oldukça iyi anlaşırdık ama onu Noel Baba’ya bir bubi tuzağı kurmaya çalışırken az kalsın evimi yaktığımız on yıl önceki Noel’den beri gör-

memiştim. Bu noktada sohbet başlatmak için ideal bir konu sayılmazdı, ne de olsa artık masum ilkokul ikinci sınıf öğrencileri değildik, lise sona geçmek üzereydik. Yine de Blake burada başka kimseyi tanımıyordu.

Büyük ihtimalle bu akşamdan sonra bunun iyi bir şey olduğunu düşünecekti. Özellikle eğer işler dramatik bir hâl alırsa.

Veya, odadaki insanları iyi tanıdığım için, işler dramatik bir hal *aldığında* diyebilirdim.

Bir kahkaha duyduğumda bakışlarım otomatik olarak fırlayıp babamı geçerek tanıdık uzun parmakların tanıdık, dağınık kahverengi saçları taradığı arka köşedeki bir masaya yöneldi.

Matt.

Birçok göz, uzun bakışıma karşılık verirken midemde yoğun bir endişe hissettim. Jake, Ryan ve Olivia, eski arkadaş grubum, odanın karşısından bana pis pis bakıyordu; yüz ifadeleri beni kasten adam öldürmekten suçlu ilan etmeye yetecek kadar kızgındı.

Ancak balodan sonra sanırım tüm kanıtlar bunun... oldukça adil bir hüküm olduğunu ortaya koyuyordu.

Fakat Matt bana bakmıyordu. Bakışlarını önündeki masada sabit tutuyordu, şüphesiz bana arkasını dönmek için vücudunun yönünü değiştirirken koyu renkli kaşları odaklanmış şekilde çatıktı. Her nasılsa bu, kızgın bakışlardan milyon kat daha betardi.

Bu akşam onları burada görmek beni şaşırttı. Yazın genellikle hepimiz kapanıştan sonra Huckabee Havuzu'nda takılırdık veya Olivia'nın devasa bodrum katında masa tenisi oynardık.

Kaldı ki tahminimce onların bingo gecesine katılmasının önündeki tek engel bendim. Sanırım bensiz yaz akşamları böyle olabilirdi.

Bakışlarımı onlardan ayırırken babam 505 numaralı kartı önüme kaydırıldı. “Ben oynamayacağım,” dedim. Her şey şimdiden kontrolden çıkmaya başlıyormuş gibi geliyordu. Karar verebileceğim tek şey buydu.

“O hâlde benim adıma oynamaya ne dersin?” dedi, beyaz bir köpük bardağı sallayıp bir avuç kırmızı pul dökerken. Ufak bir yığın oluşturarak önüme yığılmalarını izledim. “Bu kart kazanacak olursa, ödül sepeti benim olur.”

Gıcık olup ona dik dik baktım. Neden oynamak istediği beni aşıyordu.

Buna rağmen sanırım son zamanlardaki alışkanlığı buydu. Aslında doğru olmasa da bazı şeylerin bir anlamı yokmuş numarası yapıyordu.

Annem hakkında konuşmak? Hayatta olmazdı.

Onun eşyalarından kurtulmak? Kaçınılmazdı.

Annemin aksatmadan katıldığı aylık bingo etkinliğine böyle bir şey yokmuşçasına gitmek? Kesinlikle uygundu.

“Tercihen ‘Futbol Taraftar Şenliği’ sepeti,” diye ekledi bana abartılı bir şekilde göz kırparken, o sırada Okul Aile Birliği başkanı ve eski balo kraliçesi (iki seçim için de *gerçek anlamda* oy satın aldığına dair söylentiler vardı) Olivia’nın annesi Donna Taylor kırıtarak yürüyerek sonunda sahneye çıktı.

Bakın ne diyeceğim? Tamam. Oynamaya ne kadar erken başlarsak, buradan o kadar erken kaçabilirdim.

Kalabalığa hünerli bir gösteri gülümsemesi sunmadan önce, “Harika! Herkes başlamaya hazır mı?” diye bağırdı Donna mikrofona.

“Hem de nasıl!” diye haykırdı iki yan masadaki Jim Donovan, odayı saran bir kahkaha dalgasına sebep olarak.

“İhtiyar Jim biraz daha böyle devam ederse, Donna’nın dudak dolgusu büzülmeğe dışarı fırlayacak,” diye fısıldadı babam, bana alaycı sırıtişlarından biriyle bakarken koyu kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyordu.

Kafamı iki yana sallarken gece boyunca attığım ilk gerçek kahkahayı bastırdım.

Huckabee'nin garip bir tutarsızlığı vardı ve Donna Taylor ile Jim Donovan bunun kusursuz örnekleriydi. Donnalar, banliyö malikânelerinde veya kendi deyişleriyle “yenilenmiş çiftlik evlerinde” yaşar, kocaları dokuzdan beşe şehirde çalışırken onlar çocuklara bakıp haftanın beş günü pilatesten anne gruplarıyla buluşurdu. Diğer yandan Jim Donovanlar, Betsy Ross Amerikan bayrağı için tasarımlarla uğraşmaya başladığından beri nesilden nesle miras kalmış, birkaç kilometre güneydeki çiftliklerde yaşırdı.

Babam, Jim Donovan'dan bir nebze daha az taşralıydı. “Joseph Clark” adını onunla paylaşan kendisinden önceki dört nesil gibi Huckabee'de doğup büyümüştü. Bu kasaba babamın kanına öyle işlemişti ki onun sınırlarını aşacak olursa muhtemelen toza dönüşürdü. Bu yüzden Johnny'nin buraya geri taşınması iyi bir şeydi, yoksa babam onu asla görmeyecekti.

Masanın karşısından bana başka bir kartı kaydırırken, “Benim yerime Blake'in kartıyla meşgul olur musun?” diye sordu babam.

“Gerçekten mi?” Bingo oynamak istemeyen birine göre, kuşkusuz fazla yoğun bir şekilde oynamak üzereydim.

“Birkaç dakika içinde burada olurlar,” dedi. Hırpalanmış cep telefonunu başıyla işaret ederken dikkati dağınıktı; çatlamış ekranında Johnny'den gelen bir mesaj açıktı. “Az önce bir park yeri bulmuşlar.”

İhtiyar Jim'in taşra panayırında peş peşe beşinci yıl traktörle çekme yarışmasını kazanmasını izlemeyi tercih edeceğimi söylemek üzereydim ama top kafesindeki minik, sarı topların tanıdık tıkr tıkr sesi beni durdurdu. Kafamı kaldırıp sahneye baktım ve ağır ilerleyen bir an için ilan edilmeyi bekleyen sayıların çokluğu beni kendimden geçirdi.

Sayı saymayı bu odada, annemin kucağında otururken kırmızı pulları sayıların üzerine kaydırarak, kazanmak için ihtiyacımız olan boşlukların sayılarını bir çırpıda söyleyerek öğrenmiştim. Kendimi bildim bileli annem ve ben her ay geldik ve neredeyse her defasında kazanırdık. Hasır sepetler ve şeffaf kâğıttan oluşan tahtın tadını çıkarırdık. Annem her zaman, tüm galibiyetlerimizin 505 numaralı kart ve benim şanslı çeyrekliğim sayesinde olduğunu söylerdi.

Dedikodu *bitmez tükenmezdi*. Odanın yarısı bizim hile yaptığımızdan eminken, diğer yarısı bizim tüm Huckabee bölgesinin en şanslı iki insanı olduğumuza emindi; annemin cazibesi herhangi birinin onun hakkında kötü düşünmesini oldukça zorlaştırırdı. İhtimaller bunu akla getirdiğinde bile.

Markete her gittiğimde benden bir seri loto sayısı söylememi isterlerdi. Hatta anlaşılan Paul Wilson'ın 4 Temmuz'da kazı kazanda 10.000 \$ kazanmasına yardım etmişim, bunu bir hafta sonra bir parmağını kaybetmesiyle sonuçlanan vatansever bir havai fişek gösterisinde harcamıştı.

Sonra, ben on dört yaşındayken annem ölmüştü ve sahip olduğum tüm şans, tıpkı Paul Wilson'ın parmağı gibi havaya uçmuştu.

O zamandan beri bu yerden veba misali sakınmışım. Artık bu bir bingo oyunu kadar basit bir şey olsa bile şansımı denemekle ilgilenmiyordum.

Ancak Donna Taylor'ın sarı bir topu, açık pembe akrilik tırnaklarının arasına almasını izlerken, Müdür Nelson meyveli panç lekeli, ortasında dikey bir buruşukluk olan bingo kartını gösterdiğinde hissettiğim aynı çekimi hissettim.

Sanki içimdeki top, kafesi bir defa çevirmenin ardından tüm topları dışarı fırlatmaya hazırды.

“Akşamın ilk sayısı,” diye ilan etti Donna mikrofona, bir grup ilkökul çocuğunun üç masa ötede ellerini hızlı hızlı, düzenli bir ritimle vurmaya başlamasıyla durdu. Hemen

yanlarında oturan Sue Patterson gözüme ilişti, tesbih duasını okuyor ve dörtlü kart takımına kutsal su serpiyordu.

“B-on iki!” diye ilan ettiğinde bazılarının sevinçle bağırmasına ve diğerlerinin hayal kırıklığıyla inlemesine yol açtı.

Bir pul almak için uzandığımda, daha bakmadan sayının 505 numaralı kartta olduğunu biliyordum. Şimdi bile her sıradaki her sayıyı tek tek söyleyebilirdim, bu kart hafızama bir ev adresi veya bir favori şarkı gibi yerleşmişti.

Pul yığınının üstünde tereddüt ettim ve çabucak göz attığımda onun Blake’in kartında da olduğunu gördüm. Kırmızı pulları ayrı ayrı on ikilere kaydırırken etrafa göz gezdirdiğimde Jim Donovan’ın beni, burası Olimpiyatların yüz metrelik koşu yarışının başlangıç çizgisiymiş ve ben altın madalyayı kazanmak için buradaymışım gibi süzdüğünü gördüm. Bakışlarına karşılık verdim, tam üç yıldan sonra hâlâ rakip sayılmak beni eğlendirirken uzun zamandır unutulmuş rekabetçiliğim dudaklarımı bir sırtışın içine çekti.

Donna birkaç sayı daha ilan etti: *I-29, G-48, B-9, O-75, I-23 ve N-40*. Yavaş yavaş kartlar dolmaya başladı, insanlar kıyaslamak için hevesle birbirini süzüyor; odanın ön tarafında istiflenmiş ödül sepetlerinin üstündeki şeffaf kâğıt, yemekhane-oditoryumun floresan ışıklarının altında parılıyordu.

Sinema patlamış mısırı ve kasabanın merkezindeki tarihi sinemada geçerli 100 \$ değerindeki bir hediye kartı gözüme ilişti; Matt ve ben randevu akşamlarımızda her zaman oraya gider, o merkezde takılırdık. Matt aklıma gelince yanaklarım yandı ve bakışlarımı babamın hemen ötesine çevirip ona bakma dürtüme direnmem gerekti, art arda kırmızı pulları dikkatle yerlerine kaydırırken bir suçluluk dalgası gözlerimi önümdeki masaya yapıştırdı.

“Bu fazladan kartları almam iyi olmuş!” dedi babam bana, başını iki yana sallarken uzun bir iç geçirerek. “Burada çuvallıyorum.”

Göz gezdirdiğimde her nasılsa yalnızca tek bir sayının üstüne pul koymayı başardığını gördüm. “Aman Tanrım,” dedim gülererek. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Hay lanet. Şu hâline baksana, Clark,” dedi bir ses tam sağ omzumun üstünden. “Sende hâlâ iş var.”

Johnny Carter’ın zayıf, bronz kolu masanın karşısından onunla sağlam bir şekilde tokalaşmak için uzandığında babamın yüzü aydınlandı. Annemin ölümünden önceki kış Super Bowl’da Zach Ertz’in o sayı pasını yakalayarak Eagles’a galibiyeti garantilediğinden beri onu bu kadar heyecanlı görmemiştim.

Kafamı kaldırıp baktığımda Johnny’nin yüzünde fazladan birkaç kırıxıklıkla neredeyse tıpatıp on yıl önce Noel ziyaretlerinde olduğu gibi görüldüğünü fark ettim. Bol, beyaz bir gömlek uzun, zayıf gövdesinden gevşekçe dökülürken kirli sarı bir saç yığını tepesinde duruyordu. Hatta bir *puka* deniz kabuğu kolyesini ciddiyetle takıyor ve bunu gerçekten taşıyabiliyordu.

Ama sanırım lise mezuniyetinden altı ay önce aniden ayrılıp Hawaii’ye giderek bir sörf efsanesi hâline geldiğinizde bunu yapabiliirdiniz.

“Selam, Em,” dedi yakınımıdan bir ses, sesin sahibi yanımdaki sıraya otururken.

Başım yan tarafa döndüğünde Blake’i gördüm.

Büyük gelen tişörtler giyen, görünüşe göre tarak diye bir şeyden habersiz, zayıf, yedi yaşındaki kızın hafifçe daha uzun boylu bir versiyonunu görmeyi bekliyordum ama bunun az önce yanıma oturan kızla hiç ilgisi yoktu.

Şüphesiz Blake’in ergenlik bingosunu kazandığı söylenebilirdi.

Işıltılı, koyu bronz cildi, Huckabee’de kimsenin bırakın şimdi, temmuzun başında, ağustosun sonunda bile sahip olmadığı bir renkti. Uzun ve dalgalı saçları babasınıninkilerden

koyuydu ama aralarda, onları oraya güneş ışığı koymuşçasına, babasıyla aynı parlak sarı tutamlara sahipti.

Gerçi beni en fazla şaşırtan gözleriydi. Uzun kirpikler sıca, neredeyse sıvı bal-kahverengi gözlere teslim oluyordu. On yıl önce o gözler Teksas eyaletinden büyük bir gözlüğün arkasında gizliydi. Şimdi tamamen meydandalar.

Üstelik fark eden yalnızca ben değildim. Şimdi resmen herkes bizim masamıza bakıyordu. İnsanların dikkatinden kaçmak buraya kadarmış.

Halihazırda ona karşılık olarak hiçbir şey söylemediğimi fark ettiğimde, “Kartın bende,” deyiverdim. Önümdeki iki karta bakmak için gözleri salınarak indi ve pulları etrafa saçmamaya dikkat ederek kartını ona doğru kaydırđım.

Son üç haftadır toplumdan dışlanmış olduğum daha bariz olabilir miydi?

“Teşekkürler,” dedi Blake bana gülümseyerek. Dışlerinin arasındaki boşluk, önümde oturan kızın evin içinde maytap yakmanın ikimize birden midilli vermesi için Noel Baba’yı *yeterince* korkutacağına beni ikna etmiş olan kızla arasındaki tek değişmemiş özellikti.

“İki yerdeki eksikliğini tamamlarsan bingo yapabilirsin,” diye ekledim, bu tamamen ortada değilmiş gibi.

Donna’nın bir sayıyı ilan ettiğini duydum ama bu daha çok sol kulağımda bir vızıltıydı, parmaklarım içgüdüsel olarak cebimdeki çeyrekliği sardı.

“Hey! Ne şanslısın.” Blake’in gözleri heyecanla genişledi ve kırmızı bir pulu kaldırıp özenle benim kartıma kaydırđı. “Benden önce bitirdin.”

Bingo.

2

Huckabee'deki herkes, yazın bir bingo etkinliğine katıldığınızda arkasından dondurma yemeye gitmemenin imkânsız olduğunu bilirdi. Bu sinemaya gittiğinizde patlamış mısır yememeye denkti. Veya havuza gidip de mayonuzu unutmaya.

O hâlde, gitmenin hiçbir anlamı yoktu.

Sam'in Kaşıkları, Huckabee İlkokulu'na bir blok uzaklık-taydı ve yemekhane-oditoryumdan ayrılarak oraya yönelen geniş insan kalabalığı ikisi arasındaki mesafeyi yavaşça yürüyordu.

Şansa biz kapıdan ilk çıkan birkaç gruptan biriydik.

Çakıllı otoparkta çevik adımlarla yürüyordum, babam ve Johnny benden birkaç adım öndeydi, Blake onların hemen arkalarında gürültülü çatırtılar çıkararak ilerliyordu. Boyları ortalamanın üzerindeki bu ekibe ayak uydurmak için iki saniyede bir ağır ağır koşmam gerekiyordu.

"Dondurma almaya ödül sepetini de mi getiriyorsun?" diye sordu Blake bana, silindir şeklinde yuvarlanmış bir tişörtle bir Eagles şapkası arasına sıkıştırılmış bir Carson

Wentz'in koca kafalı oyuncak biblosuyla uzun bakışmamı bölerek. Ayaklarımız çakıllı yolda sabit bir ritim tutturan dek çok hafifçe yavaşladı. "Bir zafer turu falan mı yapıyorsun?"

Babamın "Futbol Taraftar Şenliği" sepetiyle, az önce bir Altın Küre ödülü kazanmışçasına etrafta gururla dolaşmam fikrine burun kıvrımmaya çalıştım. Buna rağmen, dürüst olmak gerekirse bu, kasabadaki bazı kişilerin karakterine aykırı bir hareket olmazdı. Birinin, sırf kayınvalidesiyle kayınpederine nispet olsun diye, epeyce göz koyulan, hâlâ streç filme sarılı "Peynir Eşliğinde Şarap" sepetini on yıldır şöminesinin üstündeki rafta tuttuğunu duymuştum. Peynir kesinlikle küflenmişti ama zaten konu hiçbir zaman bu değildi.

Hasır sepeti tutuşumu sıkılaştırdığımda etrafındaki plastik gürültüyle buruştu. "Onu arabaya koysaydım, dondurma almak için iki saat beklerdik."

Gerçek buydu. Sam'in Kaşıkları'na doğru hareket eden bingo katılımcıları ordusu an itibarıyla Sam ve penceredeki üç servis elemanının ellerinin karıncalanması için yeterli olmalıydı. Babamın arabasına gitmek bizi sıranın en sonuna, servis elemanlarının kollarının milyonlarca parçaya ayrılmak üzere olduğu anlara atardı. Annem ve ben, sonlara kaldığınızda dondurma toplarının yüzde yirmi beş küçüldüğünü ve daha çok aktığını keşfetmiştik.

Üstelik bugünden sonra tam boy bir top dondurmayı hak ettiğimden oldukça emimdim.

"Sanırım buraya çok fazla geliyorsun," dedi, sıranın sonu yaklaşırken. Yeterince hızlı yürümeyi başardığımızdan dolayı, bizimle ev yapımı buzlu, şekerli lezzetler arasında sadece yaklaşık on kişi duruyordu.

"Artık pek değil," dedim.

Neyse ki bana nedenini sormadı. Onun yerine kaşları yükseldi. "Bekle. Lütfen bana bu yerin adının *sahiden* Sam'in Âşıkları olduğunu söyle."

Beyaz ve mavi kulübenin tepesindeki kırmızı harfli, ışıklandırılmış tabelada “Kaşıkları”nın “K” harfi sönmüştü ve kasabanın çoğu buna fazlasıyla alışkın olduğundan artık fark bile etmediğimiz gerçeğine güldüm. “Sayılır? O tabela beş yıldır tamir edilmedi, bu yüzden dondurmacının gayriresmî lakabına dönüştü.”

“Senin favorin hangisi?” diye sorarken mönü panosunun önündeki uzun insan sırasının üzerinden boynunu uzatıp gözlerini kıstı. Bunun üzerine, akşamları lenslerini çıkardıktan sonra hâlâ o Teksas büyüklüğündeki gözlüğünü takıp takmadığını merak ettim.

Dikkatimi ön pencereye çevirirken, “Külahta çikolatalı ve vanilyalı, üzerinde renkli şekerleme kırıntılarıyla,” diye cevapladım otomatik olarak. “Fakat *yıllardır* yememiştim.” Son kez buraya annemle geldiğimi idrak etmemle birlikte gelen hüznün sızısına rağmen ağzımın sulandığını hissedebiliyordum.

“Tanrım. Sam’in Kaşıkları’ndan yıllardır bir külah dondurma yemediğini *sen* söylüyorsan,” dedi Johnny parmaklarıyla sayarken. “Clark, buraya en son birlikte gelişimizin üzerinden yirmi yıl geçti. Lise sondan önceki yazdı. Hatırlıyor musun?”

Babam sırtarak başını salladı. “Sen külahta çikolata parçalı naneli almıştın ve parasını ödedikten on beş saniye sonra ben onu suratına yapıştırmıştım. Tüm amigo takımının önünde şaka olsun diye pantolonumu indirdiğin için senden intikam almak zorundaydım.”

İkisi de aynı anda başını iki yana sallayarak kahkaha atmaya başladı.

Blake’le hızla bakiştık, ikimiz de önümüzdeki uzun nostalji akşamı karşısında gözlerimizi devirdik.

Bana bakmak için dönerek, “Annen ona çok kızmıştı,” dedi Johnny, yukarıdaki sokak lambasının ışığı doğrudan

yüzümde parlıyordu. Bana uzun, hafiften rahatsız bir bakış atarak gülmeyi kesti. O daha söylemeden, ne diyeceğini tahmin ettim.

“Vay be. Jules’a bu kadar çok benzemene alışamıyorum.”

Bu, sayamayacağım kadar çok duyduğum cümlelerin bir çeşidiydi.

“Annene tıpatıp benziyorsun.”

“Resmen Julie’nin bir kopyasısın!”

“İkiniz ikiz olabilirdiniz!”

Eskiden insanların böyle şeyler söylemesine bayılırdım. Şimdi bundan uzaklaşamıyor gibiydim, aynaya her baktığımda annemin yüzü beni takip ediyordu. Uzun, dümdüz kahverengi saçlar, gür kaşlar, dolgun dudaklar.

Ama gözleri değil. Çok fazla özlediğim gözler asla orada bakışlarıma karşılık vermezdi, aksini ne kadar dilersem dileyeyim.

Onun yabanmersini mavisi yerine babamın gözlerinin koyu, kopkoyu kahverengine sahiptim. Bu tek özelliğini almış olmasaydım, onunla akrabalığımı asla tahmin edemezsiniz. Boy geni beni hızla pas geçmişti.

Babam bana hüzünlü gülümsemelerinden birini sunarak, “Öyle, değil mi?” dedi.

Ve böylece, boğazını temizleyip annemin konusu açıldığında her zaman yaptığı gibi sessizliğe büründü. Gözlerini benimkilerden ayırmasını izledim. “Sana Luke Wilkens’ın mülkünde yaptığım şu kısa süreli inşaat işini anlattım mı? Cam tavanlı olan?” dedi Johnny’ye ve birdenbire evde fazlasıyla duyduğum sıkıcı inşaat sohbetine döndük.

İleri doğru ayak sürürken, “Ee,” dedim Blake’e göz gezdirerek. “Şimdiye kadar Huckabee’yi beğendin mi?”

“Şey, sadece iki gündür buradayım ve gece uçuşu yaptığımızdan ilk günün çoğunda uyudum,” dedi biraz tereddüt ederek. “Ama ıı, sana karşı dürüst olayım mı? Âdeta farklı bir evren gibi hissettiriyor.”

Cömert değ erlendirmesine karşı homurdandım. “S r s y le ineği olan farklı bir evren.”

Hemfikir şekilde ba ıyla onaylarken gözleri onlara uzak-tan bir bakış attı. “*S r s y le* inek.”

Eski arkadaş grubum ağır adımlarla yanımızdan geçerken omuzlarım gerildi; buraya hızla koşarak gelmelerinin bir  d l  olarak ellerinde yükselen dondurma külahları vardı. Jake ve Ryan’ın birdenbire Blake’i fark ettiklerini gördüm:  kisi de yava ladı, ağızları hafifçe açık kalmıştı. Blake kendiliğinden yirmi birinci yüzyıla d  m   bir dinozormu  gibi ona aval aval bakarlar ken dondurmaları yavaşça ellerine damlıyordu. Olivia kıskançlıkla Ryan’ın omzuna vurdu ama o da Blake’i ölçüp bi mekle eşit derecede meşguldü.

Kasabaya her gün yeni bir kız gelmiyordu. Ayrıca kesinlikle Blake kadar güzeli gelmiyordu. Sadece dikkatlerini beni yargılıyor olmaları gerektiği gerçeğinden uzakla tırdığı için rahatlamı tım.

Ona bakmayan tek kişi Matt’ti.

Bir saniyenin küçük bir parçasında benim olduğum tarafa kısaca baktı, bakışları annemin her zaman çok sevimli olduğunu söylediği dalgalı, çikolata kahvesi saçlarının altından gözetliyordu.

   anda tüm gördüğüm yüzünü boydan boya kaplayan incinme ve hayal kırıklığıydı.

Oldukça berbat hissederek arkasından baktım. Zaten Huckabee’nin en nazik erkeğinin kalbini kırdığım için kuşkusuz böyle hissetmeliydim.

“Ona ne yaptın?” diye sordu Blake, onlar duyma mesafesinden çıktığında. Blake’in fark etmemesini umuyordum ama o bakışın çok güçlü bir etkisi vardı.

“Ah, bilirsin,” dedim uzun bir i  geçirmeyle, sesimi umursamaz tutmaya çalışıyordum. “Her zamanki şeyler.  ıktık. Ayrıldık.  ıktık. Tekrar ayrıldık.” Bu bir yalan değildi. Gerçeğin tamamı da değildi.

Blake kaşlarını şaşkınlıkla kaldırırken ısıklık çaldı. “Sence yeniden bir araya gelecek misiniz?”

“Hayır. Bu kez bunun olacağını sanmıyorum.” Üç yıllık barışma ve ayrılmalarımız zihnimde döngü olarak tekrar etti, Matt her zaman aramızı yeniden düzeltmenin bir yolunu bulurdu. Ama şimdi o döngü lise üç balosunu içeriyordu ve bu her şeyi bitiriyordu. Matt benimle konuşmayacaktı bile. “Bana nasıl baktığını gördün. Sonsuza dek benden nefret edeceği oldukça bariz.”

“Gerçekten mi? Nefret? Benim algıladığım bu değildi.” Blake dalgın bir tavırla dudağını ısırdı. “Bana, seni unutamamış gibi göründü. Belki sadece senin onunla konuşmanı bekliyordur.”

Neyse ki Sam’in büyük kızı Amber orta pencereden seslendi, “Sıradaki!” Böylece Blake’in sözleri üzerine midemde titreşen umut kırıntısını kabullenmem gerekmedi.

Tüm bunları düzeltebileceğime dair umut.

Sıranın ön tarafındakilerin payına düşen büyük dondurma toplarıyla doldurulmuş külahlar göz açıp kapayıncaya dek ortaya çıktı ve kendiminkini kapmak için ödül sepetini dengeleyip erimeye başlamadan önce dondurmamı yaladım.

Bir anda annemle birlikte bingo sonrası yaz akşamlarına ve ilkokulun zor günleri sonrasındaki molalara geri taşındım.

Ayaklarıma yürümeye devam etmelerini hatırlatmam gerekti.

Üç piknik masası çoktan dolmuştu, bu yüzden ilkokula doğru geri yürümeye başladık, hâlâ sırada bekleyen insanlar dondurmalarımızı özlemle süzdü.

Blake bana baktı ve şakağını ovarak suratını ekşitti. “Dondurma baş ağrısı.”

Annemin bana aynı şeyi yüzlerce kez söyleyen sesini kafamda duyarken, “Dilini damağına koy,” dedim. Eskiden külahımı bir dakikada silip süpürür, ardından ağrıyla kıvranırdım.

Yavaşça, odaklanarak yaladım, gökkuşağı renkli şekerleme kırıntısı kaplı sarmal dondurmama artık doğrudan dalmıyordum. Hatta hiçbir şeye bunu yapmıyordum. “Sihir gibi işler.”

Birkaç saniye içinde başıyla onaylarken yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı, hiçbir şey olmamışçasına külahına geri dönerken dondurma baş ağrısı geçmişti.

Bakışlarım onu geçerek sıradaki insanlara kaydığında, biz geçerken tüm gözlerin Blake’e çevrilmiş olduğunu fark ettim. Çok az değişikliğin olduğu bir kasabada yeni, parlak ve güzel bir şeydi. O, Huckabee’nin farklı bir evrene aitmiş gibi olduğunu hissediyorsa, belli ki buradaki herkes de onunla ilgili aynı şekilde hissediyordu.

Topladığı bakışları fark ediyor mu diye görmek için Blake’e baktım ama sadece neşeyle dondurmasını yalıyordu. Dondurma baş ağrısı dışında dünyada hiçbir şey umurunda değildi. Buna karşılık elimde olmadan ani bir kıskançlık dalgası hissettim.

Babam beni dürttü ve ona bakmak için başımı çevirdim. “Yarın eşyaları toplamak senin için hâlâ uygun mu? İşten eve birkaç kutu getirdim.”

Evimizin dışındaki satılık tabelası birden aklıma geldiğinde yüzümü buruşturdum, çocukluk evim yakında altımdan sökülüp alınacaktı. Bunun bütünüyle berbat bir yaz olması için bir sebep daha.

“Eşyaları toplamak mı?” Johnny kayarak durdu.

“Sana taşındığımızı söylemedim mi?” diye sordu babam. Sanırım babam aylık telefon konuşmalarında bundan bahsetmemişti.

“Dalga mı geçiyorsun!” diye haykırdı Johnny, gözleri şaşkınlıkla genişlemişti, neredeyse babam bana söylediğinde benim olduğum kadar şokta görünüyordu. Bir dondurma damlası külahından süzülerek aktı ve her nasılsa gömleğine bulaşmamayı başarıp altındaki kaldırıma bir şapırtıyla düştü.

Ah, insanın göğüslerinin olmaması böyle bir şeydi. “Kasabaya geldiğim saniye eşyalarını mı topluyorsun?”

“Huckabee’nin dışına taşınmıyoruz,” dedi babam, cevap verirken kaşığını Johnny’ye doğrultarak. “Sadece daha küçük bir eve.” “Daha küçük”, “daha ucuzun” şifreli ifadesiydi ama Johnny büyük olasılıkla bunu bilmiyordu.

Ben Johnny’ye, “Sanki Huckabee’den ayrılırmış gibi,” diye fısıldarken babam, uzun dondurma sırasında ilerleyerek “selamlarını” ve “merhabalarını” sunuyordu. Kendi gayri-resmî belediye başkanımız.

“Ne düşünüyordum bilmiyorum,” dedi Johnny bir kahkahayla, eski bir sınıf arkadaşına selam vermek için döndü.

Huckabee, *Titanik* olsaydı, babam kuşkusuz gemi tepetaklak okyanusa çakılırken gururla selam veren kaptan olurdu.

Çakıllı otoparka ulaştığımızda ve merhaba demek için arabalardan başka kimse kalmadığında, “Yarın eşyaları toplamanıza az da olsa yardım etmek için uğrayabiliriz,” diye önerdi Johnny.

“Sizin eşyalarınızı *boşaltma* işiniz yok mu?” diye sordu babam.

“Kutularımız üç beş iş günü daha gelmeyecek,” dedi Johnny genişçe sırtarak. “Kârlı bir iş yapmaya ne dersiniz? Size yarın yardım edelim ve karşılığında, siz de bize bu hafta daha sonra yardım edin.”

“Anlaştık,” dedi babam boş bardağı yumruğunda ezip serbest elini uzatırken. Bu sıradan bir plan değil de ciddi bir yeminmiş gibi erkeklere özgü bir şekilde sertçe tokalaştılar.

Biz otoparkın yer bulmayı başardıkları en uzak köşesine yavaşça giderken, “Üç, iyi mi? Yoksa üç buçuk mu diyelim?” diye sordu Johnny, başıyla Blake’i işaret ederek. “O hâlâ biraz jetleg etkisinde.”

Blake’in gözlerinin altındaki belli belirsiz koyu renkli halkaları, kelimelerinden bazılarını kuşatan çatallı sesi şimdi idrak ediyordum.

“Üç harika,” dedi babam başıyla onaylayarak. “Em, cumartesi sabahları kasabadaki Nina’nın Fırını’nda çalışıyor.”

“Nina mı?” diye sordu Johnny. “Nina Levin mi?”

“Artık Nina *Biset*,” diye düzeltti babam sırtarak. “Ama, evet, o Nina. Kızı Kiera, Emily’nin en iyi arkadaşı.”

“Bu isteğe bağlı mı oldu yoksa önceden mi belirlenmişti?” diye sordu Johnny bana bir göz kırpmayla.

“İkisinden de biraz,” dedim gülerek. Kiera ve ben, annele-
rimiz gibi doğuştan en iyi arkadaş olduğumuzla ilgili oldum
olası birbirimize takılırdık.

Dondurmamın geri kalanını bitirdim, biz otoparkta yavaş-
ça yürürken tatlı lezzeti hâlâ ağızımdaydı. Son sıraya ulaştık,
arabalar beşinci sınıf binasının az ilerisi ile futbol sahasının
hemen öncesi arasında sıkışmıştı; kale direğinin ötesindeki
orman, ay ışığında karanlık ve kaygı verici görünüyordu.

Eskiden, ortaokuldayken, bingo etkinliği bittikten sonra
futbol kalesini koşarak geçip çalılgın içindeki büyük ağaçlar-
dan birine dokunmak için grubumuz birbirine meydan okur-
du. Birisinin bunu sahiden yapacak cesareti bulması, yirmi
dakikalık tahrik edici bir atışmayı ve gözünü dört açarak
çimenlerin arasında sürünmesini gerektirirdi.

On seferden dokuzunda, pürüzlü ağaç kabuğuna hafifçe
vurmak için karanlığa fırlayan kişi –bingoyu kazandıran şan-
sımın coşkusunu hâlâ taşıdığımdan– ben olurdum.

O zamandan beri bu kadar çok şeyin değişmiş olması çılgıncaydı. O zamandan beri benim bu kadar çok değişmiş
olmam çılgıncaydı.

“Eh, bu bizim,” dedi Johnny.

Eski, paslı, orman yeşili bir cipe bakıyordum ama Johnny
kapıların kilidini açtığında onun yanındaki siyah Porsche’un
ışıkları iki kez yanıp söndüğünde şaşırdım.

Babamla hızla bakışırken şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.
Onun da benim kadar şaşırdığını anladım.

Johnny bizim gözlerimizi fal taşı gibi açtığımız tepkimizi fark etmedi ve yaklaşmak için eğilirken ödül sepetinin jela-tin kâğıdını gürültüyle hışırdatarak bana tek koluyla sarıldı. “Yarın görüşürüz, evlat!” dedikten sonra babamla tokalaşıp Porsche’un kapısını açtı ve arabaya bindi.

Sarılmaya düşkün bir aile olmalıydı çünkü hemen sonra Blake bana sarıldı, kolunu çabucak bana dolarken beraberin-de hepsi birbirini kuşatmış bir taze keten, sıcak kum ve tuzlu okyanus suyu dalgası getirdi.

Sahilde bir gün gibi kokuyordu.

“Görüşürüz,” dedi geri çekilirken. Anlaşılan okyanusu koklamaya kendimi fazla kaptırdığımdan bir saniye fazla uzun sarılmıştım. Benim neyim vardı?

Babama el salladı. “Hoşça kalın, Bay C!”

Arabayla ayrılmalarını izledik, park etmiş araba sıraları-nın arasındaki yollardan sarsıntısız, sessizce geçerek otopark-tan çıkarlarken motor nazikçe hızını artırıyordu.

“Johnny ne iş yapıyor demiştin?” diye sordum. Uzaklaş-tıkça arabanın farları yavaşça soluyordu.

“Teknoloji zimbirtısı,” dedi babam bir omuz silkişle.

Otoparkın bir ucundan diğerine ters yönde yürüyerek ara-bamızın yolunu tutarken, “Teknoloji zimbirtısı mı?” dedim. “Nasıl? Google’da mı çalışıyor? Matt’in babası bile *onun* gibi bir araba kullanmıyor.”

Bana baktı, Matt’ten bahsetmem ikimizi de şaşırtmıştı. Babam detayları bilmiyordu ve ben ona anlatmazsam sor-mazdı ama haftalardır Matt uğramadığı ve benim Kiera dışın-da kimseyle görüşmek için evden çıkmadığım için bir terslik olduğunu anlamış olmalıydı.

Sepeti elimden kapıp beni hafifçe dürterken, “Evet,” dedi babam. “Fakat düşünsene, ikisinin de bir bingo ödül sepeti yok!”

Gülümserken hemen karşılık olarak onu dürttüm.

“Bu arada teşekkür ederim,” dedi. Onun kırmızı, hafifçe paslı Chevy’sine varmıştık. Sepeti kaldırıp bana kamyonetin kasasının üstünden gülümsedi.

“Gerek yok!” dedim kamyonetin kapısını çekip açarken, menteşeler gürültüyle cırladı. “Senin kartın, senin paran, senin sepetin.”

“Bunu anlamıyorum. Senin dışında kimsede o kart öyle kazandırmaz, yalnızca sen ve senin...” Kelimeyi söylemeden önce aniden durduğunda göğsüme ödül sepetinden fazlasıyla vurdu.

İkimiz de sessizliğe büründük ama eksik kelimenin kulaklarımnda cınladığını hissedebiliyordum.

Babam *bingoya gidebiliyor*, o odada durabiliyor ve bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi davranabiliyordu ancak onun adını bile söyleyemiyordu.

O motoru çalıştırırken emniyet kemerini süzerek, “Kemerini tak,” dedim. Emniyet kemeri takıldığı takdirde, motorlu araç kazalarının ölümcüllüğünün yarı yarıya önlenemediğini ona daha kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Başıyla onayladı, çabucak fren yaptı ve kemeri bir tık sesiyle yerine taktı. Bana samimiyetle suçlu bir bakış attı. “Üzgünüm, Em.”

Bu önemsiz bir şeymiş numarası yaparak bir baş onayı verdim ama zaten bir ebeveynimi kaybetmiştim ve bu sayının ikiye çıkmamasını tercih ederdim.

Annemin külüstür gümüş renkli Toyota Camry’siyle yüzlerce kez yaptığımız gibi uzaklaşırken ilkokul yavaş yavaş gözden kayboldu. Sam’in Kaşıkları’nın dışındaki insanları, etrafta koşuşan çocukları, onları kontrol etmeye çalışan ve yavaşça yenilgiyi kabullenen ebeveynleri, köşede dedikodu eden ortaokullu bir grup kızı izledim. Her şey farklı olsaydı, hepsinin ortasında nasıl olurum diye hayal etmeye çalıştım.

Annem ve ben şimdiden arabayla ayrılır mıydık? Yoksa tam ortasında Jim Donovan'ın acayipliklerinden, okuldaki son dedikodulardan veya yedi yaşındaki tuhaf kızların büyüyünce Instagram modeli güzelliğine kavuşabilmesinin ne kadar çılgınca olduğundan mı konuşurduk? O evrende Matt ve arkadaşarımla aramızın iyi olacağına, şimdi tavsiyelerine her zamankinden fazla ihtiyaç duyduğum insanın bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağına emindim.

Ama dikiz aynasındaki okul gibi, o hayal de silikleşti. Annemin olması gerektiği ama olmadığı mekân ve zamanda her zaman bir boşluk, bir eksiklik vardı.

Koltuğumda kımıldanarak başımı araba camına yasladım ve gözlerimi kapatıp elimi cebime uzatarak parmaklarımı şanslı çeyrekliğe sardım.

Genelde bu düşünceleri bir kenara iterdim çünkü asla hayalimde canlandıramazdım ama uzun zamandır ilk kez bir kolum bir bingo ödül sepetinin tanıdık şeklini kucaklarken, favori dondurmamızın tadı hâlâ damağımdayken onu hissedebiliyordum.

Annemi gerçekten *hissedebiliyordum*.

Başparmağımanın tırnağı George Washington'ın başının hemen üstündeki o tanıdık çentiği buldu ve ister istemez, bu bingo akşamının her şeye rağmen fena geçmediğini düşündüm.

3

Ertesi gün işe gitmek için yola çıktığımda yükselmekte olan güneş daha şimdiden saçma ölçüde sıcaktı ve bisikletim hızlanırken, rüzgâr saçlarımı çekiştirirken evimin ön tarafındaki çimenlikteki satılık tabelasının ben uzaklaştıkça gitgide silikleşmesi rahatlatıcıydı.

Bu yolda bisikletimi gözlerim kapalı sürebilirdim, rota hafızamın derinine kazınmıştı. Yakında burada bisiklet sürmeyeceğimi düşünmek çılgıncaydı. Tanıdık her sapak, tepe ve yön bulma işareti geçmişe ait olacaktı çünkü büyük ihtimalle kasabada bir daireye taşınacaktık ve Nina'nın Fırını hemen yakınımızda olacaktı.

Gerçi babam bu konuda *hiçbir* şey söylememişti.

Beni dümdüz Huckabee'nin merkezine götürecek anayola saptım ve ufka göz atarken tek bir kırmızı araba ağır ağır yanımdan geçti. Arabanın arkasında, geniş çapta bir çiftlik alanındaki mısır sapları her pedal çevirişimle birlikte gittikçe daha uzun oluyordu.

Ve elbette inekler vardı.

Bir banliyö malikâneleri sitesinin arasındaki çiftlik alanında, daima onları bir otlakta dünya umurlarında olmadan başıboş dolaşırken görürdünüz.

Her çiftlik alanı, toprağını satıp birkaç kilometre güneyde kimsenin aslında yaşamak istemediği ucuz, köhne sıra evlere sürülmeyi reddetmiş Huckabee’li bir aileye işaret ederdi.

Pedal çevirerek Devonshire Mülkleri’ni –2000’lerin ortasında büyükannemle büyükbabamın çiftliğinin üstüne inşa edilmiş birbirinin aynı evlerden bir site– geçtim. Büyükbabam benim doğumumdan hemen sonra ölmüştü ve emlak müteahhitleri kapısını çaldığında büyükannemin pek seçeneği yoktu. Büyüdüğü, annemi yetiştirdiği çiftlik onun altından sökölüp alınmıştı. Ölene dek sıra evlerinde yaşamıştı.

Geniş arka avluda güneşlenen golden retriever cinsi köpeğe bakarken altında çiftliğin hangi kısmının uzandığını merak ettim. Büyüdüğü evi kaybetmenin büyükannemi, benim şu anda olduğum kadar harap edip etmediğini merak ettim.

Saint Michael Kilisesi dayanıklı tuğlaları, mozaik camlı pencereleri, antika tahta kapısıyla ve yanındaki, eskiden Kiera’yla birlikte salıncaklardan atladığım, kovalamaca oynadığım, demirlerinden baş aşağı sarktığım çocuk parkıyla birlikte salınarak görüş alanıma girdi.

İtiraf etmeliyim ki bisiklet yolculuğunun bu parçasını büyük ihtimalle özlemeyecektim; büyük, kırmızı bir dur işaretini görüp yavaşladığımda kendimi her zaman yaptığım gibi tam karşımda uzaktan beliren, kalın altın harflerle HUCKABEE MEZARLIĞI yazılı siyah tabelayı görmezden gelmeye çalışırken buldum.

Kafamı eğip pedallara asılarak hızla uzaklaştım, siyah tabela ile dövme demir kapılar gıcırdayarak yanımdan geçerken Huckabee’nin merkezi beni güvenle içine çekti. Buna rağmen, tekrar nefes alabildiğimde bile hâlâ içimde annemi geride bırakmışım gibi hissettiren bir krater vardı. Yine.

İş bölgesi, veya aslında Huckabee'nin merkezi, hayatım boyunca hiç değişmemişti. Elbette, büyük olasılıkla ellilerden kalma kurşunlu boyayla boyanmış olduğundan birkaç bina yenilenmiş ve modernleştirilmişti ama hâlâ aynı hisse sahipti, her köşede iyi ve kötü anılar vardı. Hatırlamak istemediğim anılar.

Yemek pişirmek içimizden gelmediğinde babam ve benim üç ay boyunca neredeyse her gün gittiğimiz Hank'in Lokantası'nın penceresinden Judy'yi gördüm. Bana bir öpücük yolladı. Evi satacağımızı öğrendiğinde bana sunacağı kemiklerimi ufalayacak şiddetteki kucaklamayı şimdiden hissedebiliyordum. Huckabee Lisesi'nde birinci sınıf öğrencisi olduğu zamandan beri orada çalışmış olan Judy, Hank'in Lokantası'nın mihenk taşıydı. Bu sonbaharda yetmiş beş yaşına basacaktı.

The Coffee Bean birkaç dükkân ilerideydi, onu O'Reilly'nin Sahafı ve babamın sık sık gittiği hırdavat dükkânı gibi birçok diğer dükkân takip ediyordu. Dükkânın kapısının kilidini açan Bay O'Reilly'ye el salladım, bana gülümserken özenle baktığı bıyığının kenarları yukarı kıvrıldı. Oraya yıllardır ayak basmamıştım. Gıcırdayan ahşap döşemeler ve eski kitapların kokusu üç yıldır hâlâ çok fazla duygu barındırıyordu.

Anacaddede pedal çevirirken kasabanın merkezindeki dev saatin tıkırdayarak, yavaşça yedi kırk beşe gelmesini izledim, sabah güneşi arkasındaki gökyüzünde çoktan ıslıl ıslıl parlıyordu. Kaldırıma ilerleyip bisikletimden indim ve onu kütüphane basamaklarının dibindeki bisiklet parkına yürüttüm. Kilidimi çantamdan çıkarırken kafamı kaldırıp geniş pencereli ve yüz yıllık kırmızı tuğlalı kocaman, eski binaya göz attım. Ve işte, caddenin karşısında ondan oldukça farklı olan...

Nina'nın Fırını bulunuyordu. Onu görür görmez beni bir rahatlık kapladı.

Fırının kireç badanalı tuğlasının üstünde, adı kıvrımlı, siyah bir el yazısıyla yazılmış geniş, yuvarlak bir tabela vardı.

Binanın etrafında bir bulut oluşturan eşsiz hamur işi kokusu burnuma geldi; koku gelen geçen insanları bir donat, bir kapkek veya birkaç kilometre kuzeydeki Snyder'ın Bostan'ından toplanmış taze elmalardan yapılan bir elmalı tart almak için içeri girmeye cezbediyordu.

Annem öldüğünde Kiera'nın annesi hemşirelik işini bırakıp hayatı boyunca kurduğu, fırın sahibi olma hayalinin peşinden gitmeye karar verdiğinden beri pek çok günümü ve gecemi burada geçirmiştım. "Hayatınızı nasıl istiyorsanız öyle yaşayın hanımlar," demişti bana ve Kiera'ya bina için kira kontratını imzaladıktan sonra; ikimiz de güvenle onun kollarının altına sokulmuştuk. "Yarın asla garanti değildir."

Genellikle insanların böyle şeyler söylemesinden nefret ederdim ama Nina söyleyince farklıydı. Kilidimi yerine oturtuktan sonra caddenin karşısına yavaşça koştum ve kapıyı itip açtım. Ben içeri girerken çanlar gürültüyle şingirdadı.

Nina'nın Fırını, daimi favori mekânlarımdan biriydi. Yüzlerce unlu mamulü bir yana, buranın her köşesi özeldi. Hepimizin saatlerce boyadığı beyaz duvarlarından, babamın hünerli bir dikkatle astığı sanayi tipi ahşap raflara, her seferinde bir fırın veya tava ekleyerek yavaş yavaş bir araya getirdiğimiz arka taraftaki mutfaka kadar.

Fakat bunun dışında, aynı zamanda *yeniydi*. Bazen bu kasabada eski anılarla dolmamış tek bir karış olmadığını hissedirdim. Gelgelelim Nina'nın Fırını farklıydı. Sonranın bir ürünüydü. Bir boş sayfaydı. Güvenliydi.

Binanın içindeki insanların da bu hisse katkısı oluyordu.

"Selam, Emily!"

Kafamı kaldırıp baktığımda Kiera'nın abisi Paul'ün kasanın arkasında oturmuş, bir kalemi sağ elinde zahmetsizce çevirdiğini gördüm. Kıvrıkcık, siyah saçları küçük bir atkuyruğuyla toplanmıştı; küçük pırlanta taşlı bir çivi modelde burun *piercing*'i koyu cildinde ışıltı ışıltı parlıyordu.

Kaskımı açarken, “Selam, Paul,” dedim. Kapı arkamdan gürültüyle kapandı. “Kiera’dan haber var mı? Kutuyu almış mı?”

Kiera her yaz pazar-akşamı-hariç-cep-telefonu-yasak, uzun-mektup-yazmalı, Amerika’nın-ilk-yerleşimcilerinin-de-neyimini-yeniden-yaşayalım tarzında bir yatılı kamp olan Misty Oasis’e giderdi. Nina oraya gitmişti ve dolayısıyla Kiera da sekiz buçuk yaşından beri aksatmadan oraya giderdi. Eğitim alan bir danışmanken bu yaz terfi edip genç danışman olmuştu; görünüşe göre bu görevi çok ciddiye alıyordu.

“Yok. Ondan hiç haber almadık.” Kalemini, üzerine karamalar yaptığı peçeteye bıraktı. “Ateş yakmakla ve şey, kampçıların ölmediğini garanti etmekle fazla meşguldür.”

“Bu kulağa korkunç geliyor,” dedim tezgâhın arkasına kayarken. Paul ve ben kesinlikle kamptan hoşlanan tipler değildik. İkimiz de Misty Oasis’te bir haftalık kısıtlamayı deneyimlemiştik ve hâlâ bunun travmasını taşıyorduk.

“Bu yıl içine ne koydun?” diye sordu.

Her yaz Kiera’ya ayın biraz daha kolay geçmesini sağlayacak küçük ıvır zıvırla doldurduğum bir “ev özlemini dindirme kutusu” gönderirdim. Hepsini Paul için sıralarken tüm içeriği parmaklarımla saydım.

“En sevdiği sakızdan üç kutu, tıpkı annenizin Hakiki Vanilyalı Kapkekleri gibi kokan vanilyalı bir mum, dört farklı tonda kırmızı oje, *Seventeen* dergisinin son sayısı ve burada olmayacağı her gün için bir tane olmak üzere yirmi beş not.”

Dürüst olmam gerekirse, artık onun ev özlemi çektiğini sanmıyordum ama bu bir gelenektir.

Ayrıca bu yıl onun adına fazladan ev özlemi çekiyordum. Taşınmama yardım etmesi için burada olmasını dilemekle birlikte, Matt’le her şey mahvolduğunda bana arka çıkan tek kişi Kiera’ydı.

Paul’ün önündeki peçeteye göz gezdirdim ve bir pastanın

süslü bir su hortumuna benzeyen bir şeyin altında durduğu karmaşık bir makine çizdiğini gördüm. Paul makine mühendisi olacaktı, eyaletin diğer tarafında, Carnegie Mellon’da dört yıllık üniversite diplomasını almak için çalışıyordu.

Çizimi daha iyi görmek için omzuna eğilirken, “Bu ne işe yarıyor?” diye sordum.

“Modern pasta süsleme akımı.”

“Beni işimden etmeye mi uğraşıyorsun?” dedim onu şakacı bir tavırla dürterek. Pasta süsleme benim uzmanlığımdı. Nina her zaman doğum günü, mezuniyet ve düğün pastalarını yaptırmak için benden faydalanırdı. Evet, saatler sürerdi ama buna değerdı. Hiçbir şey, kafamdaki tasarımların hayat bulduğunu görmek kadar tatmin edici değildi.

“Planım bu!” diyerek bana genişçe sıırttı. “Her zaman hayalini kurduğun çılgın yazı yaşamam için seni özgür bırakmak.”

Ona göz devirdim. “Çok komik.”

Eşyalarımı bırakmak için arka taraftaki ofise yöneldim, yolda Nina’nın yanından geçtim. “Selam bebeğim!” dedi karıştırdığı hamurdan kafasını kaldırıp bakarak. “Bu sabah nasılsın?”

“İyiyim! Yalnızca on altı gün kaldı,” dedim ofis kapısını itip açarken. Kiera’nın Misty Oasis’ten eve dönmesine on altı gün vardı, böylece eşyaları toplamak ve lise üç balosunun artçı sarsıntılarının yatışmasını beklemek arasında döndüğüm, tarihteki en kötü yazın tam ortasında yapayalnız olmayacaktım. Ki bu sarsıntılar yatışmayacaktı. Asla.

Kaskımı dolapta süsleyip püslediğim isim etiketimin altına astım, sırt çantamı bırakıp yerine siyah bir önlük ve pembe Nina’nın Fırını başlığını aldım. Yürürken önlüğümü bağladım, ofisten dışarı çıkıp tekrar mutfağa yönelerek Nina’nın karıştırdığı hamuru inceledim.

“Acaba bu...” diye sormaya başladım.

“Şüphesiz!” dedi karışma daha fazla çikolata parçacığı dökerken. “Gizli Malzemeli Çikolata Parçalı Kurabiyeler!”

Hamurdan ufak bir parça çalıp tatlı ama iç baymayan, çikolatalı lezzetin tadına baktım. “Hindistan cevizi mi?”

Bana sıcak bir şekilde göz kırptı. “Em, sana söyledim, bu...”

“Sevgi. Evet, evet, dediğin gibi. Nina, içinde başka bir şey daha olduğunu *biliyorum*.” Kahkaha atarken ona çabucak sarıldım.

Peçetelik tamamen dolu mu diye kontrol etmek için yanından geçerken, “Hindistan cevizi mi?” diye fısıldadım Paul’e.

Paul homurdandı. “Beni o kadın doğurduğu hâlde bu bilgiye ulaşabilmem on sekiz yıl ve bir kan yemini gerektirdi,” dedi yüksek sesle, Nina’ya göz ucuyla hızla baktıktan sonra sesini alçaltıp fısıldadı. “Biraz daha tatlı bir şey düşün.”

Sabah yoğunluğu için her şeyi hazır etmeye başladık, bu sırada ona Johnny ve Blake’in gelişinden arkadaş grubumun beklenmedik boy gösterişine kadar önceki geceki bingoyu anlattım. Hâlâ Kiera’nın yokluğuna alışmamıştım ve kendimi donat tepsilerini veya bir kesekâğıdı istifini şimdi boş olan, oysa onun olması gereken yere uzatırken buluyordum. Her şeyi onsuz halletmek için iki katı hızlı çalışmamız gerekiyordu, tüm sabah hızla akıp gidiyordu.

Açılış öncesi hazırlığın en önemli kısmı, donatların vitrinde olduğundan, pembe Nina’nın Fırını kesekâğıtlarının onların hemen yanında hazır durduğundan emin olmaktı. Nina donatlarıyla *meşhurdur*. Her zaman öğleden önce hepsini satar-dık ve cumartesi saat onda elimizde birkaç tane kalmışsa şanslıydık. Her pazar kilise müdavimleri, öğretilerini kapıda bırakıp cam vitrinin yanında birbiriyle sorun yaşamassın diye Nina’nın fazladan dört düzine donat yapması gerekirdi.

Ellerini bir havluya silerek mutfaktan dükkânın ön tarafına yürürken “Her şey hazır mı?” diye sordu Nina. Her şeyin

titizlikle yerinde olduğunu garanti etmek için gözleri hamur işlerini inceliyordu.

“Hazırız!” dedi Paul güvenle selam vererek ama ikimizin de alnı terle kaplıydı.

Nina ona göz devirdi, pencereleri itip açarken ağzının köşesi yukarı doğru seğirerek bir gülümsemeye dönüştü. Gizli Malzemeli Çikolata Parçalı Kurabiyeleri’nin kokusu yavaşça fırında baştan başa ve dışarıya, caddeye sürüklendi. Etkisi bir sirenin melodisi gibiydi, donat sevenleri ve unlu mamul müdavimlerini Huckabee’nin her köşesinden çekerti.

Âdeta “açık” tabelasını çevirdiği saniye, kütüphanenin ön kapısı aniden açıldı ve başkütüphaneci Bayan McDonell şeker kaplı iki donatını almak için merdivenlerden hevesle, hızla inmeye başladı. Sadece bir müdavim olmayı aşmıştı ve her sabah Nina’nın Fırını’nda kendisine eşlik eden bir fincan kahvesi ve kitabıyla o artık tescilli bir bağımlıydı. Buna rağmen her nasılsa yaklaşık kırk kilodan fazla değildi; minyon, yaşlı bedeninin sivri köşeleri ve yumrulu dizleri göze çarpıyordu.

İçeri girerken ön kapının çanları çaldı ve sonraki iki saat boyunca aralıksız çalmaya devam etti. Müşteri ardına müşteri içeri girip hevesle vitrini incelerken gürültü âdeta sabitti. Ben kasaya bakarken Paul donatları alıp pembe kesekâğıtlarına koyuyor, onları dişlerini gösteren bir gülümseme eşliğinde müşterilere uzatıyordu. Mutfaktan ayrılmayan Nina hamur işlerinden bolca yapmaya devam ediyordu.

Saat onu gösterene dek kasaba civarından insanlar baş döndürücü bir şekilde akın etti. Daha mutlu olamazdım. Işık hızında hareket etmekle öyle meşguldüm ki Matt’i veya arkadaşlarımı ya da taşınmayı düşünmeye vaktim bile olmadı. Bunun yerine tam önümdeki insanlara odaklandım: Hank’in Lokantası’ndan Annie, Huckabee Lisesi’nin müdürü Bay Schmidt. Her yüze ait ismi hatırlamak için elimden geleni yaptım;

bu her zaman sıcak bir gülümseme ile bahşış kavanozunda tangırdayan bozukluklar kazandırırđı.

Neyse ki hayatınız boyunca aynı küçük kasabada yaşadığınızda bunu yapmak oldukça kolaydı.

Bir durgunluk olduğunda Paul bir tabure çekip uzun bir iç geçirmeyle yanıma otururken omuzları gevşedi.

“Numara yapmayı bırak. Bunu özledin,” dedim onu dürterek.

“Seninle birlikte çalışmayı mı? Kesinlikle hayır,” dedi Paul bana sırtarak karşılık verirken.

O, üniversiteye gitmeden önce üçümüz –Paul, Kiera ve ben– okul dönemi boyunca her hafta sonu birlikte çalıştık. Pazar günleri pişirecek yeni bir hamur işi veya ilginç bir kurabiye karışımı planlardık. Nina ona tadım testi yapar ve onay verirse, yaptığımız ürünü satışa sunar ve tüm kazancını bizim almamıza izin verirdi. Özellikle geçen her yılla birlikte Nina’nın Fırını’na hücum daha yoğun hâle geldiğinden, Paul gittikten sonra bunu yapmak için zaman bulmak daha zor olmuştu.

Ön kapıdaki çanlar çaldı ve ikimiz de yüzümüze yapay müşteri hizmetleri gülümsemeleri yapıştırarak kafamızı kaldırıp baktık. Blake’in kapıda dikildiğini gördüğümde şaşırdım, beyaz bir Ron Jon tişörtü kollarını dün gecedenden daha da bronz gösteriyordu.

“Blake? Burada ne yapıyorsun?” sözcükleri çıktı ağzımdan, beynim ve ağzım iki farklı dalga boyunda çalışıyordu. Neyse ki Blake gülümsedi. Altın tutamlı saçları arkada bir atkuyruğuyla toplanmıştı; gür ve dalgalı atkuyruğu Blake hareket ettikçe nazikçe salınıyordu.

“Seni görmek de güzel,” dedi kapıyı arkasından dikkatle kapatırken. “Yelp’ten Huckabee’de donat alabileceğim en iyi yeri arattım ve kırk kilometre içerisindeki tek yer burasıydı.”

“Bu *hemen hemen* doğru,” dedim pencereyi başımla işaretle ederek. “Yolun yaklaşık on dakika gerisinde tüm vitrini onlarla dolu bir benzin istasyonu var. Sanırım tazeliklerini korusunlar diye ayda bir kez yenilerini koyuyorlar.”

“Ayda bir mi? Öyleyse benim burada ne işim var?” Ellerini sahte bir kızgınlıkla havaya savurdu.

Kahkahayla gülerken çabucak saçlarımı ve Nina’nın Fırını tişörtümü düzelttim, bu sırada Blake camın diğer tarafındaki kapkeklere bakmak için bakışlarını indirmişti. Göz gezdirdiğimde Paul’ü yüzünde hafif bir sırıtişla bana bakarken yakaladım.

Gözlerimi devirdim. Kiera yokken, bu yaz bir arkadaşım olması için tek şansımın Blake olduğunu biliyordu. Bunu başıma kakmasına gerek yoktu.

“Sanırım sadece şeker kaplı bir donat alacağım,” dedi Blake sonunda, ikimizin de kafası ona bakmak için tekrar hızla çevrildi. “Sıkıcı bir tercih mi?”

“Hayır,” dedim, Paul dramatik bir tavırla kutudan tek bir yağlı kâğıt çekerken. “Onlar Nina’nın Fırını’nın mihenk taşıdır.”

“Şanslısın!” dedi Paul arkamdan. “Sonuncusunu alıyorsun.”

Donatı dikkatle kesekâğıdına koyarak Blake’e uzattı. Blake kesekâğıdını onun mavi eldivenli elinden alırken, “Bu arada, ben Paul,” dedi. “Emily’nin en iyi arkadaşının ağabeyi, daha iyi görünen kardeş, Huckabee’nin eşcinsel sakini.”

Blake kahkaha attığında tüm yüzü dükkânın vitrininden sızan sabah güneşinde aydınlandı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Blake.”

Paul’ün eşcinsel yorumuna karşılık Blake tek kaşını bile kaldırmadı. Homofobik olmadığını öğrenmek güzeldi. Huckabee’de bu yaklaşım oldukça öngörülemez olabiliyordu ama Blake’in büyüdüğü yerde durum büyük ihtimalle biraz farklıydı.

“Ziyaret için mi buradasın?” diye sordu Paul ona.

Blake başını olumsuz anlamda sallarken elindeki kesekâğıdı gürültülü bir şekilde kırıştı. “Hayır, babamla birlikte buraya yeni taşındım.”

Paul başını kederle iki yana sallayarak, “Aman Tanrım, çok üzgünüm,” dedi.

Paul Huckabee’yi sevmezdi. Ki bu kesinlikle adildi çünkü Huckabee ona karşı gerçekten kötü davranmıştı. Paul her zaman biraz ufak tefek, biraz daha sessiz, biraz daha koyu tenli, Huckabee Lisesi’ndeki herkesten biraz daha eşcinsel olmuştu ve insanlar bunu ona bildirmekten çekinmezdi. Geçen kış Noel tatili için bir erkek arkadaşıyla eve geldiğinde bu sanki tümüyle farklı bir kişiyle tanışmak gibiydi. Sanki bavulunu arabaya koyduğu saniye kendine gelmiş ve arabayı sürerken kasabanın sınırlandırmalarını aşmıştı. Doğrusu eline geçen her fırsatta erkek arkadaşını ziyaret etmek için gitmesi şaşırtıcı değildi.

Bazen bunun nasıl bir şey olacağını merak ederdim. Kimsenin bana baktığında başka birini görmediği bir yere gitmenin.

“Çok kötü görünmüyor,” dedi Blake. Cüzdanını arka cebinden çekip çıkarırken gözleri hızla bana yöneldi. “Sonuçta, bir sürü inek var.”

Ben kahkaha atarken Blake bir çift gıcır gıcır ve buruşmamış bir dolar çıkardı.

“Donat ne kadar?” diye sordu.

“Sen orasına hiç karışma,” diyerek elimi ona doğru salladım. Her gün seçtiğimiz bir hamur işini ücretsiz alma hakkımız vardı ve kendimi cömert hissediyordum.

“Gerçekten mi?” diye sordu Blake şaşkınlıkla.

“Evet.” Başımınla Paul’ü gösterdim. “Bunu tüm Huckabee’den bir özür donatı olarak kabul et.”

“Teşekkürler,” dedi kesekâğıdına doğru gülümseyerek.

Omzumu silkip, “Rica ederim,” dedim. Blake elini uzatıp parayı bahşış kavanozuna koydu. “Birkaç saat sonra görüşürüz,” diye ekledi kapıya giderken, onu çekip açan Paul’e kocaman gülümsedi. “Güle güle, Paul!”

“Hoşça kal! Yakında yine gel!” diye sesledi Paul, kapının bir tık sesiyle kapandığı saniyeye dek el salladı. Biz Blake’in caddede yürümesini, köşeyi dönüp görüş alanından çıkınca silüetinin gözden kaybolmasını izlerken kısık sesli bir ıslık çaldı. “Huckabee gibi bir yere saplanmış ne yapıyor? Demek istediğim, Johnny Carter neden buraya geri taşındı?” Mavi eldivenlerini çat diye çekip çıkardı ve onları çöp kutusuna fırlattı.

Omuz silktim ve peçete kutusundan etrafa saçılmış olan başıboş peçeteleri düzenlemek için uzandım. “Bilmiyorum. Ailesiyle ilgili bir sebeptenmiş.” En azından babamın bahsettiği kadarıyla. Babam, tahmin edileceği gibi, ayrıntılara takılmazdı.

Dağılmış bir saç tutamını kulağımın arkasına iterken Paul’ün bana kusursuzca düzgün kaşlarından birini kaldırarak baktığını fark ettim. “Tamam, açıkça seninle arkadaş olmak istiyor,” diyerek boş donat tepsisini kavradı.

“Ne? Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Muhtemelen sadece bir donat istiyordu.”

“Emily, yapma. Bahse varım Nina’nın Fırını’nın Yelp’te olmadığını biliyorsun. Böyle uyduruk bir kasabadaki hiçbir şey Yelp’te yer almaz,” diye seslendi mutfak evyesinin yolunu tutarken. “A açıkça sırf seni görmek için gelmiş.”

Ah, o... haklıydı. Pencereden dışarı, Blake’in gözden kaybolduğu köşeye bakıp acaba bu doğru mu, diye merak ettim. Her şeye rağmen bu en yalnız kaldığım yaz olmayabilir mi, diye merak ettim.

4

Birkaç saat sonra babamın yatak odasının kapısını itip açtığımda arkamda büyük, boş bir karton kutu sürüklüyordum.

Dikkatle odanın karşı tarafına süzüldüm, buraya yaptığım olağan gizli gezintilerde edindiğim bir refleksti bu. Annemin dolabının kapısıyla aramdaki mesafeyi kapadım ve elim gümüş kapı kulpunu tutmak için uzandı.

Üç hafta önce ev satışa çıktığından beri bu odadaki eşyaları toplamayı erteliyordum. Bunun en zoru olacağını biliyordum.

Demin alt katta babam bodrumdaki eşyaları karıştırmak için odadan sıvışmadan önce, bana bir kutu verip merdivenlerden yukarıyı işaret ederek, “Bugün dolabı hallet,” diye mırıldanmasaydı daha uzun zaman ertelerdim.

Derin bir nefes alıp kulpu çevirdim. Eteklerden, gömleklerden ve elbiselerden anında yayılan annemin tatlı leylak parfümünün kokusu, her an solarak bu evden, bu odadan, bu dolaptan ve hayatımdan uçuyordu.

Ama şimdilik, hâlâ buradaydı.

Bir anlığına orada, karanlıkta dikildim ve sanki... onun yanımda durduğunu *hissedebiliyordum*. Onun bir kez daha

beni sarmalamasına izin verdim, korkunç üzüntünün genellikle içimde tuttuğum kutudan tırmanıp dışarı çıkmasına izin verdim. O kutuyu yalnızca burada açardım. Göğsümdeki kavrayışını sıkılaştırarak bana bu histen neden hep kaçındığımı hatırlattı ama taşınma işi bunu yapmayı gittikçe zorlaştırıyordu.

Bingo akşamı bunu yapmayı gittikçe zorlaştırıyordu. Belki bunu sürekli bir kenara itmeyi bırakmam gerekiyordu.

Çünkü çok yakında annemin kokusuyla dolu bir dola-bı olmayan yeni bir evde olacaktık ve üzgün olduğumda, kızgın olduğumda, kalbim kırıldığında veya yalnızca her zaman yaptığım gibi onunla konuşmak istediğimde ona yakın hissetmeye çalışmak için kıvrılabileceğim hiçbir yerim olmayacaktı.

Işığı açtım ve kendimi onların yalnızca *giysi* olduğuna ikna etmeye çalışarak parmaklarımı nazikçe askı sırasında gezdirdim. Kumaş parçaları. Ne daha fazlası ne daha azı.

Fakat bu imkânsızdı. Her bir parçanın bir anı gibi hissettirmemesi.

Siyah bir yün ceketle başladım. Bu sadece sıradan siyah bir hırkaydı, pek modaya uygun bir şey değildi. Ama biz mutfakta pastaları süslerken annem hep bunu giyerdi; cepleri hamur torbalarını, krema yayma aletlerini ve şekerlemelerle dolu cam kavanozları alacak kadar genişti.

Onu askıdan çektim ve ters çevirip kutuya atma gücünü bulmaya çalıştım.

Sadece bırakma gücünü.

Elbette, biliyordum. Eninde sonunda bunun gerçekleşmesi gerektiğini *biliyordum*. Bunu uzun bir süredir biliyordum.

O yazdan sonra hastane faturaları akın etmeye başladığında gecikme ücreti çabucak AŞIRI artmıştı. Babam bununla mücadele etmek için her şeyi yapmıştı. Evden vazgeçmek dışında her şeyi.

Bunu asla söylememişti ama bana kalırsa, uzun bir süre evden vazgeçerse annemden vazgeçecekmiş gibi hissetmişti. Bence evi bırakmamak için bu yüzden bu kadar çok mücadele etmişti.

Belki yapması gerekenden daha uzun süre.

Ne var ki bir ay önce hepsi bizi kapana kısırmıştı. Babamı gece yarısından biraz önce mutfak masasında otururken bulmuştum, o haftaki üçüncü ek vardiyasından dönmüştü ve hâlâ kirli giysilerleydi; kaçırmış olduğu bir başka akşam yemeğinden kalmış, yeniden ısıtılmış makarnayı yiyordu.

“İkinci ipotek başvurum reddedildi,” demişti. Yırtılarak açılmış zarf hâlâ önünde duruyordu, gözleri ret mektubuna sabitlenmişti. “Yarın sabah bir emlakçıyla konuşmak için kasabaya gideceğim.”

“Yaz neredeyse geldi,” demiştim çaresizce. “Daha fazla çalışabileceğim! Birkaç fazladan vardiya alabilirim ve elektrik faturasını ödeyebilirim, ayrıca...”

“Emily.” Sözüümü kesmişti, sesi kararlıydı. “Bitti. Sona erdi.” Sandalyesini geriye iterken bacakları altındaki zeminde tiz bir ses çıkarmıştı. “Bırakmanın vakti geldi.”

Masadan kalkmıştı ve bu bir ışığın kapanması gibiydi. Babam hiçbir şeyi bırakamazdı ve şimdi geriye hiçbir şey kalmayacakmış gibiydi. Her gün bağışlanacak, ağzına kadar dolu yeni bir yığın kutu ortaya çıkıyordu. Sanki evi elden çıkarmak zorunda kaldığı için, annemin tüm hatıralarını başından atmak da onun için sorun değildi.

Üstelik bunun benim için de sorun olmamasını istiyordu.

Fakat annemin vazgeçemeyeceğim bu minik, önemsiz parçasını tutmuş burada dikilirken bunu yapmak birdenbire bana imkânsız geldi. Bir parçam giysilerin yalnızca giysi olmasına ve evin sadece bir ev olmasına izin veremiyordu. Bu, iyi ve doğru olanın ne olduğunu bilmek ile neyin ger-

çekleşmek zorunda olduğunu bilmek arasında bir kopukluk yaratıyordu. Ayrıca annemi yeni baştan kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

Bu kez daha farklı bir şekilde.

Yavaşça tutuşumu gevşettim, yün ceket elimden kutuya düşene, yumuşak bir hışırtıyla dibini boylayana dek parmaklarım onu teker teker bıraktı.

“Nasıl gidiyor?”

İrkildim, dolabın dışına baktığımda Blake’in önceden gördüğümle aynı beyaz Ron Jon tişörtünü giydiğini, kolunun altına başka bir karton kutu sokuşturmuş olduğunu gördüm.

“Eee, iyiyim!” diye seslendim karşılık olarak. Kendimi toparladım ve önümdeki giysileri gözlerimle hızla taradım, etiketi hâlâ üzerinde olan bir gömlek kaptım ve *tamamen* boş kalmaması için ayaklarımın dibindeki kutuya fırlattım. “Ben... ayakkabıları ayıklamaya başlamak üzereydim.”

Gözlerim yerden tavana yükselen ayakkabılıkta gezinirken uzun bir soluk verdim. Nedense ayakkabılar hiç değilse bir parça daha az duygusal hissettiriyordu.

Siyah yünlü ceketler: Kesinlikle ağlama tetikleyici, varoluşsal krizlere yol açmada kuvvetli potansiyele sahiplerdi.

Bir çift kahverengi mokasen ayakkabı: Anında çöp öğütücüsüne girmeye hazır, fırsat olsa yakılabilirdi.

Blake dolabın kapı boşluğunda belirdi, oraya yaslanırken kutuyu bir pat sesiyle arkasına attı.

“Şey, yardım etmek için buradayım!” dedi, uyumsuzca biraz fazla neşeli olan sesi, bunun ne kadar garip olduğunu bildiğini bana belli edecek kadar tizdi. Göz ucumla onun da kendi sesinden rahatsız olduğunu gördüm ve elimde olmadan azıcık gülümsedim.

“Güzel.” Bir çift topuklu ayakkabıyı kaldırıp yün ceket ile giyilmemiş gömleğin üstüne fırlattım.

“Dokunulmaması gereken herhangi bir şey var mı?” Gözleri ayakkabılıkta, elleri kalçalarındaydı.

“Hayır,” dedim ama sesim beklenmedik bir şekilde çatladı. Boğazımı temizledim, bu kez daha kararlı olarak tekrar denedim. “*Hayır.*” Yeni evde kimsenin giymeyeceği bir yığın giysi için yer olmayacaktı. Ve eğer özenle seçmeye başlarsam hepsini isteyecektim.

Ayakkabıları çiftler çiftler çıkararak başladık, ayakkabılık yavaşça boşalıyordu. Sebebi Noel Baba’yı birlikte havaya uçurmaya çalışmış olmamız mı yoksa babalarımızın çok güçlü dostluğu muydu bilmiyordum fakat üzerimize rahatlatıcı bir sessizlik yerleşti, ebeveynlerimin yatak odasındaki klimanın uğultusu tek sestti. Ara sıra ellerimiz hafifçe birbirine değiyordu ama bu sadece bir anlıktı ve hemen sonra Blake geri çekiliyor, sakın ve odaklı hareketlerle bir başka çift ayakkabıya yöneliyordu.

Bronz bileğindeki deri bilezik dikkatimi çekti; dış kenarında uçan martılar, kanatlarını küçük camgöbeği çemberlerin yanı sıra uzatıyordu. Blake bir çift parmak arası terliği tutmak için uzanırken ve geriye doğru, kutunun içine bir atış denemesi yaparken bileziğin hareket edişini izledim. Ama terlikler kutunun kenarına çarptı ve aramızda zemine düştü.

“İyi denemeydi, LeBron,” dedim parmak arası terlikleri almak için eğilirken. Onun atışını kopyaladım. Bu kez terlikler salimen içeri girdi.

Kahkaha atarken bana göz devirdi ve dünden beri gözlerinin çevresindeki koyu halkaların hafifçe solmuş olduğunu fark ettim.

“Jetlegin nasıl?” diye sordum ona.

“Daha iyi! Donat *kesinlikle* yardımcı oldu.”

Paul’ün önceden söylediği şeyi hatırladığımda Blake’i süzerek, “Nina’nın Fırını’nın Yelp’te olduğunu bile bilmiyordum,” dedim.

Neredeyse utanmasını bekliyordum ama Blake kahkaha atıp başını iki yana salladı. “Yok. Sadece babanın, bu sabah çalışacağını söylediğini hatırladım, böylece geçerken uğramaya karar verdim. Zaten yapacak başka bir şeyim yoktu.” Başka bir çift ayakkabıyı kutuya fırlattı. “Peki, buralarda *sen* eğlenmek için neler yaparsın?”

“Bu sene... pek bir şey yapmıyorum. Fırında çalışıyorum ve... okulun başlamasını bekliyorum.”

Geçmiş arkadaşsız haftalar sıkıcılığın da ötesindeydi. Genelde boş günlerimi Huckabee Havuzu’nda aylaklık ederek, büfeden peynir soslu patates kızartması yiyerek geçirirdim. Fakat Matt ve Huckabee Lisesi topluluğunun büyük bir bölümü orada çalıştığından, pasif agresif bir yargılama dalgasında boğulmadan oraya ayak basmamın imkânı yoktu.

“Bana *hiçbir* şey yapmadığını mı söylüyorsun? Ee... arkadaşlarınla da mı?” diye sordu Blake şaşkınlıkla.

Ayakkabıları oldukça çabuk bitirdiğimizi fark edip bakışlarımı başka tarafa çevirdim ve dolabın üst rafını ayıklamaya başlamak için bir tabureye çıktım. Battaniyeler, birkaç şapka ve bir iki ıvır zıvır. Elden çıkarabileceğim şeyler. Blake diğer kutuyu alıp ona doğru fırlattığım eşyaları yakaladı.

“Şey, en iyi arkadaşım yazın yarısı boyunca kalmak için tam anlamıyla hiçliğin ortasındaki şu yatılı kampa gitti,” dedim. Ona bir çift eldiveni fırlattıktan sonra babamın anneme tedavisi sırasında aldığı bir Eagles şapkasını tuttum. Büzüldüm ve harekete geçirdiği acı verici anılardan kurtulmak için sabırsızlanarak onu Blake’e fırlattım.

Kiera dışında arkadaşlarımdan hiçbirinin şu anda benimle takılmak istemediği gerçeğini eklemedim. Blake’in tüm hikâyeyi öğrenip Nina’nın Fırını’na doğaçlama ziyaretler yapacağından kuşkuluydum. “Bu yüzden o dönene kadar her pazar bir telefon konuşması yapmak ve posta yoluyla ara sıra gelen mektupları okumak dışında planlanmış hiçbir işim yok.”

Dürülmüş bir polar battaniyeyi elime aldım, dolabın tam köşesine sokuşturulmuş bir karton kutuyla karşı karşıya geldiğimde aniden durdum. Siyah Sharpie kalemle kutunun yan tarafına LİSE ANILARI yazılmıştı, sözcüklerin yanına küçük bir kalp çizilmişti.

Bu kutuyu daha önce hiç görmemiştim.

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Neredeyse her sabahı annemle birlikte burada geçirir, o gün için kusursuz kıyafeti seçmesine yardım ederdim. Ama aslında kıyafet seçmekten çok okuldaki son dedikodulardan konuştuğumuz veya arkadaş grubumda kaynayan entrikayla ilgili tavsiye aldığım, sadece ikimize ait zamanlardı.

O dönemden beri yüzlerce kez bu dolabı açmıştım; gözlerim ona dair parçaları ararken bu alanın her karışına bakardım.

Ne var ki bu kutuya asla rastlamamıştım.

Ona erişmek için yapabildiğim kadar uzanırken, parmak uçlarım kartonun kenarlarını kavrarken kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum. Fakat ne kadar gayretle uzanırsam uzanayım, onu indirmeye yaklaşmamıştım bile. Altımda tehlikeli bir şekilde sallanmaya başlayan küçük tabureye rağmen.

“İşte,” dedi Blake bağış kutusunu yere koyarken. Taburenden indim ve Blake yanımdan süzülüp geçerken sıcak güneş ışığı, mavi okyanus kokusunun bir dalgası annemin leylağıyla karıştı.

Kolumu ovarken Blake’in yukarı uzanmasını ve az önce onu almaya çalışırken dirseğimi yerinden çıkarmama ramak kalmamış gibi kutuyu kolaylıkla aşağı çekmesini izledim.

Fakat benimle alay etmedi, sadece döndü ve önemini sezebiliyormuşçasına kutuyu bana dikkatle uzattı.

Dolaptan sersemlemiş şekilde çıktım, kutuyu zemine yerleştirirken yıpranmış karton köşeleri eskilikten yavaşça gev-

şeyip açılıyordu. Usulca dizlerimin üstüne otururken kutunun içine gizlenmiş içeriği çıkarmaya başladım. Blake kutunun karşı tarafına oturdu, ellerini kucağında çaprazladı, annemin lise yılları önümüzdeki zeminde toplanırken bal-kahverengi gözleri kocamandı.

İlk birkaç eşya, olmasını beklediğim şeylerdi. Amigoluk ve futbol için verilmiş okul takımının koyu mavi ödül harfleri. Eyalet çapında yarışmalardan ikinci ve üçüncü yıllarında kazandığı madalyalar. Ön tarafına HUCKABEE Lİ-SESİ basılmış bir futbol tişörtü. Futbol takımındaki en iyi arkadaşlarından bir grupta, birbirinin aynısı, parlak renkli, doksanların sonlarının modası eşofmanlarıyla çekilmiş bir fotoğraf.

Fotoğrafa uzun bir an gözlerimi dikip baktığımda Nina'yı ve Donna Taylor'ın kız kardeşi Samantha'yı tanıdım.

Fotoğrafı bıraktım ve kutunun geri kalanını incelemeye devam ettim, ellerim kalın kahverengi bir zarfı hevesle sardı.

“Bakabilir miyim?” diye sordu Blake, bıraktığım futbol takımı fotoğrafına uzanırken.

“Tabii.” Onu kaldırdı, bakarken gözleri genişledi. “*Vay canına*. Tıpatıp annene benziyorsun.”

“Evet.” Cildimde hafif bir karıncalanma hissettim.

“Bundan nefret mi ediyorsun?”

Şimdiye dek bunu soran ilk kişiydi. Ona bakmak için başımı hızla kaldırdım ve Blake fotoğrafın üzerinden bana dikkatle bakarken gözlerimiz buluştu.

“Hayır,” dedim ama sonra duraksadım. “Bu sadece... beni yürüyen bir anma kartı gibi hissettiriyor.” Ellerimi meşgul tutma çabasıyla zarfın metal, sivri tokalarını açtım.

Yorumumu değerlendirirken Blake'in kaşlarının arasında ince bir çizgi oluştu. “Yine de bu bir bakıma harika, değil mi? İnsanların sende onu görmesi. Çaba göstermeden bile onun anısını yaşatman?”

Bu konuyu daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim.

“Evet,” dedim başımla onaylayarak. Bakışlarım onun ellerindeki fotoğrafa indiğinde annemin yüzü bana bakıyordu. “Sanırım öyle.”

Zarfı çekip açtım ve sertifikalarla dolu olduğunu gördüm, hiçbirisi şaşırtıcı değildi. Onur Listesi, Hiç Devamsızlık Yapmamış Öğrenci, En Güçlü Başkan Adayı.

Başkanlığa adaylığını koyma hakkına sahip olacak yaşa kadar ömrünün kıl payı yettiğini düşünmek saçmaydı.

Ben hepsini incelerken Blake ıslık çaldı. “Tanrım. Annenin *yapmadığı* bir şey var mı? Böyle birinin benim liseyi bırakmış babamla takılmasına şaşırdım.”

Kahkaha attım, sahiden tüm bu ödüllerin ağırlığı bileğimi ağrıtıyordu. “Şey, tüm bunlara babalarımız bir son vermiş. Bak...” Ellerimdeki kâğıtları yelpaze gibi açtım. “Üçüncü yıldan sonra hiçbir şey yok.”

“Bunlar yerine ne yapmış?” diye sordu Blake. Elini uzatıp destenin içinden bir Nöbetçi Öğrenci sertifikasını çekti.

“Aslında yaşamayı *istediği* hayatı yaşamaya başladı. Kampüsteki her kulübün başkanı olmaya çalışmak ve İleri İngilizce sunumlarıyla ilgili panik ataklar geçirmek yerine her zaman yapmayı istediği şeyleri yapmaya başladı,” dedim annemin bana anlattıklarını hatırlayarak. “Babalarımızla takılmaya başladıktan sonra, yaşamak olarak düşündüğü şeyin aslında öyle olmadığını fark ettiğini söylemişti.”

“O yaz her şeyi değiştirdi, Em. Her şey... yerli yerine oturdu.” Yabanmersini mavisini gözlerinde özlem dolu bir bakışla bana her zaman böyle söylerdi.

Fakat bana hiçbir zaman nedenini söylememişti ve bu kutudaki her şeye baktığımda bunu daha da az anladığımı hissediyordum. Zaten annemin hayatında her şey yerli yerindeymiş gibi görünüyordu.

Her zaman, annemin o yazki yaşına eriştiğimde bana daha fazlasını anlatacağını düşünürdüm. Son sınıftan önceki yazımın onunkiyle aynı geçeceğini düşünürdüm. Önemli. Hayat değiştiren. Annemle aynı biçimde her şeyin benim için yerli yerine oturduğu bir yaz olacağını.

Annem şu anda bana ne söylerdi merak ediyordum. Her şeyin yerli yerine oturmasını geçtim, lisedeki son senem daha başlamadan her şey paramparça olmuştu.

Her şeyi zarfa geri koymak üzereyken, yırtılmış, bantla bir arada tutulan bir kâğıt parçası gözüme ilişti.

Bu annemin lise üçüncü sınıfın bahar dönemindeki SAT puanlarıydı. Sayfaya göz gezdirdim, okuma bölümünde *başarısız* olduğunu görmek beni şaşırttı. Puanı... 230'du.

Yalnızca imzanızı atarak 200 aldığınıza oldukça emindim.

Tuhaftı. Üstelik bu takdir yığınının içinde otururken, bu puanlar... *katiyen* ona uygun değildi.

“Henry Huckabee Pansiyonu mu?” diye sordu Blake. Kafamı kaldırdığımda, üzerine beş sayısı sabitlenmiş metal bir oda levhası tuttuğunu gördüm. “O nedir?”

Bantlanmış kâğıdı yığının tepesine koyup zarfı kapadım. “Huckabee’nin kurucu ailesinin hâlâ sahip olduğu, üç saat ilerideki büyük pansiyon,” dedim kutudan bir geyik dolgu oyuncacı çekerken. “Okulum her ağustosta yeni son sınıflar için bir nevi ‘Tebrikler, liseden *neredeyse* sağ salim kurtuldu-nuz’ türünde bir göl gezisi düzenler. Bu bir gelenektir. Bunu yüz on altı yıldır yapıyorlar. Aslında ebeveynlerim lise son-daki göl gezisinde çıkmaya başlamış.” Geyiği sırtarak ona fırlattım. “*Bizim* okulumuz demem daha doğru.”

Bana karşılık olarak sırtırken geyiği yakaladı ve onu yukarı kaldırıp kahverengi gözleriyle oyuncacığın yüzünü inceledi. “Bu biraz babana benziyor,” dedi, benimle yüz yüze getirmek için geyiği hızla çevirerek.

Babam adına gücenmiş numarası yaptım ama... benzerliği kesinlikle görüyordum. Gözler, zaptedilmez kahverengi saçlar, tıknaz vücut.

“Peki gidecek misin?” diye sordu Blake, Joseph Clark geyiği kahverengi zarfın üstüne özenle yerleştirirken. “Göl gezisine?”

“Kesinlikle hayır.” Yüzümü buruşturdum. Lisenin aşağı yukarı ilk gününde bu geziye gitmeyeceğime karar vermiştim çünkü 1) Gidişte üç saatlik otobüs yolculuğu 2) Dönüşte üç saatlik otobüs yolculuğu 3) Ben kesinlikle bir Göl Gezisi’ne Giden Tip değildim.

Ah, ayrıca yeni eklenen bir sebep vardı: 4) Üç gün boyunca bir gölde eski erkek arkadaşım ve hakkımda dedikodu yapmak isteyen ya da benden nefret eden bir grup insanla mahsur kalmamayı tercih ederdim.

“Neden olmasın?” diye sordu, katı cevabımın onu şaşırttığı açıktı.

Blake *kuşkusuz* bir Göl Gezisine Giden Tip’ti.

“Bir gölde ne kadar bakteri olduğuna dair hiç fikrin var mı?” diye sordum. “Ben ortaokuldayken büyük bir sazan çiçeği virüsü patlaması yüzünden Huckabee Gölü yaz boyunca kapatılmıştı. Kıyı abartısız ölü balıkla kaplanmıştı.”

Sazan çiçeğinin şakası yoktu.

Oda numarası yazan levhayı bırakırken başını iki yana sallayıp homurdandı. “Sazanların çiçek hastalığına yakalanabildiğini bile bilmiyordum.”

Tekrar kutuya dönüp müzikal değeri olan iki kaset, eskimiş bir mavi beyzbol şapkası, kumla dolu küçük bir kavanoz, Albert Camus’nün yıpranmış bir kitabını çıkardım ve durun bakalım...

Kutunun en dibindekini gördüğümde gözlerim genişledi. Turnayı gözünden vurmuştum.

Bir okul yıllığıydı. Kapağına büyük matbaa harfleriyle “Huckabee Lisesi 2000 Sınıfı” yazılmıştı, birbirinin aynı koyu mavi kıyafetler giymiş mezun sınıfın bir fotoğrafı eklenmişti. Onu kutudan çıkarıp parlak renkli sayfalarına göz gezdirdim.

“Aman Tanrım,” dedim, “şuna baksana.”

Blake’e dönmesi için yıllığı çevirdim, böylece benim kalakalmama sebep olan fotoğrafı görebilirdi. Yüz boyasıyla allanıp pullanmış iki oğlandan biri diğerinin omzuna tünemiş, başının üstünde bir tişörtü çılgınca döndürüyordu. Babalarımız Joseph Clark ve Johnny Carter, tüm lise ihtişamlarıyla poz veriyordu.

Babam bir sakalın ve fotoğrafta ters taktığı mavi şapkanın eksikliği hariç hemen hemen aynı görünüyordu. Fotoğrafta, bugün hâlâ sakladığından yüzde 99.9 emin olduğum bir deri ceket bile giyyordu.

Diğer yandan Johnny *tamamen* farklı görünüyordu. Babamın omuzlarına tünemiş oğlan bingo gecesindeki, kadınların karşı konulmaz bulduğu adama hiç benzemiyordu. Neredeyse Blake’in küçüklüğünün bir klonuydu. Ufak tefek, çelimsizdi, ayrıca boyalı yüzünün büyük kısmını kaplayan bir gözlük takıyordu.

“Babanın bu kadar ufacık olduğuna inanamıyorum!” dedim şaşkınlıkla.

Blake kahkaha atarak yıllığı benden aldı. “Hawaii’ye gittikten sonra on üç santim uzamış.” Boştaki eliyle arka cebine uzandı, telefonunu çekip çıkardı. “Bende bir fotoğrafı var.”

Fotoğraflarını kaydırarak basılı bir fotoğraftan çekilmiş bir resim olan karede durdu; rengi hafifçe solmuştu, görüntü biraz bulanıktı. Telefonunu çevirdiğinde biçimli bronz ihtişamıyla Johnny Carter’ı gördüm, nefes kesici bir Hawaii

sahilinde çekici bir Japon kadının omuzlarına bir kolunu atmıştı. Güneşte bronzlaşmışlardı, âşıklardı ve uyumlu mavi beyaz çizgili mayolar giyerken hepimizin bir gün biriyle deneyimlemeyi umduğumuz sihirli bir biçimde birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

Bunun neye benzediğini merak ettim.

Bunu Tumblr'da görseydim bu fotoğrafı kesinlikle paylaştırdım. Dergiden fırlamış bir kareye benziyordu.

Kadının gözlerinde, burun kemerinde ve gülümsemesinin kıvrımında Blake'i görerek, "Bu annen mi?" diye sordum.

"Evet!" dedi Blake mutlulukla, fotoğrafa bakmak için boynunu uzatırken dudaklarında oradakinin tıpatıp aynısı bir gülümseme oynaşıyordu. Kuşkusuz benim gibi bir karbon kopya değildi ama yine de annesiyle ortak özellikleri belirgindi.

Blake'in annesini daha önce hiç görmemiştim fakat hikâyeyi biliyordum. Blake'i doğurduktan altı saat sonra ölmüştü. Bir tür kanama geçirmişti.

Blake'le göz göze geldiğimde bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Annenizi hiç tanımamış olmanız. Telefonunuzda yalnızca bu fotoğrafa veya asla gerçek anlamda *tanımadığınız* bir insanla ilgili, yemeklerde anlatılmış hikâyelere sahip olmanız.

Annem öldüğünde sanki tanıdığım herkesin onunla ilgili bir hikâyesi vardı. Her hikâyede farklı bir keder tadı vardı, derinin çok altındaki bir yarayı temizlemek için bir anı insanların ağzından dökülürdü. Anlamı olamayacak bir şeye anlam kazandırmak için. Onlar konuşurken bunu benim için mi yoksa kendileri için mi anlattıklarını merak ederdim, hikâyeler yavaşça boş sözcüklere dönüşürdü. Kabullenilemeyecek bir kaybı kabullenme çabasıyla boş sözcükler dudaklarından geçerdi.

Bazen insanların bana anlattığı şeyler anneme özgü gel-

mezdi. Sanki bana verdikleri anneme dair parçalar hatalıydı. Sanki bunlar tanıdığım kişiye uygun bile değildi.

Sadece bu hikâyelere sahip olmak neye benzerdi? Belki, neyin gerçek olduğunu bile bilmemek. Veya... neyin sahte olduğunu.

“Tamam,” dedim, ikimizin de yaralarını kurcalamak istemeyerek. Gözlerim tekrar babasının yıllıktaki biçimsiz ergenlik resmine döndü. “Tüm şu ezici ergenlik olayının siz Carterlar için genetik olduğunu öğrendiğim iyi oldu. Benim tüm kazanımım göğüsler ve boyumun bir metre altmış santimi görmesiydi.”

Telefonunu cebine koyarken bana uzun bir bakış attı.

“İyi. Boyumun bir metre elli yedi santimi görmesi.”

Başını iki yana salladı ve yıllığı bana uzattı ama bunu yaparken arka tarafından, katlanmış bir kâğıt parçası düştü. Onun ebeveynlerimin yatak odasının eskimiş ahşabına doğru süzülmesini izledim, solmuş sayfa duyamayacağım kadar zayıf bir hışırtıyla aramızdaki zemine nazikçe indi.

Fakat havada çıkardığı sesi hissedebildim, annemin sayfanın arkasına bulaşmış el yazısı gözüme iliştiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Onu yerden almak için elimi uzattım, dikkatle açtığımda kalın, siyah harflerle JULIE MILLER’IN LİSE SON YAZI yazdığını gördüm. Hemen altında, belli belirsiz daha küçük harflerle ON İKİNCİ SINIF ÖNCESİ ON İKİ MACERA yazıyordu.

Parmaklarımın altında kâğıt sert ama inceydi, annemin ona dokunduğu son sefer ile şu an arasındaki tüm yılları tutuyordum.

Hatırladığımla aynı kıvrımlı, bitişik elyazısıydı. Hepimizin önemli bir şey yazarken elde etmeye çalıştığımız zorlama titizlikle belki daha okunaklıydı. Her satır bunca zaman sonra hâlâ canlı olan farklı renkte bir mürekkeple yazılmıştı.

1. Bir dövme yaptır.
2. Yükseklik korkunu yen.
3. Bir pikniğe git.
4. Yeni bir yiyecek dene.
5. Huckabee'den çık.
6. Yıldızların altında uyu.
7. Huckabee göl gezisine git.
8. Kapanıştan sonra Huckabee Havuzu'nda çıplak yüz.
9. Farklı dilde bir kitap satın al.
10. Snyder'ın Bostanı'ndaki İlk Ağaç'tan bir elma çal.
11. Dört yapraklı bir yonca bul.
12. J.C.'yi öp.

“Bu nedir?” diye sordu Blake.

“Bu... bir ölmeden önce yapılacaklar listesine benziyor,” dedim onu okuyabilmesi için kaldırırken. “Lise son sınıfa geçmeden önceki yaz için.”

Gözlerinin her şeyi usulca inceleyerek sayfanın aşağılarına doğru hareket etmesini izledim.

“Yukarıda işler nasıl gidiyor?” diye seslendi babam bize, en alttaki basamak babamın ağırlığı altında gıcırdarken Blake ve ben yerimizden sıçradık.

“İyi!” diye seslenerek karşılık verdim, kâğıdı çabucak katlayıp cebime tıktırırken. İvir zıvırı, yıllığı, dolgu geyiği, ödül harflerini kutuya geri doldurmaya başladım. “Ayakkabıları toplamayı yeni bitirdik!”

Blake'e bakmadım ama çılgınca istiflememin yarısında bana yardım etmeye koyularak son birkaç şeyi kutuya çabucak tıkıp doğruldu.

“Kamyonetin arkasına doldurduğum eşyaları Goodwill'e götürüyorum,” diye seslendi babam; bu son bir buçuk haf-

tadır onun sloganı hâline gelmişti. “Siz çocuklar kutularınızı aşağı getirmek ister misiniz?”

“Evet, kesinlikle!” diye seslenirken Huckabee Gölü oda numarası levhasını içine kaydırdım ve kutunun kenarlarını katlayıp kapadım. “Hemen ineriz!”

Blake ayağa kalktı ve dolaptan ilk ayakkabı kutusunu kapıp yatak odası kapısına yöneldi.

Fakat ben o sırada kutunun yan tarafındaki küçük bir delikten görünen siyah yün ceketini fark ettim.

“Bekle!” diye haykırarak ayağa fırladım. Ne yaptığımı kontrol altına alamadan duygularım beni ele geçirmişti.

Blake aniden durup arkasına baktı, gözlerimiz buluşurken ona doğru koştum, ayakkabı tepeciğini kenara itip siyah yün ceketini arayıp kutudan çıkardım. Parmak uçlarım yumuşak kumaşa dokunduğu saniye beni bir rahatlama hissi kapladı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Başımınla onayladım. “Evet, ben sadece... henüz bunu bırakamam.”

Bunu anlıyormuşçasına başını salladı.

Blake odadan çıkarken ben aceleyle koridoru geçip lise anıları kutusunu ve yün ceketini yatağımın altına sakladıktan sonra babamın odasına geri koşturdum. Ayakkabı ve çeşitli üst raf eşyalarıyla dolu ikinci kutuyu kaptım; kendi ayaklarıma takılıp yüzüstü yere yapışmamak için elimden geleni yaparak cilalı ahşap merdivenlerden güçbela aşağı inerken kucağımdaki kutunun ağırlığı altında iki büklüm oldum.

Ayağım sağlam zemine değdiğinde rahatlardım ve kutuyu hizalamak için durdum; kollarım yanıyordu. Siyah ön kapı genişçe açılmıştı ve akşamüstü sıcaklığının yavaşça eve yayıldığını hissedebiliyordum.

Kutuyu babamın külüstür kamyonetine kadar güçlükle taşıdım, burada Johnny onu benden aldı. Bin kilo ağırlığındaymış numarası yaparak kamyonetin kasasına sendeleye sendeleye ilerlerken yüzünde acılı bir ifade belirdi.

“Öf, Em. Biraz kaslanmalısın!” dedi ve babam gürleyen bir kahkaha patlattı, buna benzer kahkahalarını... çok uzun zamandır duymamıştım.

Ayakkabı kutusunu kamyonetin arkasına rahatça koymasını izledim ve kutu kalabalığında sıradan bir kutuya dönüştü. Büyük ihtimalle beni üzecek başka bir şey göreceğimi bildiğimden, köşelerden ve kenarlardan görünen eşyalara uzun uzun bakmamaya çalıştım.

“Çok geçmeden döneriz,” dedi babam kamyonetin arka kapağını itip kaldırırken. Bana sarıldı, güçlü kolları bana dolanırken tişörtü toz ve ter kokuyordu. Normalde bundan yakınırdım, yüzüm gibi anneminkine benzediğini bildiğim bir sesle onu düş alması için azarlardım ama bu kez kafa tutmaya çalışmadım.

Kamyonete bindiler, yeniden lisedeymiş gibi radyoyu açıp pencereleri indirdiler. Her şeyin ne kadar çok değişebildiği ve yine de tam olarak aynı kalması çılgıncaydı.

Onlar Green Caddesi boyunca kamyonetle uzaklaşırken ve gözden kaybolurken el salladım.

“Eviniz çok güzel,” dedi Blake arkamda bir yerden. Sesini duyunca şimdi tamamen yalnız olacağımızı fark ederek irkil-dim. Bir bağış seferi yapmak babamı sakinleştirecekti ve hiç kutumuz kalmadığından bugün daha fazla toplanma işimiz yoktu. Ben sadece... garip davranmamaya çalışıyordum.

Eve bakmak için dönüp tanıdık, temiz beyaz dış cephesini, sürme pencerelerini ve salıncaklı ön verandasını inceledim. Akşamüstü güneş ışığı evimizin çevresindeki geniş ağaçların arasından usulca süzülüyordu ve çimenlerin koyu yeşiline, ilkbaharda babam ile benim özenle ektiğimiz bahçedeki parlak sarı ayçiçeklerine gülümsemeden edemedim.

Bunun son olduğu bir anda kafama dank etti. Ayçiçeklerinin açtığı son ilkbahar çoktan bitmişti.

Kesinlikle annem kadar iyi bitki yetiştirme becerisine

sahip değildik ama son üç yıldır bahçeyi annemin bıraktığı kadar iyi durumda tutmak için toprağın ph'ını ölçmekten ön verandadaki zararlılarla mücadele gözlemlerine kadar hiç yorulmaksızın çalışmıştık. Daha geçen hafta babamın biraz ayçiçeği tohumu almaya çalışan bir sincapla kavga ettiğini görmüştüm.

“Oldukça kusursuzdu.” Çimenliğin tam ortasındaki kırmızı beyaz satılık tabelasını gözetledim, tek kusuru buydu. “Kuşkusuz biri onu sevecektir.”

Ön yola yöneldim, basamaklardan çıkıp verandanın bir ucundan diğerine geçtim. Blake beni hemen arkamdan takip ediyordu.

Biz köşeyi dönüp oturma odasına girerken, “Su ister misin?” diye arkama seslendim.

“Evet, olur.”

Mutfağa gittik ve buzdolabı kapısını açtım, sürahiyi üst raftan alırken esen soğuk havanın, dışarıdan geldikten sonra hoş bir etkisi vardı.

“Peki,” dedi, ben dolaptan iki bardak çıkarıp arıtılmış suyu koyarken mermer mutfak tezgâhına kolayca oturdu. “Neden taşınmak istemiyorsun?”

Öyle şaşırdım ki neredeyse tüm suyu tezgâha döküyordum.

“Taşınmak istemediğimi kim söyledi?” diye sorarken kendimi çabucak toparlayıp bardaklardan birini ona uzattım.

“Ah, bilmiyorum. Belki beş dakika önce satılık tabelasına attığın tiksinti bakışındı.” Bardağı ağzına götürürken yarı yolda duraksadı. “Veya belki kamyonetin arkasındaki kutu yığınınına bakışındı.”

Koyu renkli kaşlarını bana kaldırdı ve suyundan uzun, yavaş, kurnaz bir yudum aldı.

“Aman Tanrım, Blake,” dedim bir kahkahayla. “Bana öyle meydan okumak zorunda değildin.”

Buna rağmen dürüstlüğünden hoşlandığımı fark etmek beni şaşırttı. Ferahlatıcıydı. Üç yıl olmuştu ve hâlâ insanların etrafımda lafı dolandırdığını, saçmaladığını seziyordum.

Bu bende de dürüst olma isteği uyandırdı. Babamın duy-mak istemediği konularda lafı dolandırmayacaktım.

“Çünkü,” dedim derin bir nefes alarak, “tüm bunlar an-nemden gittikçe daha fazla uzaklaşıyormuşum gibi hissetti-riyor. Taşınma. Onun dolabını boşaltma. Hepsi.”

Blake bir an için sessizdi. Düşünceliydi. Saçlarını yavaşça topuz yaptı ve ben Blake’in saçları arkada toplanırken yüzü-nün nasıl görüldüğü yerine içtiğim su bardağına odaklan-mayı denedim. Kimsenin bu kadar güzel olması adil değildi.

Sonunda, saçları toplandıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. “Hawaii’deyken annemin favori yerinde kaya tırma-nışına giderdim. Babam orayı bana ilk gösterdiğinde annemin en çok oradan hoşlandığını çünkü en tepeye çıktığında diğer her şeyin küçük görüldüğünü söyledi. Aşağıdaki sahildeki insanlar. Arabalar. Hatta ağaçlar.” Bardağı tezgâha koydu. “O kadar yüksekteyken sorunlarının bile daha küçük görü-nebildiğini söylemiş.”

Başımla onayladım. Bu fikirden hoşlanmıştım. Gerçi tüm sorunlarımın küçük görünmesi için herhalde Ay’da olmam gerekirdi.

“Bildığın gibi, ben annemle hiç tanışmadım ama ne zaman ona yakın olmak istesem, o yerde kaya tırmanışına giderim çünkü bu bana annem çok da uzakta değilmiş gibi hissetti-rir.” Kaçak bir saç tutamını kulağının arkasına sokmak için bir anlığına duraksadı. “Neyse...” Pozisyonunu değiştirdi, sanki Merhum Anneler Kulübü’ne ortak üyeliğimiz hakkında derdimi paylaşmanın ötesinde nereye varmak istediğini me-rak ettiğimi sezebiliyormuş gibi gözleri benimkilerle buluştu. “Burada söylemeye *çalıştığım*, ona yakın hissetmek için bir şey yapman gerektiği. Yeni bir yöntemle. Hissettiğin bu ev

şeklindeki boşluğun yerini tutması için yeni anılar oluşturmalısın.”

Sırıtarak cebimi işaret etti; katlanmış listenin dış çizgisi kumaşın ardında baskı yapıyordu. “Aslında şu ölmeden önce yapılacaklar listesindekileri bile yapabilirsin. Yani, kaybedecek neyin var ki?”

Buna güldüm ama sözleri aklımda kaldı. *Schitt’s Creek* dizisine ortak sevgimizle ilgili sohbetimiz boyunca, babalarımız Goodwill’den döndüğünde, Carterlar Winston adındaki golden retriever köpeklerini gezdirmek için gittiğinde, babamla birlikte spagetti ve köfteden oluşan sessiz akşam yemeğimizde.

Ona yakın hissetmek için sadece bir şey yapmayacaktım. Annemin yaptığını bile önceden hiç bilmediğim *on iki* şey yapacaktım.

Onları ben de yapabilir miydim?

5

Ertesi sabah bir elimde telefonum ve diğesinde annemin listesi, merdivenlerden hantalca aşağı indim. Dosdoğru oturma odasının kanepesine gittim, lap diye oturdum ve kilidini açmak için telefon ekranını yukarı kaydırdım.

Yeni bildirim yoktu.

Bu beni şaşırtmamalıydı. Neden Matt haftalarca süren sessizlikten sonra bu sıradan pazar gününde uyanıp da bana bir mesaj atacaktı?

Söyleyecek doğru kelimeleri bulmak için her gün telefonumun tuş takımına bakarak *saatler* geçirmiştım ama onları asla bulamamıştım. Ona yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklamak istiyordum ancak... bunu yapamıyordum işte. Kendime bir açıklama yapamazken ona nasıl yapabilirdim?

Bu ayrılık meselesini nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Özellikle önceden ister kapımda çiçeklerle boy göstererek olsun isterse derslerin arasında konuşmak için beni kenara çekerek olsun, aramızı düzeltmenin bir yolunu bulan daima o olduğu için.

Kendi başıma bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Dahası, belki, küçük bir parçam bunu istemiyordu.

Suçluluk duygum bu düşünceyi unutturup beni boğarken kanepeye sokuldum; ek olarak annemin isteklerine ters düşen bu taşınma işi suçluluk duygumu daha beter bir hâle sokuyordu.

“Selam!” Babamın beklenmedik biçimde mutfaktan gürleyen sesi bana az kalsın kalp krizi geçirtecekti.

Genellikle pazarları benim uyandığım saate kadar işte fazla mesai yapardı. Onu, midemizi tıka basa Pazar Spesiyali’yle doldurduğumuz haftalık Hank’in Lokantası randevumuza kadar görmeyi beklemiyordum.

Ve... onu kesinlikle *bununla* görmeyi beklemiyordum.

Gördüğüm şeyi tam olarak idrak etmem bir saniyemi aldı.

“Yeni kıyafetini nereden buldun?” diye sordum ve kendine bakmak için boynunu uzatırken babamın dudaklarında bir sırıtış oynadı.

Babam –bir doksan üç boyunda, kamyonet süren, gür sakallı, kolları dövmelele dolu adam– mutfakta durmuş, çok eski, pembe, çiçekli bir önlük takıyordu. Büyükanнемin taktığını hatırladığım çok eski, pembe, çiçekli bir önlüktü. Ama hatırladığım asla... bununla örtüşmüyordu.

Ona bakıp başımı iki yana sallamaya çalıştım ama öyle şiddetle gülüyordum ki güçbela nefes alabiliyordum. Babam itiraz edemeden telefonumu kaldırıp bir fotoğraf çektim, kahkaha gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. “Başlığı şimdiden görebiliyorum. ‘Onu kim daha iyi taşıyor?’”

“Sabahımı pankek yapmaya uğraşarak geçirdim ve onları benimle birlikte yemek yerine telefonunla sersem sersem dolaşacak mısınız?” Kendini savunur biçimde ağırbaşlı bir bakışla, bir tereyağı bıçağıyla halihazırda mutfak masasında duran yığını işaret etti.

Haklıydı.

Kanepeden kalktım ve telefonumu cebime koydum, pankeklerin kokusu beni odanın karşısına ve mutfağına çekti. “Çoktan işe gitmek için çıktığını sanıyordum!”

“Orada oturmuş mesaj yazıyor... yeni önlüğüme iltifat bile etmedi...” diye homurdandı ben mutfak sandalyelerinden birine otururken. Boş, beyaz bir tabak önümde duruyordu. Babamın sırtı dönükken listeyi cebimden çıkardım ve açtım; babamın onu görüp bir şey söylemesini veya benim bununla ilgili *soru soracak* kadar cesur davranmamı umarak özenle yanıma, masaya koydum.

Kalbimin göğsümde küt küt attığını hissediyordum. Annemle ilgili konuşmanın ona zor geldiğini biliyordum. Annemle ilgili konuşmanın *bize* zor geldiğini biliyordum.

Ancak eğer bu evden taşınabiliyorsa, annemin eşyalarını elden çıkarabiliyor ve bingo gecesine katılmak önemli bir olay değilmiş gibi davranabiliyorsa, o hâlde hiç değilse bunu yapabilmeliydi.

Ellerinde sıkıca tuttuğu şurup ve tereyağıyla hızla bana dönerken yüzüme zorla kocaman bir sırıtış kondurdum. Babam oturup sandalyesini masaya yanaştırırken yığının tepesinden bir pankek almak için çatalımı kullandım. “Muhteşemsin, baba. Önlüğün gerçekten gözlerini ortaya çıkarıyor.”

“Ben de birebir aynısını düşündüm!” dedi kahkaha atarak.

“Bu akşam geç saate kadar çalışacak mısın?” diye sordum. Şişeyi ona uzatmadan önce pankeklerimi şurupla kapladım.

“Evet,” diye doğrularken şişeyi benden aldı, şurubu yavaşça döndürerek tabağına döktü. “Hafta sonlarının nasıl olduğunu biliyorsun... Daha az adam var... Ödeme iki misli.”

“Öyleyse, Hank’in Lokantası’na gitmiyoruz?” diye sordum cevabı bile bile.

Başıyla onaylarken babam üzgün görünüyordu. “Hank’in Lokantası’na gitmiyoruz.”

“Ama pankeklerimiz var!” dedim çabucak. Onu suçlu hissettirmekten nefret ediyordum.

Gülümsedi ve çatalını kaldırdı. “Sahiden pankeklerimiz var.”

Sonra... gözleri benimkileri takip ederek masada buruşuk kâğıt parçasının durduğu yere gitti. Acaba bayılacak mıydım? Belki.

Kâğıdı işaret ederek kalın kaşlarını kaldırdı. “O nedir?”

Ağız dolusu pankekimi yutup dikkatle kâğıdı kaldırdım. “Bunu dün buldum. Giysi dolabını boşaltırken.”

Onu babama uzattım ve başıyla onaylayıp elini uzatırken gözleri kâğıt parçasını taradı, yüz ifadesi anlaşılmazdı. Onun konuşmasını beklerken sessiz kaldım. “Evet. Bunu hatırlıyorum.”

“Öyle mi?” diye fazla heyecanlı görünmemeye çalışarak sordum. Dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. Annemle ilgili bir sohbetten kaçınmak için her şeyi yapardı ve genellikle ben de yapardım. Ama şu anda olmazdı. Bu kez değil. “Sen acaba, ee?..” Sesim canlılığını yitirdi ve kelimeleri ağızımdan çıkmaya zorladım. “Bu konuda ona yardım etmiş miydin?”

Hafifçe gülümsedi. “Evet. Ben de Johnny de yardım ettik. Bir iki maddeyi yapmasında Nina da yardım etti ama yazın büyük bölümünde uzakta, şu kamptaydı. Hatta oradaki maddelerden iki tanesini ben buldum. Birlikte, günübirlik sahile gittik ve annen artık düşüşten korkmayana dek lunaparkta hız trenlerine bindik. Bunu pek çok kez yapmamız gerekti.”

Gözlerim on iki numaraya indi: “J.C.’yi öp,” ve babama kocaman sııttım. “Ayrıca, on iki numara kuşkusuz sende işe yaramış. Onu sen mi buldun?”

Gözlerini devirip homurdandı. “Evet, tabii.”

Listeye baktıkça yüzünün değiştiğini gördüm, kaşları çatılırken çenesi kilitleniyordu. Bir kapının çarpması gibi kendini kapattığını anlayabiliyordum.

Ufak alanda tırnaklarımla kazıyarak ilerleyip tamamen kapanmadan önce parmaklarımı kapı çerçevesine sardım. “Bunu neden yapmıştı? Biliyor musun?”

Pankekinden bir lokmayı ağzına attı, yavaşça çiğnedi, kararlılıkla yuttu. “Annen hayatının büyük bölümünü insanların ondan beklentilerini yerine getirerek geçirmişti. Okuldaki tüm kulüplerin başkanıydı. Her zaman onur listesindeydi. Her zaman ebeveynlerinin ondan yapmasını istediği şeyleri yapardı.” Uzanıp kahvesinden bir yudum içti. “Ama sonra SAT’inde başarısız oldu.”

Dün bulduğum bantla yapıştırılmış kâğıdı hatırlayınca başım aniden kalktı.

“Sınavdan önceki akşam zerre kadar uyumamıştı ve bunun sonucunda okuma bölümünde bayıldı. Kendini tamamen harap etti. Sonrasında ben ve Johnny onu otoparkta ağlarken bulduk. Fakat ona ağırlık yapanın aslında sınav olmadığını görmek zor değildi.” Gözlerini tabağına dikti, yüzü düşünceliydi.

“Bu yüzden mi ona yardım etmeye karar verdin? Liste fikrini nasıl buldu? Acaba bu...”

Cümlemi yarıda keserek, “İşe gitmem gerek,” dedi babam. Kahvaltısının geri kalanını ağzına attı ve ayağa kalkarken tahta sandalye mutfak zemininde gürültüyle gıcırdadı.

Fırın saatimize göz gezdirdim. On elli beşti. Evden şimdi ayrılırsa, tam on dakika erken gidecekti. Konuşma iyi giderken bırakmalıydım.

“Ben yıkayabilirim,” dedim babam tabağını tezgâha koyarken.

Başıyla onayladı ve önlüğünü sertçe çekip çıkardı. On dakika önce onunla ilgili şakalaşıyor olduğumuza inanmak zordu.

Bir yudum daha kahve içmesini izledim. “Teşekkürler, Em.” Başımın tepesine çabuk bir öpücük kondurdu, ardından iş çizmelerinin bulunduğu hol dolabına yürüdü. “Bu akşam görüşürüz, tamam mı?”

“Tamam!” diye seslendim peşinden, ön kapının gıcırtyla açıldığını duydum. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diye seslenerek karşılık verdi, kapı arkasından çarparak kapandı.

Pankeklerimin kalanını yavaş yavaş yedim, evin sessizliği rahatsız edici biçimde kulaklarımda çınlıyordu. Müzik açtım ve bulaşıkları yıkadım, şurubu kilere ve yumurtaları buzdolabına geri koydum; tüm bu süre boyunca Blake’in dün söyledikleri hâlâ kafamda dönüyordu, babamla konuşmamız onun hemen üstüne katman hâlinde yayılmıştı.

Tamamen harap halde, SAT sınavında başarısız olmuş annem ne yapmayı istiyordu? Her zaman yapmak istediği şeyleri yapmayı mı? Korkularıyla yüzleşmeyi? Eğlenceli bir yaz geçirmeyi?

Babamın kendini kapatması bende daha fazlasını öğrenme isteği uyandırmıştı.

Ama bana anlatmayacağı oldukça açıktı.

Daha fazlasını öğrenmek istiyorsam, bu bağlantıya *sahip olmak* istiyorsam, yapmam gereken...

Telefonumu aldım ve Instagram’ı açtım, başparmağım Blake’in gülümseyen yüzünü gösteren minik daireyi bulurken izlenmemiş bir hikâyeye beni cezbediyordu.

Ona tıkladığımda Blake’i ferah bir sahanın ortasında bir tenis topunu fırlatırken gördüm, bir golden retriever bulanıklığı topun peşinden hızla koşuyordu.

Uzun bir iç çektim ve telefonumu masaya fırlatıp onun annemin listesinin üstüne inmesini izledim; kâğıt, ağırlığı altında hışırdarken bir kenara itmeye çalıştığım düşünce tekrar aklıma geldi.

Bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu.

Bir saniyeliğine kafamda canlandırarak kendimi Sycamore Sokak’taki salonda bir dövme yaptırırken, sahilde günbatımını izlerken ve Huckabee Gölü gezisinde kiralık otobüste sağa sola sallanırken gördüm. Görünüşe göre annemden miras aldığım yükseklik korkumla yüzleşirken ve...

Gözlerim listedeki son maddeye indi, “J.C.’yi öp,” ve kâğıdı hemen on bir numaranın altından katladım. İsmi baş harflerini M.H. ile değiştirsem bile Matt benimle konuşmuyorken bu madde kesinlikle olanaksızdı.

Yine de... bir ölmeden önce yapılacaklar listesinin amacı bu değil miydi? İmkânsız görünen veya sizi korkutan şeyleri yapmak?

Belki bunun sonunda her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulabilirdim. Tıpkı annemin yaptığı gibi her şeyi yerli yerine oturtmanın bir yolunu bulabilirdim. Eğer her şeyi nasıl düzelteceğimi bana gösterebilecek bir kişi varsa, bu annemdi.

Gözlerim tekrar kâğıdın üstüne ilerledi. *Nereden başlayacağım?* Annem en azından babam ve Johnny’ye sahipmiş.

Derin bir nefes aldım ve uzun zamandır ilk defa şansımı denemeye karar verdim.

Kendimi bundan caydıramadan telefonum tekrar elimdeydi ve Blake’in iletişim bilgisinin altındaki arama tuşuna basıyordum. Telefon gürültülü bir şekilde çaldı, ta ki hoparlörden Blake’in sesi gelene dek.

“Pekâlâ. Nereden başlıyoruz?” dedi onu neden aradığımı zaten biliyormuşçasına.

Bir anlığına afalladım ama sonra gülümseyip başımı iki yana salladım. “Sahiden hiçbir fikrim yok.”

Blake kahkaha attı. “Harika.”

0 gün daha sonra yatağında baş aşağı uzanırken telefon takvimimi açıp Huckabee Gölü gezisinin sonuna dek kalan günleri saydım. Yeni planlanmış hedefim doğrultusunda listeyi tamamlamam gezinin son gününe denk geliyordu, en azından Blake'e göre.

Yirmi bir.

Bu listedekileri yapmak için yirmi bir günüm vardı, gezi son maddeydi.

Şimdiden itibaren yirmi bir gün içinde, annemin ölmeden önce yapılacaklar listesini *tamamlamış* olacaktım. Şayet başlamak için bir maddeyi gerçekten seçebilirsem.

Instagram'a döndüm ve milyonuncu kez Sycamore Sokak Dövmeleri'nin sayfasını aşağı kaydurdım çünkü bir numara buydu. Dövmelerle yeni bezenmiş kolların, bacakların ve meme altlarının fotoğrafları ekranımda süzülürken bir saldırı planı yapmaya çalıştım. Tanıdık bir kırmızı gülün resminde durdum, bu en yakın arkadaşım Kiera'nın kaburgalarında sonsuza dek kalacaktı.

Sycamore Sokak'ın hemen her büyük, küçük ve tamamen uydurma bayram için yaptığı özel bir indirimden yararlanmak için geçen Galentine Günü'nde* gitmiştik. Gidip içinde sürüyle çizimin bulunduğu bir dosyadan bir dövme seçebirdiniz ve ücret her zaman elli doların altında tutardı. Gerçek bir şey olmadığına oldukça emin olduğum Ulusal Peynir Günü'ne özel bir indirimleri bile vardı.

Huckabee geleneğine sadık kalan Sycamore Sokak Dövmeleri, kredi kartıyla uğraşmazdı, bu sebeple Kiera ile sınıf arkadaşlarımızın yaklaşık yarısı on sekizinci doğum günlerinden uzun zaman önce ilk dövmelerini yaptırmıştı. Tıpkı geçtiğimiz şubatta bizim niyetlendiğimiz gibi.

“Hadi ama, Em!” demişti. “Bir defalığına kötü bir şey yapalım. Tıpkı bizim...”

Tıpkı bizim eskiden yaptığımız gibi. Bunu söylemeden önce kendini durdurmuştu, yine de sebep olduğu aşağılamayı hâlâ hissedebiliyordum.

Kiera'nın yalnızca iki sayfayı çevirdikten sonra dosyayı bana göstermek için döndürdüğünü ve gülü işaret ettiğini hatırlıyordum. “Kol mu yoksa kaburga mı?”

Ben kol demiştim, o ise kaburgayı seçmişti.

Birkaç dakika sonra iğneyi gördüğümde, enfeksiyonlarla ilgili okuduğum istatistikler beynimin içinde dönüp durmaya başlarken iğnenin en son ne zaman temizlendiğini merak ederek korkup vazgeçmiştim. Kiera'nın hayal kırıklığına uğradığını anlamıştım ama o yine de plana sadık kalıp kendinkini yaptırırken elimi öyle sert sıkıyordu ki işlem bitene dek parmaklarımda his kaybı yaşamıştım.

Bu da dövme yaptırmama kararımı *kesinlikle* doğrulamıştı. Şimdiye kadar. Eğer korkmayı bırakabilirsem.

Telefonum elimde titremeye başladı ve Kiera'nın ismi ek-

* Sevgililer Günü'nden bir gün önce, 13 Şubat'ta kutlanan kadın arkadaşlığı günü. (ç.n.)

randa beyaz harflerle aniden ortaya çıktı. Gittiğinden beri ilk kez konuşacaktık. Pazar akşamları otuz dakikalık telefon süresi vardı ve bunun kocaman bir bölümü Nina'ya gidiyordu, bu yüzden bir saniyeyi bile çarçur etmek istemiyordum.

İlk beni arıyorsa, verecek bir haberi olduğu anlamına gelirdi.

Dimdik oturdum ve FaceTime aramasının yeşil kabul et tuşuna bastım.

“Kiera! Selam! Nasılsın?”

“Em, dişlerimi çürütmeye mi *çalışıyorsun*?” Kiera'nın sesi telefonumun hoparlöründen döküldü, Afrika örgülü saçları ve gülümseyen yüzü yavaşça görüş alanıma girdi; Misty Oasis'ten aradığı her zaman olduğu gibi görüntüsü bulanıktı. Kampta telefon servisi o kadar kötüydü ki aramaların çoğu kesintiye uğruyor ve ekran donuyordu. Üç parlak paket Bubble Yum Pamuk Şekerli Sakızı kaldırdı. “Bir paketi açtığım da onu bitirmem gerektiğini biliyorsun.”

Ekrandan bile tırnaklarına yeni oje sürmüş olduğunu, benim ona gönderdiğim ojelerden birini kullanmış olduğunu anlıyordum. Eve özlem kutusu başarıya ulaşmıştı!

“Bazılarını kampçılara ver! Genellikle tükettikleri karton ve sudan sonra hoş bir teselli olur.”

Gözlerini devirdi ama ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. Oradaki travmatik haftamdan hatırladığım kadarıyla, Misty Oasis Goodwill'in üstünkörü büfesinin bir gurme öğünü gibi görünmesine yol açıyordu.

“Şimdiye kadar nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Oldukça iyi! Birkaç gün önce doğa yürüyüşümüzde baçağымda garip bir isilik ortaya çıktı ama onun dışında harika gidiyor.”

Kamerayı indirip ayak bileğinin hemen üstündeki pütürlü kırmızı bir beneği gösterdiğinde yüzümü ekşittim. Elbette pikselli görüntü kalitesi, yüksek çözünürlüklüye fırlamak için o ânı seçti.

“Ayy. Bu aşırı berbat.”

İki yıl önce birinci sınıf balomuzda bir tırnağı kırıldığı için ağlayan kızın, her yaz bir dağ adamına dönüşmesini hâlâ tam olarak anlayamıyordum. Sanki Kiera’nın iki versiyonu aynı anda bir bedende yaşıyordu.

Kahkaha attı ve kamera tekrar yüzüne yükseldi. “Daha kötü olabilirdi. Birkaç gün önce kampçılardan biri gözkapığına zehirli sarmaşık süründükten sonra eve gönderildi.” Gözleri hafifçe genişledi, hissettiği dehşet aşikârdı. “Bak, *bu* berbattı.”

“Bunu kafamda canlandırmak bile istemem.” Çalar saati-me göz attım, parlak kırmızı rakamlar 7:43’ü bangır bangır ilan ediyordu.

Saatin sekize ne kadar yaklaşmış olduğunu fark ederek şaşırdım. Babam yakında işten eve dönecekti. Ve bu sabahki pankeklerden beri hiçbir şey yememiş olduğuna emindim. Ayağa kalktım ve uzun kahverengi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken Kiera’ya alaycı bir gülümseme sunarak koridorda ilerledim.

“Peki. ‘Güzel Kollu’ Todd nasıl?” diye sordum. Misty Oasis’in son dedikodularını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. İki yaz önce Todd Thomas “iyi yönde değişim” tabirini yeniden tanımlayarak kampa döndüğünden beri Kiera ona bir aşk besliyordu.

“Emily. Güzel kolları *daha da güzel* olmuş. Okul yılı sırasında boyutlarının dört misline çıktığına yemin ederim. Bu kadar yakışıklı olması inanılmaz. Ayrıca,” –sahilin boş olduğuna emin olmak için arkasına göz attı, sesi heyecanlıydı– “bu sonbaharda UCLA’ya gideceği için kız arkadaşının bir ay önce ondan ayrıldığını öğrendim.”

“Yok artık.”

“Evet!”

“Bu muhteşem!” dedikten sonra durup kutlama yapmak

yerine acıma ifade etmem gereken yere çabucak geri döndüm.
“Yani, zavallı Todd.”

“Ah, evet, demek istediğim... tam pislikçe bir hareket. Büyük bir fiyasko,” dedi Kiera doğrulayan bir baş onayıyla. İkimiz de anlık bir sessizlik sunduk.

“Yani?..” Aramasının arkasındaki sebebi açıkça anladığımdan sırtıyıordum.

“Yani...” dedi Kiera kelimeyi söylerken gülümseyerek. “Dün akşamki şenlik ateşinden sonra öpüşmüş olabiliriz!”

İkimiz de ciyakladık ve ben mutfığa girerken küçük bir dans sergiledim. Tam iki yaz sonra bu gerçekleşmişti.

“Onu gerçekten öpmüş olduğuna inanamıyorum!”

“Aman Tanrım, *biliyorum*,” derken Kiera bir parça kendinden geçti. “Ve söylemeliyim ki beklemeye DEĞERDİ.”

Yalnızca bir saniyeliğine telefonu tezgâha koyup kilerden bir kutu makarna almak için parmak uçlarımda yukarı uzandım.

Ben daha fazla ayrıntı istemek üzereyken Kiera’nın söze girdiğini duydum. “Peki hiç...”

Lafı kesildi, görüntü aniden dondu, sesi karman çorban çağlıtlar hâlinde geliyordu.

“Kiera?” dedim yüzünün yeniden hareket etmeye başlamasını izlerken, bağlantı dönerken aksaklık etkisini kaybediyordu.

“Üzgünüm,” dedi gözlerini devirerek. “Matt cephesinden hiç haber var mı diye sordum.”

İçimden inledim. Bu konuya girmeden telefonu kapatırız diye umuyordum.

“Hayır.” Başımı iki yana sallarken makarna kutusunu amaçladığımdan daha fazla kuvvetle tezgâha çarptım, fiyonk makarnalar gürültüyle takırdadı. Kiera’nın gözlerine baktım. “Fakat onu *gördüm*. Ve diğer herkesi. İki gece önce bingo etkinliğinde.”

“*Gittin* mi? Bingo oynamaya? Sen... iyi misin?” diye sordu Kiera, sesinde bir endişe sancısıyla.

“Evet! Yani, iyiyim,” dedim hızla. Fırının içinden suyla doldurmak için bir tencere kaptım. “*Gerçekten* oynamadım. Babam adına oynadım. Gitmeye mecburdum çünkü MEŞHUR Johnny Carter bu hafta kasabaya geri taşındı.”

“Aman Tanrım! Onun bu hafta olduğunu tamamen unuttuğum!” dedi Kiera şaşkınlıkla. “Bir kızı vardı, değil mi?”

Birdenbire Blake ve liste yeniden aklıma gelirken, “Evet,” dedim. “Hafta sonu eşyalarımızı toplamamızda yardım etmek için bize geldiler.”

“Havalı biri mi?”

“Fazla havalı,” dedim onun cuma akşamı herkesin ağzını nasıl açık bıraktığını hatırlayarak. Görünüşe göre Hawaii’de büyümek sizi ânında, Huckabee’de büyümenin asla yapamayacağı kadar havalı biri yapıyordu. Fakat Blake’in sakın tavırlarının hemen her yerde havalı olacağını hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

“Aynı zamanda kibar biri. Ve bizim gibi lise sona geçmiş. Ondan kesinlikle hoşlanırsın.”

“Mmm,” dedi Kiera, sesinden dikkatinin dağıldığı anlaşılıyordu. Tencerenin yavaşça suyla dolmasını izlerken Kiera’nın sohbeti unuttuğunu umduğum yere geri çekmek üzere olduğunu biliyordum. “Demek herkesi gördün? Bingo etkinliğinde?”

İç geçirerek suyu kapadım ve tencereyi ocağa taşıdım.

“Bak, olan bitenden sonra ikinizin de biraz uzak kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum ama onunla konuşman gerek, Em! Onunla ben kamptan dönmeden önce konuşacağını söylemiştin, tıpkı benim eğer yalnızsa Todd’a bir adım atacağımı söylediğim gibi. Ben bunu yaptım! Okul başlamadan önce işleri yoluna koyman gerektiğini benim kadar iyi biliyorsun, yoksa bu durum hepimiz için aşırı garip olacak,” dedi Kiera.

Onun haklı olduğunu biliyordum. Matt'le aramızı düzeltirsem, *hepimiz* için işleri yoluna koymuş olurum. Jake, Ryan, Olivia ve Kiera için. Kimse seçmek zorunda kalmazdı... Diğer yandan, Kiera dışında kimse için zor bir seçim olacağı benzemiyordu.

“Bu da tıpkı diğer ayrılıklarınız gibi. Boşuna moralini bozuyorsun. Geçen sene fazla yapışkan olduğunu düşündüğün için ondan ayrıldığın zamanki gibi. Veya ondan önceki sefer, ödevlerine fazla odaklanmadığına inanmıştın.” Gözlerini devirdi; Kiera söylediği zaman sebeplerim kulağa daha da boş geliyordu.

“Bu diğer hepsinden daha kötü,” diye itiraz ederken markana suyunu kaynatmak için ocağın düğmesini en yükseğe çevirdim. “Çok daha kötü. Başka birini *öptüm!*”

O akşamı hatırladığımda büzüldüm. Matt'in eli, belimin en dar kısmını bularak beni uzun bir öpüşme için kendine çekiyordu, öpüşme bitene dek kafamdaki geri sayım sayacı geçen her saniyede tıkırdıyordu. Sesi kulağımdaydı, bunu sonraki aşamaya ilerletmek ister miyim diye soruyordu.

Ebeveynleri kasaba dışındaydı ve geceyi onun evinde geçirecektim. *Ben* bile bunun mantıklı olduğunu anlayabiliyordum. Büyük ihtimalle bu yüzden ona nasıl hayır diyeceğimi bilemiyordum. Çünkü bu, neden az önce midemin bulanmaya başladığını açıklamak anlamına gelirdi ki... bunu yapamazdım.

Dolayısıyla hiçbir şey söylememiştim. Her saniye kırmızı elbisem beni daha çok sıkarken, Huckabee Lisesi spor salonu gittikçe daha klostrofobik bir hâl alırken Jake'e doğru tökezlemiştim. Gümüş cep şişesinden gizlice büyük bir yudum içtiğimi, ağzımdaki yakıcı tadı ve Kiera'nın beni büyük bir grubun içine çekmek için elimi tutuşunu hatırlıyordum. Ve sonra kollardan ve bacaklardan bir bulanıklıkta, duvarlarından ve basket potalarından kâğıt şeritler gevşekçe sarkan

salon fırıl fırıl dönerken Matt bana ulaşmak için kalabalığın arasından ilerliyordu.

Bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı.

Gözlerim koridorda birkaç kez gördüğüm, ikinci sınıftaki, mavi gözleri bir şekilde tanıdık gelen ve sıfır numaraya yakın saç kesimli şu oğlana kilitlenmişti. Düşünmek için durmamıştım, adını bile bilmiyordum. Sadece direkt onun yanına yürümüş ve ağzına bir öpücük kondurmuştum.

Bunun özgürleştirici olacağını düşünmüştüm. Geri alamayacağım bir şey yapmanın. Ama daha fazla yanılamazdım. Nefes almak için ara verdiğim anda her şeyi mahvettiğimi biliyordum.

“Sarhoştun!” diye haykırdı Kiera beni sonuca geri getirerek. “Jake’in baloya getirdiği o meret *herkesi* sarhoş etmişti. Dayısının ev yapımı *apple pie moonshine* içkisiydi. Herhalde o zımbırtıyla bir arabayı çalıştırabilirdin.”

“Bu bir bahane değil, Kiera,” dedim. Tencerenin alt kısmında beliren küçük baloncukları izliyordum. Kendimi buna ikna etmeyi ne kadar çok denersem deneyeyim, bu bir bahane değildi. Yanlışımı körükleyen alkol değildi. Dahası bunu düzeltmek için izlemek istediğim yol, yalan söylemek değildi.

“Sanki herkesin sana kızgın olmayı sürdürmesi için *uğraşıyorsun*. Ve sürekli Matt’in ne kadar harika biri olduğunu söylüyorsun... Bu hiç mantıklı değil.”

“Bilmiyorum, tamam mı? Bu konuyla ilgili canımı sıkmayı bırakabilir misin!” dedim düşünmeden, bu sorunun tekrar tekrar sorulduğunu duymanın yol açtığı, içimde tuttuğum yılgınlık birdenbire taşmıştı.

Bana uzun uzun bakarken koyu renkli gözleri ciddiydi. “Dinle. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni her zaman desteklediğimi biliyorsun ama sana karşı dürüst olacağım. Son sınıfı seninle Matt arasındaki bu dramın ortasında geçirmek zorunda kalmamız berbat olur. Bunu bir *düşünsene*.

Ögle yemeği masalarının arasında gidip gelmem gerekecek! Üstelik Lise Sonların Okulu Asma Günü'ne hiç *girmiyorum* bile. Tüm ekip birlikte değilken bunu nasıl yapacağız? Arkadaşlarımızla birlikte, Jake'in rezil esprilerini yaptığı, Olivia'nın Ryan'a güneş kışından doğuyormuş gibi gözlerini dikip baktığı muhteşem bir Lise Sonların Okulu Asma Günü yaşayamazsak, öyle büyük bir kin tutacağım ki torunlarının çocukları bile bunu hissedecek." Durup bana kaşlarını kaldırarak baktı.

Hiçbir şey söylemediğimde uzun bir iç çekti. "Em, sana yardım etmek için yanındayım ama bunu düzeltebilecek tek kişi sensin."

"Biliyorum. Üzerinde çalışıyorum," dedim listeyi düşünerek. Fakat henüz Kiera'yı fazla umutlandırmak istemiyordum. Ayrıca ona bu baskının bana yardımı olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Hiçbir yardımı olmadığını.

Uzun bir an ikimiz de sessiz kaldıktan sonra Kiera sonunda gerilimi dağıtmak için boğazını temizledi.

"Şey, telefonum kilitli dolaba dönmeden önce annemi aramalıyım," dedi, arkasındaki Ulusal Park çıkartmalarıyla kaplı bir dolabı başıyla göstererek. "Haftaya konuşur muyuz?"

Başım la onayladım. "Evet. Tabii." Aramız hâlâ limoniymiş gibi geldiğinden ona hafifçe gülümsedim. "Bu hafta Todd'la neler olacağını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsememe karşılık verse de bu Kiera'nın alışılmış gülümsemesi değildi. "Seni haberdar ederim. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye tekrarladım, ekran karardı, arama sonlandı.

İç çekerek tezgâha yaslandım.

Bu histen *nefret* ediyordum.

Bu anla ilgili her şey korkunç ve yabancıydı. Ona çıkıştığım a inanamıyordum. Eğer Kiera telefon kullanımının zaman sınırına bağlı olduğu Misty Oasis'te değil de burada,

Huckabee'de olsaydı bu tuhafılığı silkip atmak için bisikletimle onun evine giderdim.

Bunun yerine başımı çevirip makarna suyunu, küçük baloncukların gitgide büyümesini, yavaşça fokurdamaya başlamasını izledim. Tüm makarna kutusunu tenceredeki suya ekledim. İki kişinin tek oturuşta yiyebileceğinden çok daha fazlaydı ama olsun. Sonraki birkaç günde babamın öğle yemeği olarak yanına alması için buzdolabında saklayabilirdim.

Telefonum titredi ve Kiera'nın adını, öyle hissettirmese de aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu söyleyen son bir mesaj görmeyi umarak onu elime aldım. Mesajın Blake'ten gelmiş olması beni şaşırttı.

Bildirime tıkladım ve bir metin baloncuğu belirdi.

Yarın ne yapıyorsun?

Neden? diye otomatik olarak yazdım, yapmayı istemeyebileceğim bir şeye kendimi kazara atmadan önce bunu sormaya şartlanmıştım.

Bunu silip yeniden denemeden önce tereddüt ettim. **Akşamüstü çalışıyorum ama öncesinde boşum.**

Derhal cevap verdi. **Havuzla gidip işe almak için hâlâ cankurtaran arıyorlar mı diye bakacaktım. Gelmek ister misin?**

Telefonumu tezgâha atarak inledim. Havuz. *Elbette* Blake orada bir iş isteyecekti. Orası Huckabee Lisesi'nin yaz dönemi işi için uğrak yeri idi; Jake, Matt, Ryan ve aramızda neler geçtiğini tam olarak bilen herkes orada çalışıyordu.

Şimdiden görebiliyordum. Güneşli bir günde hepsi kötü şöhretli cankurtaran piknik masasının –nesillerce Huckabee Havuzu çalışanlarının isimleri yıpranmış tahtaya oyulmuştu, tarihi bir yoklama listesi bir çift aşırı abartılı penis çiziminin hemen yanında bulunuyordu– etrafında tembellik ediyor olacaktı.

Adımı anacaklardı. Matt yüzüne o çok iyi bildiğim, çenesini sıkıdığı, kaşlarının aşağı düştüğü çilekeş ifadeyi kondura-

caktı ve Matt onları ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın, Jake veya dedikoducu üçüncü sınıf kızlarından biri derhal aleni aldatma hikâyemi anlatmaya başlayacaktı; bu da Blake'in benim aşağılık biri olmadığımı düşünme ihtimalini ve bu yaz gerçekten bir arkadaşım olması fırsatını yok edecekti. Görünüşe göre buna hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı çünkü şimdi Kiera'yla da aramız tuhaftı.

Olivia'nın yan kasabadaki alışveriş merkezinde çalışıyor olması rahatlatıcıydı. Olivia olsa, hikâyeyi ilk on dakika içinde *kesin* anlatırdı.

Dalgınlığımdan sıyrıldım ve telefonumu elime alıp bir bahane uydurdum.

Hayır... Babama yardım edeceğimi söylediğimi yeni hatırladım...

Durup taşınmayla bağlantılı bir şey düşünmeye çalıştım.

**Salı günü emlakçıya evi gezdirmeden önce babama pencere-
releri temizlemesine yardım edeceğimi söylemişim.**

Yetersiz bir bahane olmasına rağmen yine de gönderdim; telefonumu bırakırken iç geçirdim ve ocağı kapadım. Blake'in listede bana yardımı buraya kadarmış.

Cebimi yokladığımda parmak uçlarımin oraya sakladığım yıpranmış kâğıdı bulması ufak bir teselliydi.

Belki de bu, bana her şeyi düzeltmemde yardım edebilecek tek şeydi.

7

Çarşamba sabah mutfak masasında oturmuş Instagram'da gezinirken milyonuncu defa Blake'in hikâyesine tıkladım. Bir saat öncesinden, hijyenik olmaktan uzak Huckabee Havuzu'nda çekilmiş bir bumerangdı, altında, "İŞTE İLK GÜN!" yazıyordu.

Pazartesi akşamüstü işe alındığını söylediğinden beri konuşmamıştık ve bugünden sonra bir daha ondan haber almaya emindim. Babam ve Johnny kaçınılmaz olarak bizi takılmaya zorladığında durum aşırı rahatsızlık verici olacaktı.

İç geçirerek mısır gevreğinden bir lokma daha ağızıma attım ve fotoğraf galerimi açtım. Telefonumdaki fotoğrafları annem ölmeden hemen önce çekilmiş ilk birkaç fotoğrafa kadar geri kaydardım. Genellikle ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınırdım ama bugün bir şey arıyordum.

Annemin dövmesinin bir fotoğrafını.

"Belki içlerinden bazılarının arka planına dair daha fazlasını öğrenmeye çalışmalısın," demişti Blake birkaç gün önceki telefon konuşmamızda. "Belki sana nereden başlayacağını söylerler."

Bu beni liste ile hakkında bilgi sahibi olduğum bir Şey arasındaki tek doğrudan bağlantıya yöneltmiŐti. Her gün gördüğüm bir Şeye.

Annemin dövmesine.

Elma bostanının yanındaki bahçecilik mağazasında babamın annemle beni çektiği bir fotoğrafta durdum. Serada annem ağırlıktan dolayı  abalıyormuŐ numarası yaparak parlak turuncu bir el arabasını itiyordu, bu sırada ben iki çuval saksı toprağı altımda dururken arabanın tepesine büyük ölçüde yayılmıŐtım.

Sağa kaydırarak zamanda geriye ve daha geriye gittim. Ben tam tersinin gerçek olduğunu bilirken, geçen her fotoğrafla birlikte annemin gittikçe sağlıklı bir hâl alması garipti. Gözlerinin etrafındaki koyu halkaların silikleŐmesini, cılız yanaklarının yavaŐca dolgunlaŐmasını izledim.

Başka bir fotoğrafta durdum. Sıkıntılı bir doktor randevusundan sonra annem babamın omzunda derin uykundaydı; sonra onun ve Nina'nın, Kiera'nın doğum günü partisinde gülerken bir fotoğrafı vardı; bunu ikimizin bahçe iŐleriyle uđraŐtıđımız uzun bir günden sonra, ellerimizde otoyoldaki küçük benzinciden aldığımız piyango biletlerini sımsıkı tuttuğumuz, kot pantolonlarımızda çamur lekeleri olan bir fotoğrafı takip ediyordu.

Nihayet onu buldum.

Annemin beyin kanseri teşhisi konulmadan hemen önce Dört Temmuz'da maytap tutarken mavi gözlerinin parladığı bir fotoğrafında  n kolundaki dövme, ışığın kıvılcım saçan parıltısında soluk görünüyordu. YakınlaŐtırınca kelimeler netleŐti, büyük harflerle Şöyle yazıyordu: YENİLMEZ BİR YAZ.

Küçük bir çocukken ona yazıyı sorduğumu hatırlıyordum, tombul birinci sınıf parmaklarım tekrar tekrar harfleri takip ederek keŐfederdi.

Bana tüm söylediği dövmenin ona babam ve Johnny'yle arkadaş olduğu yazı hatırlattığıydı. Asla bundan fazlasını söylememişti. *Neden* kısmını arıyordum.

Uykulu hâlde hantal hantal mutfğa girerken, “Günaydın!” dedi babam.

Telefonumu hızla bırakıp anında son derece yenilmez-olmayan yazıma geri nakledildim.

“Günaydın,” diye karşılık verdim. Cheerios’umu isteksizce yerken babamın kirli iş çizmelerini süzdüm. Annem onun o çizmelerle ön kapıyı geçtiğini görse çılgına dönerdi ama burası artık bizim evimiz olmayacağından sanırım bunun hiçbir önemi yoktu.

“Sen iyi misin?” diye sordu. Bir kâseye mısır gevreği döküyordu, bir saniye sonra üstüne süt ekledi.

“Evet.” Omuz silktim.

“Bu pek ikna edici değildi,” dedi tezgâha dayanıp kaşığını bana doğrultarak.

“Harikayım! Hiç daha iyi olmamıştım!” dedim sahte bir kocaman gülümsemeyle.

Buna kıs kıs gülerken gür sakalını kaşdı. “Bugün işe gidecek misin?”

Başımı hayır anlamında salladım. Dün akşam Nina beni geç saatlere dek tutmuştu, ikimiz Mckenzieler için bir düğün pastası yapmıştık. Karşılığında bugün bana izin vermişti. Çalışmak tüm sorunlarımı düşünmemi engellediğinden ona işe gelebileceğimde ısrar etmiştim ama bana “gidip arkadaşlarımla eğlenceli bir şeyler yapmamı” söylemişti.

Ona an itibariyle hiç arkadaşım olmadığını söylemeye dilim varmamıştı.

Babam mısır gevreğini gürültüyle çiğnerken başıyla telefonumu gösterdi. “Neye bakıyorsun?”

Bakışlarımı indirdiğimde annemin hâlâ telefon ekranımı kaplayan fotoğrafını gördüm. İçgüdüsel olarak, babam göz

atmadan önce ana ekran tuşuma tıklamak için uzandım ama bir şey beni ona basmaktan alıyordu. Cevaplar istiyordum. Bu cevaplara ulaşmak adına, bugün biraz sıkıntıya girme riskini göze alacak kadar kötü bir ruh hâlindeydim.

“Sadece bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum.” Telefonumu kapıp ona fotoğrafı göstermek için çevirdim.

“Mmm.” Lokmasını yuttu ve gözlerini kâsesine çevirdi, birdenbire Cheerios’u inanılmaz bir büyüleyicilik kazanmıştı.

Tam bir dakika sadece hatur hutur çiğnedi. Bir mısır gevreği tanesini kâsemde kalan sütün içinde itip kaktım; onun yüzeyin altına batmasını, bir an sonra yeniden ortaya çıkmasını izledim. Babamın listeye ilgili yaptığımız tartışmayı hatırladığını *biliyordum*. Neyi öğrenmek istediğimi bildiğini biliyordum.

“Yenilmez bir yaz,” dedi nefes vererek. Kafamı kaldırıp ona baktığımda birbirinin aynı koyu renkli gözlerimiz buluştu. Omuz silkip bana hafifçe gülümsedi. “Bu bir alıntının bir parçası. Fransız bir adamın yazdığı kitaptan çevrilmiş satırlardan. Galiba adı Albert Camel’dı? Camera mıydı?”

“Camus mü?” diye sordum. Annemin lise hatıra kutusunun içinde bulduğum yıpranmış kitabı hatırlarken yerimden âdeta sıçrayıp kalktım. *Albert Camus*’nün yıpranmış kitabı.

“Evet, o.” Kuşkumu doğrulamak için başını salladı. “Alıntının tamamının ne olduğunu bilmiyorum. Hepimizin arkadaş olduğu o yaz annen onu bir kitapta buldu. Bence birçok açıdan, listeye öneyak oldu. Kelimelerin, o yazın kendisi için nasıl olmasını istediğini özetlediğini söylemişti. Zamanın içinde, hayatında hiçbir şeyin ona dokunamadığı, her şeyi yapabildiği bir an.”

Sözleri tüylerimi diken diken etti.

Mısır gevreğinden bir lokma aldı, konuşurken ağzı Cheerios’la doluydu. “Annenin o kitabı bir noktada Fransa’da yaşamak isteyecek kadar sevdiğini biliyor muydun?”

Gözlerim şaşkınlıkla genişledi. Hiçbir fikrim yoktu. “Bekle. O ne istiyordu? *Fransa* mı?”

“Evet,” dedi kıs kıs gülererek. “Lisede Fransızca öğrenmişti, bir gün Huckabee’den kurtulmakta ve bir uçağa binip temelli olarak oraya gitmekte kararlıydı. Bilirsin, tarz sahibi bir Parisliyle evlenecek, Eyfel Kulesi’ne bakarak baget sandviçler yiyecekti falan.”

Yırtılmış kot pantolonu, ter lekeli tişörtüyle babamı baştan aşağı süzerek bir kahkaha attım.

“Sonuç olarak, sadece Fransa’ya gitmek istiyordu,” dedi bakışımı fark edip sırıtarak. “Ve sonra evlendik, sen doğdun ve ihtiyacı olan her şeyin burada, Huckabee’de olduğunu fark etti.”

Babamın gözlerinde uzak bir bakış vardı, alnında bir kırışıklık belirliyordu. Sonunda boğazını temizleyip mısır gevreğinden son bir büyük lokmayı ağzına attı.

“İyi misin?” diye sordum ona. Kâsesini evyeye koyarken kaşık porselen kâsenin dibinde gürültüyle takırdadı.

Başıyla onaylarken küçük, gergin bir gülümseme sunmak için tekrar bana baktı.

“Bu pek ikna edici değildi,” dedim.

Gülerken, “Harikayım! Hiç daha iyi olmamıştım!” diye ilan ettikten sonra beni başımın tepesinden öptü ve işe gitmek için evden ayrıldı.

Bunca yeni bilgiyi değerlendirirken bakışlarımı annemin kolundaki dövmeye indirdim. Yenilmez bir yaz. *Onun* yenilmez yazı.

Anahtar o alıntıysa, nihayet ne yapmam gerektiğini biliyordum.

*

Bulaşıkları yıkamaya zahmet bile etmedim. Babamın kapıdan çıktığı saniye, merdivenlerden yukarı, odama fırladım.

Çiçekli yatak örtümün kenarının altına eğildim, ellerim yatağımın altına sakladığım kutuyu telaşla çekti.

Her şeyi, kahverengi zarfı, dolgu geyiği, futbolcu tişörtünü karmakarışık ettim, ta ki köşeye sokulmuş kitabı görene dek.

Onu dışarı çıkardığımda kapağına koyu kırmızıyla, “L’ÉTÉ”, hemen altına siyahla “par Albert Camus” yazılmış olduğunu gördüm.

Ve... işte ilk sorunum belli olmuştu. Sararan sayfalara göz gezdirirken bu kitabın tamamının Fransızca olduğunu fark ettim. Üç yıllık İspanyolca bilgimle, bunu denesem bile annemin dövmesini içinden seçtiği alıntıyı bulamadım.

Sayfaları çevirmeyi bıraktım, bir sayfanın eksik olduğunu gördüğümde –yüz elli altı ile yüz elli dokuz arasında bir boşluk vardı– alnım kırıştı; kenar şeridinin yan tarafındaki tırtıklı kâğıt orada bir şey olduğuna dair tek ipucuydu.

Annem bir sayfayı koparmıştı.

Büyük ihtimalle onu Google’layabilirdim. Veya...

Başlık sayfasına döndüm ve “O’Reilly’nin Sahafı” yazan soluk mavi bir damga gördüm. Birdenbire ölmeden önce yapılacaklar listemin ilk maddesinin ihtimali tam karşımda duruyordu.

9. Farklı dilde bir kitap satın al.

Bu kitap orada mevcutsa, listenin ilk maddesine tik koymamın yanında, o eksik sayfada ne yazdığını öğrenebilirdim. Ve eksik sayfada ne yazdığını öğrenebilirimsem, eminim alıntının tamamının ne olduğunu öğrenebilirdim. Cevabımı bulabilirdim.

Bu büyük bir şey değildi ama bir başlangıçtı. Nihayet.

* (Fr.) Yaz. (ç.n.)

** (Fr.) Yazan Albert Camus. (ç.n.)

8

Gökyüzüne dikkatle baktım, sağanak yağmur Nina'nın Fırını'nın önündeki tentenin metalinden sekiyordu.

Ne harikaydı.

Elbette gökyüzünün okyanus dolusu suyu boşaltmaya kadar verdiği gün yağmurluğumu unutmuştum. Bunun yanı sıra bisiklet lastiğim buraya gelirken patlamıştı, bu yüzden yalnızca O'Reilly'nin Sahafı'na yürümek zorunda kalmayacaktım, aynı zamanda sıırıslıklam kıyafetlerle babamın beni Hank'in Lokantası'ndan almasını bekleyecektim; oradan eşyalarını boşaltmalarına yardım etmek için Carterlara gidecektik.

Talihsizlikten mi bahsediyordum?

Aslında Nina'nın Fırını'nda saklanmayı tercih ederdim fakat... neredeyse bir haftadır listeye başlamayı ertelemiştim ve biraz yağmur ile unutulmuş bir yağmurluğun bunu benim için mahvetmesine izin vermeyecektim. Her geçen günle, Huckabee Gölü gezisinin son günü yaklaşıyordu, hâl böyleyken O'Reilly'nin Sahafı'na bir kilometrelik yolu yağmurda yürümem gerekirse bile bunu yapacaktım.

Dişlerimi sıkıp kaldırıma adım attım ve yağmur anında tişörtümü ve pantolonumu sıırıslam etti. El çantamın sapını kavrayıp su sıçratarak anacaddede dümdüz ilerlerlerken her geçen saniyeyle ayakkabılarımın gittikçe ağırlaştığını hissediyordum; parmak uçlarım bu sabah kot pantolonumun cebine soktuğum şanslı çeyrekliği buldu.

Listeye başlamakla ilgili bir şey, bana onu yanımda taşımam gerektiği hissini vermişti. Gerçi bana pek yardımcı olduğunu ispatlamamıştı.

Başımı eğmiş yürürken oyalanmak için adımlarımı sayıyordum, kırkı geçtikten sonra sayılar bulanıklaşmaya başladı.

Çeyrekliği çıkardım ve gözlerimi kısarak ona baktım, yağmur gözlerime vuruyordu. “Senin şanslı olan gerekmez miydi?” diye söylendim.

Göz ucumla rengi solmuş açık mavi bir kamyonetin bankete çektiğini, penceresinin aralandığını gördüm.

Biri bana seslendi. “Ne yapıyorsun?”

Başımı çevirdim ve gözlerimi kısıp kamyonetin içine baktım. “*Blake?*” Kırmızı bir cankurtaran svetşörtü giyyordu, kapüşonu dalgalı saçlarının üstüne çekilmişti. Veya en azından o olduğunu düşünüyordum. Yağmurun içinden görmek zordu.

“İı... yürüyorum?”

Bariz olanı dile getirmek de buna denirdi.

Blake sıırttı ve bana başını iki yana sallayarak baktı. “Seni bırakmamı ister misin?”

Ben minnetle başımı olumlu anlamda sallarken yan tarafına uzanıp kapının kilidini açtı. Kapı kulpunu çektim, rahat bir nefes alarak içeri girdim; ıslak kıyafetlerim aşınmış, yıllanmış deride gıcırdayarak el çantam yere yuvarlandı.

“Bu büyükbabanın eski kamyoneti, değil mi?” dedim sonunda tekrar görebildiğimde. Annem öldüğünde, Blake’in büyükannesi ve büyükbabası ara sıra nasıl olduğumuza bakmak

için uğrardı; bu kamyonet araba yolumuzda gürültüyle ilerler, Bayan Carter dev bir cam kabı güçlkle taşıyarak ön basamaklarımızdan çıkardı. Ama Bay Carter iki kış önce ölmüştü ve kamyoneti o zamandan beri görmemiştim.

Ben kolunu elimle çevirerek pencereyi kapatırken, “Dikkatlisin,” dedi Blake başıyla onaylayarak. “Büyükannem etrafta gezinmem için onu bana birkaç gün önce verdi.”

“Johnny Porsche’yi ödünç almana izin vermez mi?” diye sordum. Ben koltukta arkama yaslanırken eğlenen bir ifadeyle bana göz devirdi.

“Babam izin verse bile onu sürmezdim.” Ağzının kenarı yavaşça yükselerek bir gülümsemeye dönüştü. “Fazla gösterişli. Babam her zaman ilgiye meraklı olmuştur. Sanırım bu profesyonel sörfçülüğün bir kalıntısı.”

Kemerimi bağladım ve Blake kamyoneti çalıştırırken, onun henüz bir şey öğrenip öğrenmediğini merak ederek yüzünü inceledim.

Şimdiye dek davranışlarında bir gariplik yoktu ve arabayı durduran *oydu*, yani bu iyiye işaretti.

Dikiz aynasından trafiği kontrol etti. Huckabee’den beklediği gibi hiç trafik yoktu. “Peki, nereye gidiyoruz?”

“O’Reilly’nin Sahafı’na,” dedim, çektiğim kemerim gürültülü bir klikle yerine otururken. “Dört blok ileride, sağda.”

Bizi dikkatle tekrar yola çıkarırken, “Listenin üzerinde mi çalışıyorsun?” diye sordu, gözleri filtresiz heyecanla genişlemişti. “Orada kitapla ilgili bir madde yok muydu?”

“Olabilir.” Islak saçlarımı kulağımın arkasına ittim ve el çantamı koltuğa çekip Nina’nın Fırını’ndan çaldığım yağmur geçirmez üç Ziploc poşetin içine emniyetle sakladığım, katlanmış listeyi ve Albert Camus kitabını bulmak için karıştırdım.

Kitabı özenle çıkarıp bir dur işaretinde yavaşlayıp duran Blake’e gösterdim. “Bunu arıyorum. Sayfa yüz elli yedi ile

yüz elli sekiz eksik. Kopartılmış. Sanırım annemin dövmesi o sayfalardan birindeki alıntıdan geliyor ve bana biraz kaynak sağlayabilir. Bir arka plan. Listeyi neyin başlattığına dair. Telefonda söylediğin gibi.”

Blake her şeyi dikkate alarak başını salladı. “Sence orada bir kopyası var mıdır?”

“Öyle umuyorum,” dedim, bloğun yarı yolunu geçtikten sonra O’Reilly’nin Sahafı’nın vitrinini işaret ederek, tam önünde bir park yeri olduğunu görmek beni rahatlattı. “Bir kopyası varsa bile, tek sorun onun Fransızca olması.” Ben kapının hemen üstünde soyulan altın harfli yazıya bakarken Blake homurdanan kamyoneti başarıyla park etti. “Bay O’Reilly’nin, dili belki tercüme edecek kadar bildiğine güveniyorum.”

Titredim, klima çalışırken ıslak kıyafetlerim yüzünden dişlerim takırdıyordu. Vitesi park konumuna alırken Blake’in koyu renkli gözleri bana hızla baktı; motorun sesi kesilirken kapağının metaline vuran yağmurun sesi onu bastırıyordu.

Kemerini bir klik sesiyle açıp svetşörtünü çıkarırken, “Al,” dedi. Karnının alt tarafındaki kas çizgilerini elimde olmadan fark ettim. Svetşörtünü bana uzatırken kolsuz cankurtaran atletinin beyazlığı kollarının bronz rengini vurguluyordu. “Bunun yardımı olur.”

Sıcak svetşörtü minnetle giyerken Blake’in okyanus kokusu ile güneş kreminin ferahlatıcı kokusunun bir dalgası beni kuşattı. “Her zaman sahilde bir gün gibi kokuyorsun,” dedim başımı tepesinden geçirmek için sıkıştırırken ve kollarımı açık deliklerden yalpalayarak dışarı uzatırken; bana uzun gelen kolları parmak uçlarımı epey geçiyordu.

Blake kaşlarını kaldırdı, eğlenmişti ve o anda, söylediğimin kulağa ne kadar garip geldiğini fark ettim.

Neden onun yanındayken normal olamıyordum? Sadece birkaç haftalık dışlanmanın sonucunda cidden tüm sosyal becerilerimi kaybetmiş miydim?

Neyse ki Blake bunu tuhaflaştırmadı. “Yakında Huckabee’de bir gün gibi kokacağım!”

“Aman Tanrım,” dedim, kapıyı hızla açarken metal menteşeleri gürültüyle gıcırdadı. “Umarım bu asla olmaz.” Blake’in svetşörtünün kapüşonunu başıma çektim ve dışarı atladım, birlikte yağmurda koşarken ikimiz de gülüyorduk.

*

O’Reilly’nin Sahafı’nın içi tıpkı hatırladığım gibiydi.

İçeri adım attığımız saniye, sıcak ve rahatlatıcı eski kâğıt kokusu bizi sarmaladı. Yığın yığın kitaplar her yerdeydi, çok yüksek ahşap kitaplıklara sıkıştırılmış ve masaların üstüne kümelenmişti; sizi aradığınızı bulmaya yönlendirmek için koridorların sonuna minik tabelalar iliştilmişti. Aydınlatma yetersizdi ve bazı köşeler karanlığa gömülmüştü; soluk kırmızı, mavi ve kahverengi ciltler gizlendikleri yerden size gizlice bakıyordu.

“Gidip onu bulalım, Emily.”

Birdenbire yeniden burada annemle birlikteydim, onun elini sımsıkı tutarken karanlıktan bir şeyin bana saldırmasından korkarak en loş, en ürkütücü koridorlara dikkatle bakıyordum.

Onun beni, “Kapağında altın rengi yazısı olan bir kitap bul,” veya, “Üzerinde ejderha olan bir kapak bul,” diye teşvik etmesini duyuyordum. Oynayacak küçük oyunlar bularak karanlık köşeleri dahil her şeyiyle bu dükkâna âşık olmamı sağlamıştı.

Çok geçmeden artık oyunlara ihtiyacım yoktu. Neredeyse her hafta sonu ikimiz baş başa buraya gelirdik. Annem romantik kitaplar bölümüne göz atarken ben genç yetişkin bölümünde dolaşırdım; dükkânın bir yanından diğerine yavaş yavaş ilerleyerek birbirimizi tekrar bulurduk.

Onsuz burada olmak yanlış hissettiriyordu.

Dönmeden de Blake'in hemen arkamda olduğunu biliyordum ve burada tamamen yalnız olmadığımın dolayısı küçük bir rahatlama hissettim.

“Emily Clark!” dedi bir ses. Başımı çevirdiğimde Bay O'Reilly'yi gördüm; ufak, eskimiş tahta bir tezgâhın arkasında bir tabureye dayanmıştı, bir gözlük burnunun ucuna tünemişti, kırmızı bir hırka dar omuzlarının etrafını sarıyordu. Kapı arkamızdan gürültüyle kapanırken elini uzatıp bıyığının kenarını çekiştirdi. “Uzun zaman oldu. Bugün seni buraya getiren nedir?”

Çantamı didik didik edip kitabı ararken, “Merhaba, Bay O'Reilly,” dedim. “Küçük bir ihtimal olduğunu biliyorum ama bir kitap arıyorum...” Hâlâ Ziploc poşetindeki kitabı çekip çıkardım. “Bunu.”

Elini uzattı ve kitabı ona verdim. Yanımda Blake heyecanla ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu, kitabı ilk bulan olmakta kararlıymışçasına gözleri rafların arasında dolaşıyordu.

“Ah,” dedi Bay O'Reilly kapağı incelerken. “Camus. Bu eski bir baskı. Zannedersen, bin dokuz yüz elli dört.” Ayağa kalktı, dükkânın içinde yalpalayarak ilerlerken Blake ve ben onu hevesle takip ettik. “Bir kopyam olabilir...”

Bir koridorda duraksayarak ilerledik ve bir köşeyi döndük; eğimli ahşap zemin bilimkurgu kitaplarına, İkinci Dünya Savaşı tarihine ve sonunda yabancı dil bölümüne çıkıyordu. Bay O'Reilly iki devasa kitaplığa hafifçe vururken kasa tarafından gürültüyle çalan zilin sesi geldi, sabırsız bir müşteri ödeme yapmak için bekliyordu.

Satışını yapmak için dükkânın ön tarafına hızla gitmeden önce, “Kitap dükkândaysa, burada olacaktır,” dedi. Annemin kopyasını bana geri verirken göz kırptı.

Blake bir adım yaklaşıp ellerini kalçalarına koyarken tüm kitaplara bakmak için boynunu uzattı.

Küçük bir portatif merdiveni ona iterken onu böğründen hafifçe dürttüm. “Sen üst raftan başla, ben de alttan başlayayım?”

Başıyla onaylarken zorlu görev karşısında gözlerini kısıtı. “Anlaştık.”

Sessizce çalıştık, karmakarışık kitapları yavaşça incelerken başlıklar ve kapaklar birbirine karışarak beyazlardan, sarılardan, siyahlardan ve mavilerden bir bulanıklık oluştu. Bay O'Reilly kitapları dillere göre düzenlemiş olsaydı, bunu yapmak *çok daha* hızlı olurdu ama hepsi birlikte istiflenmişti; Mandarin İtalyancanın yanındaydı, o da Portekizcenin yanı başındaydı.

Birkaç kez bulmaya çok yaklaştım ve “Boş ver,” mırıltısının takip ettiği küçük iç çekişleri sayesinde Blake'in de aynısını yaşadığını anladım.

İkinci kitaplığın yarısını bitirmişken Blake solmuş beyaz bir kitabı zafer kazanmış bir ifadeyle kaldırdı, sendeleyip az kalsın merdivenden düşüyordu. Kendini dengeledi, ardından kitabı bana uzattı. “Buldum onu!”

Bakışlarımı indirdiğimde Ziploc poşetindeki tıpatıp aynısı bir kitap gördüm, kapağındaki küçük yırtık hariç zarar görmemişti. Çabucak kitabı gözden geçirdiğimde eksik sayfalar hâlâ oradaydı. Blake'i öpebilirdim.

Kitaba yapışıp koridorlardan dükkânın ön tarafına koşarken midemde kelekler uçuşuyordu. Onu antika kasasının yanında tezgâha güm diye attığımda Bay O'Reilly şaşkınlıkla kafasını kaldırıp baktı. Derken gözlerinde bir heyecan kıvılcımı parıldadı.

Bay O'Reilly onu kasaya işlerken, “Fransızca bilmiyorsunuz, değil mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Latince ve biraz İspanyolca biliyorum ama Fransızca tek kelime bilmiyorum.”

Kitabın parasını uzatırken çok küçük de olsa bir hayal

kırıklığı hissettim. Sanırım bunu tıpkı annem gibi doğrudan okumayı umuyordum ama hâlâ bir uygulamanın yardımıyla çözebilirdim.

Google Çeviri, belki? Biraz zaman alırdı ama hiç yoktan iyiydi.

Biz ön kapıya yönelirken, “Teşekkürler, Bay O’Reilly,” diye seslendim. Yağmurun durduğunu görmek beni rahatlattı.

Blake bir şey söylemek için ağzını açtı fakat işe koyulmak için sabırsızlanarak elini tuttum. Yağmur sonrası nem anında kollarıma ve bacaklarıma yapışırken Blake’i basamaklardan aşağı ve caddenin karşısına çektim.

“Hank’in Lokantası’nda strateji toplantısı. Blake, çevrilecek birkaç Fransızca cümlemiz var.”

9

Parlak kırmızı koltuklu bir bölmeye geçtiğimizde yarı yarıya kurumuştum, buna rağmen Judy, milkshake'lerimizi ücretsiz olarak verirken nasıl sıçana döndüğümle ilgili gevezelik etti.

İki büyük çikolatalı içeceği masamıza koyarken, "Geçen pazar gözlerimiz sizi aradı," dedi. Kolunu uzatıp bölmemize teklifsizce yaslandı.

Yeni kitabı ve annemin listesini çantamdan çıkarırken, "Babamın işi vardı," dedim. "Ama bu hafta sonu geliriz."

Judy pembe sakızını patlattı ve bana sıcak bir şekilde gülmüsed; kocası Hal'in dinlemediğine emin olmak için arkasına, mutfığa göz attı. Hal'in spesiyalleri insanlara gününden önce söylememe takıntısı vardı yoksa artık "özel" olmazlardı. "Mö-nüde babanın favorisi var. Hal rulo köfte yapıyor," diye fısıldarken göz kırptı. Blake'i başıyla gösterdi. "Arkadaşını da getir! Size ekstra büyük bir dilim servis edilmesini sağlayacağım."

Blake'in bu pazar yapmak isteyeceği son şeyin Hank'in Lokantası'nda benimle birlikte rulo köfte yemek olduğuna emin olmama karşın, "Tamam, Judy," dedim. Şimdi hâlâ burada olması bile beni samimiyetle şaşırtıyordu.

Gelgelelim masanın karşısına baktığımda Blake'in coşkuy-la başını salladığını, Hal'in ayda bir veya iki kez hazırladığı, mide yanmasına neden olan rulo köfteyi yemek için tamamen istekli olduğunu görünce şoke oldum. Judy başka bir müşterinin siparişini almak için uzaklaşırken kendi kendime gülümsedim.

Babama, beni Carterların evine arabayla Blake'in getireceğini haber vermek için çabuk bir mesaj gönderdikten sonra telefonumda mevcut çeviri uygulamalarını aşağı kaydırmaya başladım. Quick Translate'e tıkladım; 5 üzerinden 4.3 puan almış bir uygulamaydı, eşzamanlı olarak kelimelerin fotoğraflarını çekip onları çevirebilmesi gerekiyordu. Sayfanın yüklenmesi yüzyıl sürdüğünde inledim. "Burada telefonun ne kadar az çektiğini unutmuşum. O ağır cam kapıları açtığın saniye üç çubuğu kaybediyorsun."

"Annenin dövmesi neydi?" diye sorarken Blake kitabı masadan almak için uzandı. Sayfalara göz gezdirirken başparmaklarını kullanıyordu, milkshake'inden bir yudum içmek için öne eğildi.

"Dövme kolundaydı," dedim, annemin Dört Temmuz'daki fotoğrafını açmak için uygulama dükkânından çıktım. Blake'e göstermek için ekranı çevirdim, kelimeleri büyütüp yakınlaştırdım. "'Yenilmez bir yaz' yazıyor."

Blake fotoğrafı inceledi, dikkatini tekrar kitaba çevirmekten önce başıyla bir onay verdi, bu sırada ben dikkatimi telefonuma yüklenmesi bir milyon yıl süren küçük mavi ve beyaz uygulamaya geri çevirdim. Uzun bir nefes verdim. "Bu çok sürecek..."

"Au milieu de l'hiver, j'apprenais enfin qu'il y avait en moi un été invincible."

Başım aniden kalktığında Blake'in kusursuz Fransızcasıyla kitaptan okuduğunu gördüm. Gözleri sayfa yüz elli sekizden yükselip benimkilerle buluştu, kalbim göğsüme gürültüyle güm güm vuruyordu.

“Sen Fransızca *biliyor* musun? Neden hiçbir şey söylemedin!”

“Söylemek istedim ama *birisi* buraya gelmekte biraz fazla hevesli olduğundan, bana fırsat vermedi.” Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı ve yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. “Ortaokuldan beri Fransızca dersi alıyorum. Üniversitede belki yan dal yaparım.”

Telefonum bipledi; yararsız, artık gerekli olmayan uygulama sonunda yüklenmeye başlıyordu. “Yani bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordum. Masanın etrafından dolaşıp koltukta onun yanına oturdum.

Blake’in bronz teninin üstünden kitaba baktım ve az önce yüksek sesle okuduğu cümleye hafifçe vurdu. “Aşağı yukarı, ‘Kışın ortasında, içimde yenilmez bir yaz olduğunu keşfettim,’ anlamına geliyor.”

Yavaşça başımı salladım, söylediğini kavrarken bir bağlantı bulmaya çalıştım. Orada saklı *bir şey* bulmaya çalıştım. Annemle ve onun deneyimiyle ilgili bir şey.

Kelimelere gözlerimi kısıp bakarken Matt’i, lise üç balosunu; annemsiz geçen, iyi ve kötü zamanlarla dolu son üç yılı düşündüm. Annemin eşya kutusunda bulduğum, bantla birleştirilmiş SAT sonuçlarını düşündüm.

Ancak bu sözler, onların hiçbirini benim için bir araya getirmedi.

“Şey, bu müthiş,” dedim ellerimi havaya savurarak. “Yani, bu ne *anlama* geliyor ki? Kitapçada süratle bir kitap bulup ihtiyar bir Fransız’ın bu alıntısının bana annemle ilgili uzun zamandır kayıp bir sırrı söylemesini ummak tam bana göre.”

Blake kahkaha attı ve telefonunu çıkardı. Çeviriyi oraya yazıp alıntıyı bana mesajla göndermesini izledim. Dirseğine dayanıp doğrudan bana baktı, rengi güneşten açılmış saçları kolunun üstünden sarkıyordu. “Tamam, belki bu değişir. Şu

anda hiçbir anlam ifade etmiyor olabilir ama belki bir gün eder. Belki önce listeyi tamamlaman gerekiyordur.”

“Kışın *derinlerind*eyim, Blake! Bu yaz hiçbir türlü yenilmez değil,” diye söylenirken uzanıp milkshake’imi kavradım ve uzun, yavaş bir yudum içtim.

“*Henüz* değil,” diye açıklığa kavuşturdu Blake. Bana kocaman, ağzının kulaklarına vardığı gülümsemelerinden birini sundu. Bu bana, on yıl önce beni oturma odamda bir maytap yakmaya nasıl ikna ettiğini hatırlattı. Hâlâ buna razı olacağım hissine kapılıyordum. “Demek istediğim, belki bu başta annene de anlamlı gelmemiştir. Belki yazı tam olarak yenilmez başlamamıştır. Ama böyle bir yaza *dönüşmüştür*.”

Pipetimi düşünceli bir hâlde ısırdım.

“Ayrıca çoktan ilk adımı attın,” diyerek elini benim yanımdan uzatıp Judy’nin masamızda bıraktığı kalemi kavradı. Onu bana verirken annemin listesini görmem için bana döndürdü. Gözlerim dokuz numaraya yerleşti.

Farklı dilde bir kitap satın al.

Listede tamamladığım ilk madde.

Kalemi Blake’in elinden alırken, küçük, mavi tik işaretini satırın sonuna özenle koyarken içimde bir mutluluğun kopardığını hissettim.

İlk adım. Annemin ölmeden önce yapılacaklar listesinde bir maddenin yanına işaret koymuştum.

10

Blake'in evine yaptığımız araba yolculuğu bizi Huckabee'nin dolambaçlı arka yollarına gönderdi, biz yol alırken solan güneş ışığı dikkatle ağaçların arasından geçiyordu. Önceki sağanağın dallara ve yola tutunmuş kalıntıları parıldıyordu.

Koltuğumda kıpırdandım, Hank'in Lokantası'nda milkshake'lerimizi içtikten sonra kot pantolonum nihayet kurumuştur. Matt'in yaşadığı siteyi geçerken boynumu kaldırdım, gözlerim aradığı siyah Honda Civic'ini araba yolunda buldu.

Cumaları her zaman bizim günümüzdü. Sadece ikimizin. Ne Kiera ne de Jake, Ryan veya Olivia yanımızda olurdu. Kasaba merkezindeki tarihi sinemaya gider veya evde kalıp onun bodrum kanepesinde Netflix izlerdik ve birlikte kursuzlaştırdığımız tarifi kullanarak fıstık ezme kurabiyeler yapardık. Matt oldum olası film yapımcılığıyla ilgilenirdi ve akşamın en sevdiğim kısmı belli özel efektleri nasıl yaptıklarından yönetmenin ödülleri kadar tüm küçük sahne arkası ayrıntılarını dinlemektir. Bu, izlediğimiz filmleri her zaman daha eğlenceli yapardı.

Cumalarını bensiz nasıl geçirdiğini merak ediyordum. Benim onunla takılmayı özlediğim gibi, onun da benimle takılmayı özleyip özlemediğini merak ediyordum.

Veya sessizliğinin artık özlemediği anlamına gelip gelmediğini.

İçime çalkantılı bir his doldu ve bakışlarımı altımızdaki yola indirip devamlı sarı çizginin kesik kesik bir çizgiye dönüşmesini izledim.

Bu hatayı *neden* yaptığımı anlayamazken, bunu düzeltmem nasıl mümkün olurdu?

Ebeveynlerim için ilişkilerinin çok kolay olduğunu hissediyordum. Tüm romantik duygular... doğal akışında yaşanmıştı. Onlar bir kez bile ayrılmamışlardı. Neden bizim ilişkimiz böyle kolay ilerleyemiyordu?

Arabayla ilerlemeye devam ederek sıradaki kasaba olan Cherryfield'in sınırındaki, Huckabee'nin ucundaki büyük evlere doğru yöneldik. Civardaki her bir ev, çok sayıda ağaçla çevriliydi, en yakın komşusu görünürde değildi.

Bazı insanların bunu, bunca açıklığı huzurlu bulacağını biliyordum ama kimi zaman gecenin geç saatlerinde karanlıktan başka hiçbir şey olmazdı. Korkutucu, bunaltıcı bir karanlıkta araba farlarının ötesindeki her şey hiçliğe karışırdı. Matt'in arabayla bizi buradan geçirmesinden her zaman nefret ederdim.

Blake bir posta kutusunda yavaşladı ve sonra dönüş sinyali yanıp sönerken dikkatle uzun bir araba yoluna saptığında ağaçların arasından sızan ışıklar gördüm.

"Çöp atma gününde çöpü bunca yol getirmek zorunda olmaktan nefret ederdim," dedim ona.

Onaylayarak başını salladıktan sonra bana haylaz bir şekilde sırtıttı. "Dün bunu yapmayı çaktırmadan unuttum ve babam yapmak zorunda kaldı. Dürüst olmam gerekirse, biz buraya gelmeden önce büyükannem bunu nasıl yapıyordu hiç bilmiyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama yaklaştığımız evi gördüğümde kalakaldım.

Modern tasarıma huşuyla baktım; tüm yapı parıldıyordu ve özenle inşa edilmişti. Yerden tavana pencereler keskin metalik açılar yaparak evin birinci ve ikinci katının tamamını kaplıyordu. İkinci katta bir balkon dışarı uzanıyordu, her iki tarafından da ağaçlar onu iyice kuşatmıştı. Tüm kahverengiler, gümüşler ve griler, her şey güzel bir şekilde uyumluydu.

“Bu ev manyak bir şey,” dedim şaşkın gözlerle. Carterların, Baba Johnny Carter artık çalışamayınca dek, arazi parçalarını emlak müteahhitlerinin yıllardır inşa etmeye çalıştığı kocaman bir site planının son yapboz parçasına dönüştürerek, çiftliklerini satmayı reddettiğini biliyordum fakat ödemelerinin *bunu* karşılamaya yettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Burası büyükbabamın rüya evi,” dedi Blake yavaşça araba yoluna park ederken. “Bunu tamamen kendi tasarlamış.”

“Bunu o mu *tasarlamış*?” diye sordum büsbütün hayranlıkla.

“Evet,” dedi Blake. Gözlerini araba yolundan ayırıp eve hayranlıkla baktı. “Bunun üzerine eğitim almamış olsa da mimarlık onun tutkusuydu.” Bakışları âdeta hürmetkârdı. “Evle ilgili Architectural Digest’te yayımlanan yazıyı görecektik kadar yaşamadı ama buna bayılırdı.”

Bunun nasıl bir his olacağını merak ettim. *Bunun* gibi bir şeyi inşa etmeye yetecek kadar paraya sahip olmanın. Ya da sadece büyüdüğünüz, annenizle babanızın birlikte bir hayat kurdukları, önünde annenizin bahçesinin yer aldığı ve onunla pasta süslemeye, dolap sohbetlerine dair favori anılarınızın temeline kazındığını hissettiğiniz evde kalmaya yetecek kadar paraya sahip olmanın.

Taşınmayla ilgili hislerden silkinip kurtulmayı denedim. “Şu pencereler,” dedim bir ıslıkla.

“Evet, görünüşleri güzel. Fakat insana sıfır mahremiyet kalıyor!” dedi bir kahkahayla. “Hiçliğin ortasında yaşıyor

olmamız iyi bir şey. Yoksa şimdiye dek tüm komşular popo-mu görmüş olurdu.”

Uzun araba yolunun başına ulaştık ve uzay gemisi büyüklüğünde iki arabalık garajın önüne çoktan park etmiş babamın kamyonetini gördüm. Blake onun yanına yanaştı ve uzanıp bir düğmeye bastı. Garajın sağ kapısı yavaşça açıldı ama bizim evdeki garajımızın aksine, ortalıkta dağınıklık yoktu. Yalnızca Johnny’nin arabası ve duvarda küçükten büyüğe sıralı olarak asılmış dört sörf tahtası.

Blake arabasını içeri çekmek yerine park konumuna getirdiğinde şaşırdım.

“Garaja girmeyecek misin?” diye sordum.

Başını iki yana sallarken anahtarı kontakta çevirdi, kamyonetin motoru gürültüyle durdu. “Babam bunu oraya park etmeme izin vermez. Kamyonet ‘üstün kaliteli beton zemine’ yağ sızdırdığı için büyükanneme kızdı.” Bunu ifade ederken havada tırnak işareti yapıp gözlerini devirdi. “Eski evimizin etrafında kendi göreviymişçesine kumdan izler bırakan adamın bunu söylemesi gerçekten komik.”

Buna gülerken kemerlerimizi çözdük, ardından eve yöneldik.

Kapının eşiğinden içeri girer girmez, bir kürk ve salya bulanıklığı bana çarpıp neredeyse ayaklarımı yerden kesti. Tek bir pati omzumu buldu ve birdenbire bir golden retriever’in sarkık kahverengi gözleri benimkilere sevgiyle bakarken yüzüm ıslak köpek öpücükleriyle kaplanıyordu.

Gülerek köpeğin yan taraflarını okşadım ve yalnızca üç bacağı olduğunu bir irkilmeyele fark ettim. Göğsünün pürüzsüz derisi sol tarafı boyunca uzanıyordu, orada önceden bir uzvu olduğuna dair tek işaret minik bir yumruydı.

“Winston,” diye komut verdi Blake ve Winston derhal yüzümü yıkamayı kesip üç bacağının üstüne indi; yüksek sesli, itaatkâr bir gümbürtüyle oturdu.

Kuyruğuyla serin beton zeminde tempo tutarak gözlerini Blake'e dikti. Blake ona bakışlarıyla karşılık verdi, yüzü birkaç saniyelğine ciddi kaldıktan sonra kendini tutamayıp kocaman gülümsedi. Winston derhal benzer bir selamlamayla kendini ona fırlattı.

Pizza kokusunu takip ederek bir dizi metal basamağı tırmandık. Duvar boyunca dikkatle asılmış evin detaylı planlarını Blake'in büyükbabası çizmiş olmalıydı. Winston arkamızda gürültüyle basamaklardan sekti. Son birkaç basamak, açık bir oturma odasına ve mutfığa çıkıyordu. Yüksek tavana dikkatle baktım, ortam Pinterest'ten fırlamış gibiydi; saksı bitkilerinden kanepedeki yastıklara, duvarda asılan resimlere kadar her şey sade, düzenli ve son modaydı.

Yersiz kaçan tek şey köşede duran taşınma kutusu yığınydı. Sharpie kalemle yazılmış etiketleri içeriklerini belirtiyordu.

Babalarımız odanın tam ortasında iyice aylaklık havasındaydı; benimki deri kanepedeyken Johnny belli ki rahatlıktansa tarzı ön planda tutan bir koltuktaydı, ikisinin de önünde bira vardı.

"Merhaba kızlar," dedi babam bize göz gezdirirken. "Nasıldı..."

"İkinizin gelmesi çok uzun sürdü!" dedi bir ses onun lafını keserek. Blake'in büyükannesi elinde sıkıca tuttuğu bir bastonla geniş balkondan hızlı hızlı yürüyerek içeri girerken odanın karşısındaki cam bir kapı açıldı. Hatırladığımdan daha kırılğan görünüyordu, yanakları kemikliydi.

Cam sehpadaki iki pizza kutusunu başıyla işaret ederken beyaz saç topuzu bir milim bile kımıldamayı reddediyordu. "Pizza neredeyse soğudu."

Hank'in Lokantası'na uğramamızı örtbas ederek, "İşte saplanıp kaldım," dedi Blake ona, merhaba demek için sarılırken minyon kadının bedeni gözden kayboldu. Winston,

Blake'e dikkatle bakarken yalanı sezermişçesine havayı kokladı. Blake ona ters bir bakış attı.

"Büyükanne, zaten pizza büyük ihtimalle teslimat elemanı buraya gelene dek soğumuştur!" Blake'in büyükannesi ona sıcak bir şekilde gülümsedikten sonra hemfikir olarak başını salladı. Winston'ın yalan makinesi burnuna gülmek için kendimi tutup Bayan Carter'a çabucak sarıldıktan sonra kanepede babamın yanına külçe gibi oturdum.

Işıl ışıl aydınlatılmış odada etrafıma bakıp şömineyi ve günbatımı manzarasını inceledim. Evin içi, dışından bile daha havalıydı; beton döşeme şık mutfak tasarımını vurguluyordu. "Burası sahiden harika bir ev, Bayan Carter."

Blake'in büyükannesi güldü, bronz renkli göz kenarları kırıştı. "Ah, sen de başlama! Blake sürekli bundan bahseder," dedi. "Neyse ki kocam burada olmadığından bunları duymuyor. Bu eve sığamayacak kadar havalara girerdi."

Tabak alıp pizzamızı yedik ve her zamanki gibi, en basit deyimleriyle Johnny hevesle hikâye anlatma moduna büründü. Bugünkü, domates sosuydu.

"Hangi yıldız, Joe? Onuncu sınıf mıydı? Yemekhane Hadisesi?"

Babam birasından bir yudum alarak pişmiş kelle gibi sırttı. "Evet. Onuncu sınıf. Yemekhanede lazanya günüydü ve sosla kaplı bir lazanya kalıbını odanın karşısındaki Luke Price'a fırlatmıştım. Beyaz gömleğinin her yanını mahvetmişti."

"Kıyamet kopmuştu," dedi Johnny sahneyi betimleyerek. "Bir anda yemekler her yerdeydi. Çocuklar saklanmak için masaların altına dalıyordu. Yemekhane görevlisi kadınlar mutfakta kendilerine barikat kuruyordu." Bana sırtırken yanağına dokundu. "Annen yüzüme bir tonbalıklı sandviçle vurduktan sonra muhtemelen tek katılanın kendisi olduğu bir kalkülüs dersinin sınıfına kaçtı. Bence Joe ona tam o anda âşık oldu."

“Yemekhanede işler öyle çığırından çıkmıştı ki polis çağır-
mak zorunda kalınmıştı,” dedi babam, hepimiz gülüyorduk.
“Bir çocuk uçan-süt-kutusu-kaynaklı beyin sarsıntısından
hastaneye kaldırıldı.”

Babamın geçmişle, özellikle annemin içinde olduğu bir
hikâyeyle ilgili bu kadar açıkça konuştuğunu duymak garip-
ti. Hatta belki ona ilk âşık olmaya başladığı anla ilgili. Nasıl
Johnny’yle bu kadar serbestçe konuşabiliyorken benimle tek
kelime etmezdi?

Asla konuşmaya meraklı olmamıştık, özellikle duygular
hakkında ama elimde olmadan... bilmiyordum. Ben kıska-
nıyor muydum? İnciniyor muydum?

“Sebeup olduğumuz dağınıklığı tüm okulun temizlemesi iki
gün sürdü.” Johnny bir kahkaha gözyaşını siliyordu. “Tavan-
da hâlâ bir çikolatalı puding lekesi olduğuna hayli eminim.”

“Neredeyse ikinizi de öldürecektim,” diye ekledi Bayan
Carter, hâlâ gülmekten iki büklümdü.

Birçok hikâye daha anlatırken Johnny ve Blake’in bütün
bir pizzayı kendi başlarına mideye indirmelerini hayranlıkla
izledim, onun uzun ve ince vücutlarının içinde nereye sığaca-
ğına dair kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Çok geçmeden tabak-
lar sehpaıa koyulmuştu, kahkaha kesilmişti, ikinci kutunun
ortasında tek bir dilim duruyordu.

Johnny o pizza dilimine uzanırken, “Biz temizleriz,” dedi.
“Siz kızlar Blake’in eşyalarıyla meşgul olabilirsiniz. Bugün
sen isteyken ben önden biraz başladım.”

“Tek bir kutuyu boşaltıp televizyon izlemeyi önden baş-
lamak olarak adlandırırıyorsan, yarışın geri kalanının neye
benzeyeceğini görmekten nefret edeceğim,” dedi Bayan Car-
ter oğluyla alay ederek. Blake homurdandı, büyükannesıyla
hâlden anlayan bir bakışı paylaştılar.

Biz köşedeki yığına yönelirken, “Bu sabah kendi kutu-
larımın çoğunu üst kata çıkardım,” dedi Blake bana. “Bü-

yükannemin bunu yapmak zorunda kalmasını istemedim,” diye ekledi bir fısıltıyla. Köşedeki yığını talan edip üç kutuyu dağınıklığın arasından çekti, üstlerindeki koyu bir el yazısı onları diğerlerinden ayırıyordu. “Sadece bunları yukarı çıkaracağız.”

Kollarımı uzattığımda bana tek bir kutu verdikten sonra kalan iki tanesini kollarında dengeledi, onların ağırlığı altında doğrulurken uzun bir soluk verdi.

Onun peşinden bir dizi basamağı daha tırmandım ve koridorda ilerledim. Benim evimdeki fotoğraf dolu duvarlardan çok farklı olan beyaz duvarları süssüz, boştu. Winston bizi biraz geriden takip ederken patileri zeminde patır patır tıkırdıyordu. Blake dönüp en sondaki kapıyı ayağıyla itip dikkatle açtı.

“Her şeyi boşaltmamızın fazla uzun süreceğini sanmıyorum,” dedi omzunun üstünden. “Dün akşam birazını hallettim.”

İçeri adım attım ve oda anında evin geri kalanına göre daha çok yuva hissi verdi. Büyük ölçüde sadece... şey... epey *Blake gibi* hissettirdiği içindi. Sanki tüm oda onun rahat svet-şörtlüymüş gibi, onun sıcak, tanıdık kokusu beni kapladı.

Etraftaki her şeye bakarken kutumu yerdeki küçük bir yığına ekledim. Duvarlar koridorla aynı sıkıcı beyazdı ama Blake’in tüm tavana iliştirdiği küçük süsleme ışıkları köşedeki tika basa dolu kitaplığa ve bir cam duvarın önünde duran bitki sırasına sıcak bir parıltı yayıyordu.

Mahremiyet yok derken neyi kastettiğini anladım. Nispeten yakınlarda birinin olması hâlinde, odanın içini açıkça görebilirdi.

Bitki sırasına dikkatle baktığımyı gördüğünde, “Daha çok kaktüs tercih etmem boşuna değil,” dedi. “Bazen onları sulamayı unuturum.” Bir adım yaklaşp onları dikkatle inceledi. Elini uzatıp toprağa hafifçe dokundu. “Galiba bu genetik.

Senin annenin aksine, annem belli ki bitki yetiştirmekten hiç anlamazmış. Bir bitkiye tek bakış atması onu öldürmek için yeterliymiş.”

Buna gülerken odanın her yerine asılmış çerçeveler dikkatimi çekti, beyaz duvarda minik renk noktalarıydı. Hepsi ev fotoğraflarıydı. Kumun kenarına tünemiş iki katlı bir ev, ağaçtan duvarlarla kuşatılmış bir kulübe, dilini sarkıtarak bir tenis topunu kovalayan Winston’ın önünde durduğu beyaz bir bungalov.

Bir adım yaklaştım, onların fotoğraf olmadığını fark ettiğimde hayrete düştüm.

Onlar resimdi.

“Bunları sen mi yaptın?” diye sordum, içlerinden birini hayranlıkla işaret ederek.

“Hı hı,” dedi Blake bu önemsizmişçesine. Gri-beyaz çizgili yatak örtüsüne oturdu. Küçük kutu yığınının dikkatle baktı. “Şövalemler burada bir yerde.”

“*Manyak* iyisin.” Bakışlarım resimle gerçek Winston’ın arasında gidip geliyordu. Winston heyecanım karşısında kuyruğunu sallayarak onu okşamam için yanıma geldi. “Yani... daha önce bizim yaşımızda bu kadar yetenekli kimseyi görmedim.”

Övgümle hafifçe yüzü kızarıırken, “Teşekkürler,” dedi Blake.

“Yapmak istediğin bu mu?” diye sordum ona.

“Aşağı yukarı,” dedi başıyla onaylayarak. “New York’ta bir okula gitmek istiyorum. Veya belki California’da, böylece sahile yakın olabilirim. Mimarlık eğitimi alacağım. Büyükbabanın asla fırsat bulamadığı şeyi yapacağım.” Onu yüksek bir binanın tepesindeki bir sınıfta kolayca kafamda canlandırabiliyordum; saçları dağınık bir topuzla toplanmış, bir çizim masasında çalışırken ellerine ve bronz kollarına mürekkep sıçramış olurdu.

Arkaya kaykılıp odaya, büyükbabasının tasarladığı eve bakındı. “Pek çok kez FaceTime’den bununla ilgili konuşurduk, özellikle ev inşa edilirken. Bana harika binaların resimlerini gösterir, kat planlarını postayla yollar, kendi öğrendiği yoldan bana da öğretmeye çalışırdı. Ölmeden önce onunla yüz yüze daha fazla zaman geçirmemiş olmam berbat.”

Omuz silkti ve bana fazla iyi tanıdığım zoraki bir gülümseme sundu. “Her neyse, ya sen? Mezuniyet sonrası planların ne?”

Dondum ve ne söyleyeceğimi düşündüm ama hiçbir şey bulamadım. Dürüst olmam gerekirse, bu konuda *gerçek anlamda* düşünmemiştim. En azından annem öldüğünden beri. Matt sürekli üniversite başvuruları ile nereye gitmemiz gerektiğinin konusunu açardı ama ben tek kelime etmezdim. Zaten çok fazla borcumuz vardı, sırf okula gitmek için daha fazla borca girmeme imkân yoktu. Özellikle orada ne yapmak istediğimi bile bilmezken.

Birçok bakımdan Blake’in geleceğini kafamda canlandırmam kendiminkini canlandırmaktan daha kolaydı.

Nina’nın Fırını’nda çalışmakla ilgili düşündüm. Un, tereyağı ve çikolatanın kokusunu. Bir pastayı süslerken, hamur tartarken veya yeni bir tarif uydururken dünyanın geri kalanının nasıl silikleştiğini. “Bilmiyorum. Sanırım ben... fırında bir şeyler pişirmekten hoşlanıyorum,” dedim, bu bir başlangıçtı.

Fakat sonsuza dek Nina’nın Fırını’nda çalışmak ister miydim? Aşçılık okuluna gidebilirdim ama bu burada, Huckabee’de yapabileceğim bir şey değildi.

“İçten içe, galiba istediğim tek şey buradan gitmek. Tüm anlayışlı, bilmiş gülümsemelerden uzakta bir yerde bir büyük şehre gitmek. Diğer herkesle ilgili her şeyi bilen herkesten uzağa gitmek. Halihazırda bunu bildiklerine inanan bütün bir kasaba insan olmadan, kim olduğumu ve nasıl biri olduğumu bulabileceğim bir yere.”

Bunu yüksek sesle söylemek garipti. Matt'in parası olmasına rağmen babama benzerdi. Burayı severdi. Buradan ayrılmak aklına bile gelmezdi.

“Neden yapamayasın?” diye sordu Blake. Kutulardan birinin üstündeki bandı söküyordu.

Bakışlarımı çevirdim ve omuz silktim. “Bilmiyorum. Birçok sebebi var. Babamı burada, Huckabee’de yalnız bırakabilir miyim?”

“O seni durduran sebep olmayı ister miydi?”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı, söylediği beni gafil avlamıştı. Ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum, bu bana... imkânsız geliyordu. Fazla büyük. Fazla riskli. Son üç yıldır Huckabee’den *günübirlik* bile ayrılmamıştım.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. “Senin eşyalarını boşaltacağımızı sanıyordum, benim sorunlarımdan konuşacağımızı değil,” dedim ve Blake gülerek top hâline getirdiği koli bandı parçasını bana fırlattı. Bir sırtışıla ona vurup uzaklaştırdım.

Bandın geri kalanını söktük ve yukarı getirdiğimiz kutuları boşaltmaya başladık. Yere oturdum, Blake’e kenara koyması için eşyaları verirken arka planda Spotify çalma listelerinden biri alçak sesle çalıyordu. Benimle aynı tür müzikten hoşlanıyordu. Indie. Folk pop. Billboard Hot 100 popüler parçalarından bazıları. Maggie Rogers’ın “Alaska”sına mırıldanarak eşlik ederken başı tempoya ayak uydurarak ileri geri hareket ediyordu, bu sırada giysilerle ayakkabılar yerini sanat malzemelerine ve çizim defterlerine bıraktı. Defterlerin tellerinin arasına kum tanecikleri yerleşmişti.

Bir kutunun dibinden bir fotoğraf destesi çıkardım ve... bakıp bakmamakta kararsız kaldım. Aşırı kişiselmiş gibi geliyordu. Sanki her biri Blake’in buraya gelmeden önce yaşadığı hayatın küçük bir parçasını gösteriyordu.

Ve hayatınızın bazı parçalarını göstermek istemediğinizi ben herkesten iyi bilirdim.

Fakat yanıma otururken gülümsedi, bacağı ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakındaydı. İkimiz birlikte kumsalların, sörfün ve mutlu yüzlerin fotoğraflarına baktık.

Ben onun kahverengi saçlı bir kız ile gri tişörtlü bir oğlanın arasında kaldırımda oturduğu, herkesin elinde köpük bardaklar tuttuğu bir fotoğrafını incelerken, “Bunlar arkadaşlarım Jay ve Claire,” dedi. “Cumaları okuldan sonra her zaman evimin sokağının aşağısındaki bu dükkândan kar helvası alırdık. Kauai’de oldukça büyük bir yerdir. Neyse ki turistler orayı bilmez. Bir sürü şurup, gerçek meyve ve ıvır zıvır ekleterek istediğin tadı katabilirsin.” Sıradaki fotoğrafa geçti; mango ve guavayla kaplı, sarı ve turuncu renkli bir kar helvasının bir yakın çekimiydi.

Bana gri tişörtlü oğlanın misket limonu yeşili bir kanoda kürek çektiği, üstü çıplak bir fotoğrafını verirken, “Burada Jay’in doğum gününde hepimiz okulu kırmıştık ve kano yapmaya gitmiştik,” dedi. “Ve burada Claire, okulumuzun her yıl yaptığı Sevgililer Günü dansına giderken Jay’in bisikletinin arkasında.” Bana başka bir fotoğraf verdi: Claire’in kahverengi saçları ve çizgili elbisesi rüzgârda dalgalanırken elleri Jay’in omuzlarını tutuyordu, ikisi de bir günbatımında gülüyordu.

Bana gösterdiği her şey çok eğlenceli ve heyecan vericiydi. Daha önce hiç gitmediğim bir yerdi. Huckabee’den çok farklı bir yerdi. Blake’in burada saplanıp kaldığına dair bana sızlanmamasına şaşırdım.

Onun sörf tahtasının üzerindeki bir fotoğrafını inceledim, gülümsemesi bir şekilde benim şimdiye dek gördüğümünden biraz daha parlaktı.

“Bunu özlüyor musun?”

“Evet,” dedi Blake basitçe, gözleri karanlık ve ciddiydi. “Kumu özlüyorum. Ve güneşi. Ve suyu.” Uzun bir iç geçirdi. Huckabee’nin kirli, halka açık yüzme havuzunun bununla

alakası olmadığını söyleyen bir iç geçirmeydi. Omuz silkip Jay ve Claire'in bisikletteki fotoğrafına gözlerini kısıp baktı. "Dahası, en önemlisi, arkadaşlarımı ve ailemi özlüyorum. Her şeyi beraber yapardık. Onlarsız bir lise son sınıfı hayal etmek neredeyse imkânsız geliyor."

Okulun son senesinden önce buradan ayrıldığımı hayal edemiyordum. Kiera'yı geride bıraktığımı. Huckabee Lisesi'nin tanıdık koridorlarını geride bıraktığımı.

Kaldı ki son birkaç haftadan sonra bu bir mucize olabilirdi.

Oysa Blake mahvolmuş bir sosyal hayattan kaçmıyordu.

"Buna karşın oradaki büyükanneimin sağlığı Büyükanne Carter'dan çok daha iyi."

"Bu yüzden mi taşındınız? Büyükanne için?"

Blake kımıldanıp başını arkadaki duvara dayadı. "Evet, büyükbabamın ölümünden beri sağlığı iyi değil. Lisa Halam, Hawaii'den çok daha yakında yaşıyor olmasına rağmen onu düzenli olarak kontrol edemeyecek kadar uzakta." Alt katta onu nasıl gördüğümü hatırladım. Baston. Yanaklarının çöküklüğü. "Ayrıca onunla yeterince zaman geçirmemişim gibi hissetmek istemedim, anlıyor musun? Büyükbabam öldüğünde olduğu gibi. Bence babam da aynısını hissetti."

Koridorun ilerisinde bir yerden gürültülü bir çarpma sesi geldi, Johnny ve babam bir işler karıştırıyordu. "Bu yüzden ve bana kalırsa, babam ben üniversiteye gittiğimde onun yanında olmak istedi." Vücudunu esneterek ayağa kalktı. Bir başka çarpma sesini kahkahaların takip ettiğini duyduk, ikimiz de birbirimize gülümsedik. "Sen de üniversiteye gittiğinde birlikte olmaları baban için iyi olacaktır," dedi, bu kasabadan ayrılmamla ilgili inancında daha kararlı bir tavırla. "Fakat diğerleriyle ilgili emin değilim. İkisi birlikte Huckabee'nin sonunu getirebilirler."

Başımla onayladım ve hiçbir şey söylemeden fotoğraflara bakmaya devam ettim. Blake ve arkadaşlarının Hawaii’de devasa bir kayalığın tepesinde oturdukları bir fotoğrafta durdum; günbatımı kayaların sivri uçlarını tutuşturuyordu, sırf baktığımda bile suya olan mesafeleri başımın dönmesi için yeterliydi.

Ona göstermek için fotoğrafı çevirdim. “Bundan *atladın* mı?”

“Evet,” dedi fotoğrafa bakmak için eğilirken, gözleri hızla yükselip benimkilerle buluştuğunda yüzünde haylaz bir sırıtış vardı. “Sen daha önce hiç kayalıktan atladın mı?”

“*Ben daha önce hiç kayalıktan atladım mı?*” diye homurdandım. “Blake, bu daha önce hiç banka soydum mu veya pi sayısını çözdüm mü diye sormakla aynı şey.”

Fotoğrafı görmenin başta bende yarattığı heyecan dalgasını bastırdım. Kayalıktan atlama kazalarıyla ilgili yazıları elbette okumuştum. İnsanlar boyunlarını kırardı veya dengelelerini kaybederek aşağı düşüp kafalarını çarpardı.

Bir yerden atlayarak şansımı test etmeye ihtiyacım yoktu.

Blake şaşkınlıkla tekrar bana döndü. “Seni hep maceracı bir tip olarak hatırlardım,” dedi. “O kocaman tepeden kızakla tersten kaymıştın, pislik gibi davranan o ergen oğlanlara kar topları fırlatmıştın, Noel Baba’yı havaya uçurmaya kalkışmıştın.”

“Öncelikle, sonuncusu tamamen senin başının altından çıkmıştı,” dedim ona kaşlarımı kaldırarak. “Ve ayrıca kayalıktan atlamak için maceracı olmaktan fazlası gerekir. Ben çok korkuyorum...” Ne söylemek üzere olduğumu fark ettiğimde sesim canlılığını yitirdi.

“Yükseklikten mi?” diye tamamladı Blake, gözleri irileşirken haylaz sırıtışı yeniden belirliyordu.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak, gerçi söylemek üzere olduğum şey *tam olarak* buydu.

“Tıpkı... listedeki gibi mi? Tıpkı... listede o maddenin yanına işaret koyabilmen için yapmamız gereken kayalık atlayışı gibi mi?” diye sordu.

İtiraz etmeye başladım ama kararlılığımın çatırdamaya başladığını hissedebiliyordum; geçen her saniyeyle birlikte Huckabee Gölü gezisi gittikçe yaklaşıyordu. Bu bir nevi kursuz bir fırsattı.

“Tamam. Peki. Fakat küçük bir kayalık olmalı. Boynumu kırmak falan istemem.”

“Orta boy olacak ve anlaştık,” diye meydan okuyarak elini uzattı.

Eline gözlerimi diktikten sonra uzun uzun öfledim ve elini sıktım. “Peki. Orta boy. TEK atlayıştan sonra bitireceğiz.”

Elimi sıkarken duraksadı. “Sadece küçük bir ayrıntı. Buralarda kayalık var mı?”

Güldüm ve elimi geri çekip tekrar fotoğraftaki suya baktım. Bunun bir kurtuluş yolu olduğunu biliyordum. Yalan söyleyebilir ve yok diyebilirdim.

Ama listeyi düşündüm ve bunu yapmadım.

“Buralarda bir sürü göl ve dere var. Eminim bir yer bulabiliriz.”

Matt bunu öğrenecekti. Bu düşünce istemeden aklıma geldi. Kendimi bir kayalıktan atmayı düşündüğümü duymak onu etkileyecekti.

Sondan bir önceki ayrılığımızda bana son üç yıldır kendimi küçük bir kutuda tuttuğumu söylemişti.

“Bu hafta sonu seninle birlikte pikniğe gelmediğim için mi?” diye ona sertçe karşılık vermiştim.

Parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirirken bıkmıştı. “Sorun piknik yapmaktan fazlası, Em ve bunu biliyorsun.”

Bunu biliyordum.

Eskiden, sadece arkadaşken, dağda bisiklet sürmek için

Huckabee Bölge Parkı'na giderdik veya Coal Deresi'nin üstündeki eski köprüde yürüyüşe çıkardık. Fakat annem öldükten sonra, hiçbiri bana aynı görünmemiştir. İşin macera kısmı yerine, en yaygın beş dağ bisikleti sakatlanmasına veya köprü metali bir yerimizi keserse bir tetanos iğnesinin difteri gibi bir hastalığa karşı yalnızca yüzde doksan beş etkili olduğuna odaklanırdım.

Hayat sizin yardımınıza ihtiyaç duymadan da her zaman korkutucuyken, neden feci şekilde kötü sonuçlanabilecek bir şey için şansınızı zorlayasınız?

Matt, eninde sonunda sormayı bırakmıştı. O kavgaya dek, benimle birlikte o kutuya sıkışıp kalmış gibi hissettiğini fark etmemiştim. O zaman, eskiden olduğum kadar maceracı olmamamın Matt'in bir parçasını hayal kırıklığına uğrattığını fark etmiştim. Ortaokulda âşık olduğu gözü pek Emily'nin yeniden ortaya çıkacağına dair hâlâ umut beslediğini fark etmiştim.

Bunu açıkça söylemeyecek kadar kibardı. Ben de bu konuyu tekrar açmayacak kadar korkaktım. Yani belki bunu yapsaydım... o yanımın bir parçasını geri alabilirdim. Belki aramızdaki en büyük sorun buydu.

Fotoğrafları yavaşça kenara koyarken Blake'in şövaletini kurmasını izliyordum, çalışırken koyu renkli kaşları çatılıyordu.

Blake gibi birinin neden korktuğunu merak ettim.

Artık neredeyse her şeyden korktuğumu, istatistiklere ve beklenmedik en kötü durum senaryolarına taktığımı öğrenirse, benimle ilgili olumsuz düşünüp düşünmeyeceğini merak ettim.

Annemin, neredeyse her şeyden korktuğunu öğrenseydi, benimle ilgili olumsuz düşünüp düşünmeyeceğini merak ettim.

Kapı çalındığında yerimde sıçradım. Johnny ve babam kafalarını içeri sokuverdi, üst üste görünüyordular.

“Em, yola koyulmamız gerekiyor,” dedi babam. “Sabah işim var.”

Telefonuma tıkladığımda saatin ona yaklaştığını gördüm. Vay canına, Blake’le birlikteyken saatler su gibi akmıştı. Aşağı yukarı saniyeleri saydığım bir yazda bu güzel bir histi.

İkisi yanımdan ayrıldığında, “Yardımin için teşekkür ederim,” dedi Blake, artık boşalmış olan kutuları düzleştiriyorduk. “Eminim bu çok da eğlenceli bir akşam olmamıştır.”

Kollarımız dolu olarak koridorda yavaşça ilerlerken omuz silktim. “Aslında bir süredir geçirdiğim en eğlenceli akşamdı.”

Onları oturma odasına bıraktık, tüm kutular artık düzleştirilmiş bir karton yığınının ibaretti.

Vedalaşırken babam araba anahtarlarını cebinde şingırdattı, yüzünde yıllardır görmediğim memnun bir ifade vardı. Biz kapıya yönelirken Winston’ın kuyruğu aşağı sarktı, kah-verengi gözleri kederle bana sabitlendi.

Blake onun başına, büyük, şapşal kulaklarının tam ortasına pat pat vurdu. “Geri gelecek, dostum. Endişelenme.”

Bu sözleri üzerine Winston hafifçe kuyruğunu salladı, kafasındaki el onu rahatlatıyordu. Blake’in söylediğiyle ilgili bir şey beni de rahatlatmıştı: Tekrar buraya geleceğim, Blake’in arkadaşlığının Matt ile Huckabee Havuzu tarafından mahvedilmediği gerçeği.

En azından henüz.

“Görüşürüz,” dedim, bu söylediğimle biraz kıpırdanan Winston’dan çok Blake’e.

“Orta boy kayalık, Em,” dedi kayalıktan atlama anlaşmamızın şartını tekrarlayarak. “Diğer türlü bu sayılmaz. Madelerden hiçbirini yarım yamalak yapamayız.”

Hank’in Lokantası’nda ilk tik işaretimi koyarken nasıl hissettiğimi düşündüm. Bana verdiği coşku hissini. Halbuki aynı zamanda bir teselli ödülü gibi hissettirmişti.

Bu seferkinin verdiği hissin daha coşkulu olmasını istiyordum. Daha hak edilmiş.

“Bari Huckabee’deki en büyük kayalığı bulayım,” dedim ve Blake’in yüzü haylazca aydınlandı. Bundan düpedüz pişmanlık duyacaktım ama küçük, ortak maceramızın omurga- ma biraz heyecan göndererek babamın kamyonetine kadar ve uzun araba yolu boyunca beraberimde geldiğini inkâr edemezdim.

Eve dönüş yolculuğu karanlıktı, yol kenarlarını yalnızca ateşböcekleri aydınlatıyordu ama bir defalığına, ağaçların ötesindeki gölgeler daha az korkutucuydu.

11

Genellikle pazarları çalışmazdım ama Nina'nın bu sezonun ilk parti elmalı tartları için Snyder'ın Bostanı'ndan elmaya ihtiyacı olduğunu duyduğumda, listedeki bir başka maddenin yanına işaret koyma fırsatını seve seve kabul ettim. Özellikle kayalıktan atlama içermeyen bir madde olduğu için.

Buna rağmen... bu madde o kadar kolay olmayacaktı.

Akşamüstü güneşi üzerimize vururken bostanın çimlerinde yürümeye başlamadan önce, "Çocukken neden elma toplamaya gelmediğimizi asla anlamazdım ama galiba artık anlıyorum," dedim Blake'e, birer boş kahverengi sepet alırken. "Buraya iyi bak. Bir daha girmemizi yasaklayacaklar."

Hâlâ annemin bunu yapmış olduğu gerçeğine aklım ermiyordu.

Ama bu listedeydi. Hemen yanında bir tik işareti duruyordu.

Acaba benim şu anda olduğum kadar kaygılı mıydı? Sertifikalarla dolu zarfı, yenilmez yazından önce sürdürdüğü yaşamı hatırladım.

Kaygılı olmak zorundaydı.

“Yasaklanacak mı? Bir *elma* yüzünden mi? Kaldı ki, burada onlardan binlerce var!”

Sıra sıra elma ağaçlarına hayranlıkla bakmak için durup her şeyi iyice incelerken Blake’in kahverengi gözleri büyüdü; elimde olmadan gülümsedim. Her çift sıra farklı türdeydi, tahta bir plaka farklı türleri bildiriyordu. Blake daha önce hiç elma toplamamıştı ve peşime takılmak isteyip istemediğini görmek için mesaj attığımda aşırı heyecanlanmıştı.

Bunun Blake’in, Snyder’ın Bostanı’ndaki ilk –ve son– elma toplama deneyimi olacağı için kötü hissediyordum. Yazları ve sonbaharda on beş günde bir her hafta sonu gelmek bunu benim için biraz bozmuştu ama Kiera ve Paul’le bunu ilk yapışımızın ne kadar eğlenceli olduğunu hâlâ hatırlıyordum.

“Bahsettiğimiz *herhangi* bir elma değil, Blake,” dedim ona Honeycrisp bölümüne doğru yol gösterirken. Nina tartları için onları kullanmaktan hoşlanırdı çünkü tam gereken miktarda kütür kütür bir yapıları ve tatlılıkları vardı. “Buraya, Snyder’ın Bostanı’na ektikleri ilk ağaçtan bir elma. Bu bostanda çalışanların yarısı tüm gün o ağacın yanında öylece durup kimsenin ondan elma toplamadığını garanti eder.”

“Öylece *orada durmak* mı? Anlaşılan yanlış yaz işini seçmişim,” dedi, bostanın içlerine yönelirken ikimiz de güldük. Ağaçlar etrafımıza kapanıyordu, biz daha fazla ilerledikçe dallara tutunan daha çok elmaya rastlıyorduk. Çocuklu aileler genellikle orta noktadan itibaren gittikçe azalırdı.

Biz ağaca yaklaştıkça kalbim göğsüme daha sert vuruyordu.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak arkama bakıp Blake’in her dalı dikkatle inceleyerek kusursuz elmaları –kurtsuz, en az lekesi olanları– bulmaya çalışmasını izledim. Ben sepetimde yer bulan elmalar konusunda Blake’e göre çok daha az özenliydim. Tartların içinde hepsinin tadı aynıydı.

Bizimkinin yanındaki ağaç sırasının arasından kahkaha sesleri süzüldüğünde neredeyse açıklığa ulaşmıştık. Yaprakların arkasından baktığımda sertçe vuran kalbim durdu. Çünkü gördüğüm ilk şey Jake'in karmakarışık sarı saçlarıydı; Ryan'ın ona fırlattığı çürümüş kahverengi elmaların saldırısından kaçarken saçları uçuşuyordu.

Cidden mi? Şu anda bu yaşıyor olamazdı.

Hızla eğildim, gözden uzak kalmaya çalışarak yavaşça geriye doğru hareket ederken bir şeye şiddetle çarptım...

"Matt!" diye haykırırken az kalsın tuttuğum sepeti düşürüyordum. Boğazımı temizledim ve eğilme pozisyonumdan doğrulurken Matt'in yüz ifadesinin kaşlarını kaldırdığı bir şaşkınlıktan kedere ve zorlama bir ilgisizliğe dönüşmesini izledim, çenesi tahmin ettiğim gibi kilitlendi.

Yaklaşan elma hırsızlığı ve şimdi *bundan* kaynaklı sinir bozukluğu, herhangi bir bariyer koyma girişimimi söküp attı, hemen konuşmaya başladım.

"Sadece, u," –sepeti kaldırıp garip bir şekilde hafifçe omuz silktim– "Nina için elma topluyordum. Bu mevsimin ilk elmalı tartları."

"Sen pazarları çalışmazsın," dedi kısık sesle. Programımı hâlâ hatırlıyordu.

"Evet, şey, bugün çalışıyorum," dedim, kelimeler hâlâ ağzımdan dökülüyordu. "Ama genellikle çalışmam! Yani o günler hâlâ Nina'nın Fırını'na gidebilirsin, eğer gitmeyi istiyor ama, bilirsin, beni görmeyi istemiyorsan. Onun yabanmersinli çöreklerini ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda bu söylediğimin yüzünü yumuşattığını gördüm, en kötü kavgalarımızdan sonra gördüğüm bir ifadeydi.

Bana hâlâ bir şans olduğunu anlatan bir ifadeydi. Tıpkı Blake'in bingoda söylediği gibi.

Öyleyse neden ağzımı açamıyordum? Neden bu düşünce midemde bir huzursuzluk yaratıyordu?

Gürültülü bir çarpma sesi geldi ve ikimiz de irkilirken Jake diğer koridordan çıkıp kolları ve bacakları savrularak ağaçların arasından yuvarlandı. Ryan aceleyle koridorumuza geldiğinde çürük elmayı kaldırmış ve fırlatmaya hazırdı, hemen arkasında Olivia kıkırdıyordu. Beni görünce herkes dondu.

Jake yavaşça ayağa kalktı, Ryan süngerimsi elmayı indirdi ve Olivia kollarını kavuşturdu.

Savunucu bir tutumla Matt'in iki yanına geçerlerken gözleri üzerimdeydi ve ben hâlâ konuşamıyordum.

"Selam çocuklar!" dedi Blake. Başımı yana çevirince onu gördüm; parlak, kusursuz elmalarla dolu sepetini kolunun altına sıkıştırmıştı, yüzüne sıcak gülümsemesini yapıştırmıştı.

Blake'in ortaya çıkması anında gerilimi yumuşattı. Herkes rahatladı ve Jake neredeyse mide bulandırıcı, baygın bir bakışla sersem bir sırıtış takındı.

Birini gördüğüm için daha minnettar hissettiğimi sanmıyordum.

Bana hâlâ ters ters bakan tek kişi Olivia'ydı, buz gibi mavi gözleri kısılmıştı.

Jake, Blake'in taşıdığı sepete bakarak ona yavaşça yaklaştı. "Orada ne varmış? Honeycrisp mi?" Onları dürttü. "Ben Gala'yı daha çok beğenirim."

"Tabii, ben üzerimde olmalarındansa onları sepette tutmayı tercih ediyorum." Jake'in kafasını işaret etti, kahverengi küçük bir miktar pelte saçlarına yapışmıştı.

"Senin kaybın," dedi Jake ondan kurtulmak için elini uzatırken. "Saçlarına çok iyi gelir. Değil mi, Olivia?"

Olivia saç ve cilt bakımıyla kafayı bozmuştu. Günde on sekiz filan vitamin içerdi ve her zaman TikTok'ta gördüğü yeni bakım rutinlerini, maskeleri ve fırçaları denerdi.

Kiera'nın hatırı olmasaydı, Olivia'yla arkadaş olacağımızdan içtenlikle şüpheliydim. Yedinci sınıfta ev ekonomisi dersinde yakınlaşmışlardı ama asla en iyi arkadaşlar olmamıştık.

“Evet, ama çürümüş değillerse,” dedi gözlerini devirerek.

Buna karşılık Ryan bir kahkaha attı ve Matt küçük bir tebessüm etti ama sonra herkesin üstüne tekrar sıkıntılı bir sessizlik çöktü.

“Tamam, bunları Nina’nın Fırını’na götürsek iyi olur,” dedi Blake başıyla elmaları göstererek. “Sizinle yarın işte görüşürüz.”

Vedalarını koro hâlinde doğruca Blake’e yönelttiler, sonrasında biz çıkış yönünün tam aksine yollandık. Geniş omuzları gözden kaybolurken dönüp Matt’e göz attığımda, bana biraz önce nasıl baktığı hâlâ aklımdaydı.

“Açıkçası,” dedi Blake onlardan güvenli bir mesafe uzaklaştığımızda, “ikinizin arası *hiç de* sıkıntı verici değilmiş.”

Ses tonu neşeli ve şakacıydı; içimden derin bir oh çektim. Yeni bir şey öğrenmemişti. “Evet,” dedim kafamı kaldırıp ağaçlardan sızan güneş ışığına bakarak, kollarım elma sepetini taşımaktan yorulmuştu. “Ayrıldığımızdan beri, hâlâ konuşmadık. Aslında ayrıldığımızdan beri aralarından hiçbiri benimle konuşmadı. Bu ayrılık... kesinlikle en kötüsü.”

“Bu ayrılık mı?” diye sordu Blake.

“Biz biraz bozuk bir ışık düğmesi gibiyiz,” dedim. “Çoğunlukla sen ışığın çırpındığını anlamadan tekrar çalışıyor oluru. Ama bu kez farklı.”

Diğer ayrılıklarımızın sebebi her zaman küçük, aptal olaylardı. İstedğim gibi, annemin babamla olduklarını anlattığı gibi uyumlu olmadığımızı hissettiğim için ilişkimizi bitirdiğim anlardı. Göğsümde kelekleri hissetmediğim anlardı. Onun fazla yapışkan –veya fazla mesafeli– olduğunu hissettiğim anlardı.

O seferinde bana son üç yıldır kendimi bir kutuda tuttuğumu söylemişti.

Tekrar bir araya geldiğimizde daima bunun yeni bir sonuç doğuracağını ummuştum. İlişkimizin daha az... yanlış hissettireceğini.

Bu kez gerçekten öyle olacak mıydı?

“Bugün onları burada görmemiz sırf benim şansımdan.” İnledim ve onun yüzüne bakmak için ağaca, annemin listesine, sırtımı çevirerek döndüm. “Annem bunu *neden* yaptı? *Ben* bunu neden yapıyorum? Ya düşersem? Ya yakalanırsak? *İnsanlar ne der?* Ne...”

“Bunu fazla düşünme,” dedi Blake. Sesi beni içine düştüğüm sarmaldan kurtardı. “Diğer insanların ne düşündüğü kimin umurunda? Belki annenin bunu yapma sebebi budur. Kafasından atmak. Diğer insanların onunla ilgili ne düşündüğüyle ilgili takıntı yapmayı bırakmak. Sıkıştığı kalıbı kırmak.”

Annemi ve ödül dolu kahverengi zarfını düşündüm. Huckabee’nin gözlerindeki parlak imajını güçlendirmekle onca yıl harcamıştı; bu küçük isyan eylemi ondan keskin bir sapmaydı. Kalıbını kırmanın bir yoluydu.

Benim kalıbımı kırmamın bir yoluydu. Veya en azından onda bir çatlak açmamın.

Nasıl sıkışmış hissettiğimi düşündüm. Diğer insanların bana dair algısına, lise üç balosundaki o âna, annemin ölümüne, kendi *arkadaşlarımın* benimle ilgili fikirlerine sıkışmıştım. Hepsi beni bütünüyle eziyordu.

“Noel Baba’yı havayı uçurmanın benim fikrim olduğunu itiraf edeceğim,” dedi, o haylaz gülümsemenin bir izi dudaklarında kalmıştı. “Ama bunu *planlayan* sendin.” Açıklığı görmem için beni tekrar o yöne döndürdü. “Peki, bu kez plan ne?”

Kafamı kaldırdığımda önümdeki bir dalda sarkan, süngerimsi, kurt üşüşmüş bir elma gördüm ve sanki Blake iradesiyle onu var etmişçesine, pat diye aklıma bir fikir geldi. Bir plan şekillenirken, iyi elmalarımı onun sepetine ve bulabildiğim en tiksindirici olanları kendiminkine doldurmaya başladım.

*

Akşamüstü güneşi İlk Ağaç'a kusursuz biçimde vururken, kırmızı elmalar ışıktaki resmen parıldarken bir melek korosunu duyduğuma yemin edebilirdim.

Ve ağacın hemen altında üç oğlan vardı; Huckabee Lise-si'nin futbol takımından seçilmiş işçilerdi. Tom Mendoza, Aaron George ve T.J. Winder. Hepsi bu geçtiğimiz haziranda mezun olmuştu.

Bana sorarsanız, bir elma ağacı için fedai tutmak kuşkusuz oldukça abartılıydı. Fakat belli ki her şey göz önüne alındığında gerekliydi.

Neyse ki sıcak hava ve hafta sonu sebebiyle bostana makul bir insan kalabalığı gelmişti, böylece benim onlara şaşkın, uzun bakışlarımı fark etmediler. T.J. kol kaslarını etkileyici bir şekilde dalgalandırarak esnerken yutkundum.

Ağacın etrafına baktığımda Blake'in karşı tarafa konumlandığını gördüm, açıklığın biraz dışında gizlenmişti, önünde iki elma sepeti vardı.

Sepetlerden biri Nina'nın Honeycrisp'leriyle doluydu.

Diğeri Snyder'ın Bostanı'nın sunduğu en peltemsi elmalarla doluydu.

Cebime uzanıp şanslı çeyrekliği hissettim, Blake baş onayımı beklerken kalbim göğsümde dans ediyordu.

Listede ilk maddemin yanına işaret koymamı hatırladım. Çok kolay –hakkıyla kazanılmamış– da olsa ne kadar harika hissettirdiğini.

Oysa bu? Bu sonraki seviyeydi. Annem bunu yapmıştı. Şimdi hissettiğim korkuyu hissetmişti ve yine de lanet elmayı çalmıştı. Parlak itibarını, ödül yığını, insanların ne diyeceğine dair korkusunu aşmıştı ve bunu ne olursa olsun yapmıştı.

Hâl böyleyken, bununla ilgili çok fazla düşünmeden, sinir bozukluğumun beni yenmesine müsaade edemedi, aniden Blake'in gözlerine bakıp ona baş onayımı verdim.

Ardından her şey yavaş çekimde hareket etmeye başladı.

Blake peltemsi elmaları futbol oyuncularına fırlatmaya başlayarak onların dikkatini dağıtırken, ben en alçağa sarkan dala doğru koştum. Gözlerim kusursuzca yuvarlak, kusursuzca kırmızı elmaya kilitlendi ve elma parçaları dört bir yanıma yağarken, insanlar gelişen sahneyi dehşetle izlerken depar attım.

Parmaklarımın elmayı sardığı an, onu çekip daldan kopardığım an bir elin diğer kolumu sardığını hissettim.

Başımı çevirdiğimde Aaron George'u gördüm, gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Ve o sırada peltemsi bir elma dosdoğru oğlanın yüzüne yapıştı, ağzı şaşkınlıkla açılırken ben kolumu büküp kurtardım, Blake'in yönüne koştum.

"Kaç, kaç, kaç," diye bağırdım.

Geri kalan çürümüş elmayı fırlattı, Honeycrisp sepetini kaptı ve hemen sonra bostanda koşuyorduk, hayır, *uçuyorduk*; ilerlerken dallar kollarımızı çiziyordu. Ağaçları geçip otoparka çıktık, büyükbabasının eski kamyonetini park ettiği küçük, çimenlik tepeye çabucak tırmandık.

Ben yolcu koltuğuna atlayıp kapıyı kapatmak için mücadele ederken motor homurdanarak çalıştı ve Blake kamyoneti sarsarak park yerinden çıkardı. Sert bir dönüşle kamyonet otoparktan dışarı patinaj yaparak arkamızda bir toz bulutu bıraktı.

Pencereden dışarı göz gezdirdiğimde Matt, Jake, Olivia ve Ryan'ın otoparkta Jake'in arabasının yanında hareketsiz dikildiğini, bizim hızla uzaklaşmamızı izlerken ağızlarının açık kaldığını gördüm.

Koltuğumda arkama yaslanırken göğsüm hızla inip kalkıyordu; Blake'e baktığımda ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Kusursuz elmayı zaferle havaya kaldırdım.

"Onu tatman lazım!" dedi Blake.

"*Tatmak* mı?" dedim kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırırken.

“Evet! Başka ne yapacaksın ki? Bir rafta çürümeye mi bırakacaksın?”

Omuz silktilim. Bu kesinlikle mantıklıydı. Elmayı dudaklarıma götürdüm ve kocaman bir ısırık aldım; feci acı, mide bulandırıcı, çürümüş tadı ağzımı doldururken elma parçası dudaklarımdan düştü.

“Aman Tanrım,” dedim, Blake kahkahayla hırıldarken. “Aman Tanrım, bu berbat. Katıksız lağım suyu kadar berbat.” Sepetten bir Honeycrisp kapıp ağzımdaki tattan kurtulmaya çalıştım. “Elbette kimsenin o ağaçtan elma toplamasını istemezler.”

Onu Blake’e uzattım ve göz kenarlarındaki yaşları silerken başını iki yana salladı. “Benimle dalga geçiyor olmalısın. *Bunun tadı bok gibi. Hadi, denesene!*”

Pencereyi indirdim ve elmayı dışarı, yol kenarına fırlattım. Gözden kaybolmasını dikiz aynasından izledikten sonra cebimden listeyi çıkardım ve kâğıdı gösterge paneline dayayıp Blake’in orta konsolundan bir kalem kaptım.

“10. Snyder’ın Bostanı’ndaki İlk Ağaç’tan bir elma çal” maddesinin yanına küçük, yeşil bir tik işareti koydum. O tiksindirici elma beni listeyi tamamlamaya bir adım yaklaştırmıştı; biraz önce otoparkta arkadaşlarımla yüzlerindeki ifade sayesinde, bu zahmetime fazlasıyla değmişti.

Nina’nın Fırını’nın önünde dururken, “Aklıma gelmişken!” dedi Blake. “Dün işte Jake’e kayalıktan atlama konusundan bahsettiğimde, Huckabee Bölge Parkı’nda gidebileceğimiz müthiş bir mevki olduğunu söyledi. Bölgenin en büyüğü mü. Çarşamba günü gitmek ister misin?”

Bölgenin en büyüğü. Bu düşünceyle kalbim hopladı, bir an önceki cesaret gösterim sızıyıp gitti. Hızla.

“Jake’in fikrine güvenir miydin bilmem,” dedim tereddütle. “Sonuçta az önce çürümüş elmayla kaplıydı ve bundan mutluydu.”

Blake gülerek başıyla onayladı. “Emin olmak için iki kişiye daha doğrulattım.”

Arkadaşlarımdan saklanmak için resmen bir ağaca sindiğimi, bana bakarken, sonunda bir şey söylememi beklerken ufacık bir an Matt’in gözlerinde beliren yumuşaklığı düşündüm. Kayalıklardan kaçmayı sürdüremezdim. Peltemsi elmalarla kaplı, iri yarı futbolcu oğlanlardan.

Annem korkusunun üstesinden geldiyse, liste onu en çok korktuğu şeyle yüzleştirdiyse, belki benim de bunu yapmama yardım edebilirdi. Belki bu liste çok uzun zamandır istediğim yeniden başlatma düğmesi olabilirdi.

Beni kutsal elmaları çalmaya, devasa kayalıkları alt etmeye ve ondan kaçmak yerine asi saçlı eski erkek arkadaşımın sahiden *konusmaya* zorlayarak gerçekten bir fark yaratacak olan düğme.

“Evet,” dedim ona gülümseyerek. “Bunu yapalım.”

12

Nina'nun Fırını'na elmaları bıraktıktan sonra ön kapıdan eve güçbela girmişken telefonum yüksek sesle vızıldadı. *Kiera*. Gittiğinden beri ilk kez, günlerden pazar olduğunu tamamen unutmuştum.

Cevap vermek için çabucak sağa kaydırdım ve vay be.

“Görüntü çok *kaliteli*,” dedim. Kiera'nın sol kaşının üstündeki çili; uzun, koyu renkli kirpiklerini görebiliyordum. Misty Oasis telefon görüşmesi tarihinde bu ilkti.

“Todd'un bir kablosuz erişim noktası var!” diye heyecanla haykırdı Kiera. “Yani bir daha telefon bağlantısının kesilmemesinden asla endişe etmemiz gerekmeyecek.”

“Gerçek bir mucize,” dedim, geçen haftaki konuşmamızdan sonra aramızın tuhaf olmaması içimi rahatlatmıştı. “Kamp nasıl?”

Gözüne zehirli sarmaşık çarpan çocuğu değil, Todd'u kastettiğimi anlaması için kaşlarımı yukarı aşağı oynattım. Gerçi Kiera onun kablosuz erişim noktasından arıyorsa, bu kesinlikle haberlerin iyi olduğu anlamına geliyordu.

Kiera arkasına göz atıp sahilin boş olduğundan emin olmak için kontrol etti.

“*Harika* gidiyor. Sanırım, bu harika şeyi yılın devamına da taşıyacağız.”

“Aman Tanrım! Bu müthiş.”

Bu *çok önemli* bir haberdı. Kiera daha önce kimseyle çıkmamıştı. Göğsümde küçük bir sancı hissettim, Misty Oasis’te onun yanında olamamanın kıskançlığıydı. Onun ilk erkek arkadaşıydı.

“Biliyorum! Neredeyse geri dönmeyi istemiyorum,” dedi. Geri sayım takvimi tutan kafamda başka bir küçük sancıya sebep olmamış gibi yaparak başımla onayladım.

“Bugün Matt’i gördüm,” diye bildirirken kanepeme küt diye oturdum ve Kiera ilgiyle ileri eğildi. “Uzun konuşmadık ama bana şu... şu bakışla baktı. Bilmiyorum. Bu bir işaretmiş gibi hissettim.”

“Yalnız mıydı? Yoksa gruptakilerle birlikte miydi?”

Uzun uzun iç geçirdim. “Grup yanındaydı. Ortam aşırı sıkıntı vericiydi. Tanrı’ya şükür Blake oradaydı ve dikkatlerini dağıttı.”

Kiera başını salladı. “Ah, harika. Siz ikiniz çok sık mı takılıyorsunuz?”

“Aslında evet,” dedim gülümseyerek. Cuma günkü kitapçı maceramızı, sonrasında evde eşyalarını boşaltmamızı düşündüm, bu öğleden sonraki kaçışımız yüzünden hâlâ alnımı ter kaplıyordu. “Fransızca konuşabiliyor! Ve evi aşırı muhteşem. Dürüst olmak gerekirse o gerçekten muhteşem biri. Sen tüm yaz uzaktayken, aşağı yukarı evimde saklanmaktan başka bir şey yapmayacağımı düşünüyordum ama *öyle olmadı*. Çarşamba günü *kayalıktan atlamaya* gidiyoruz. Ve bununla ilgili tek bir istatistik veri okumadım. Hatta bugün biz...”

Ona anlatmak için listeyi cebimden çıkarmaya yeltendim.

“Evet,” dedi lafımı keserek ve kısa bir kahkaha atarak.

“Evet, eminim atlarsın.”

İrkildim, sözleri biraz canımı acıtırken Snyder'ın Bosta-
nı'ndaki çılgın akşamüstünün heyecanını bastırdı. Ona an-
latmanın eşiğinde olduğum listeye ilgili heyecanımı bastırdı.

Kiera'nın da heyecanlanacağını düşünmüştüm.

“Dövmelerimizi yaptıracakken korkup vazgeçmenden
Huckabee Bölge Parkı'nda benimle bir gece kamp yapmayı
denemeyi bile reddetmene kadar düşününce, artık tam ola-
rak Bayan Macera olmadığını kastettim. En azından benimle
birlikteyken değilsin.”

Vay be, sanırım eski Emily'yi özleyen tek kişi Matt değilmiş.

“Üzgünüm,” dedi, koyu kahverengi gözlerinin etrafı anın-
da suçlulukla kıvrıldı. “Bu dediğim hoş değildi.”

“Sorun değil,” dedim omuz silkererek. Ardından ikimiz de
sessizliğe büründük.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Eşyalarını toplaman na-
sıl gidiyor?” diye sordu Kiera.

“İyi,” dedim. Cevabım gerçeğe yakındı, yine de bu sabah
babam işe giderken yolda bir bağış kutusuna atmasın diye
annemin favori kupasını şifonyerime saklamam gerekmişti.

Babam hâlâ kaos yaratıyordu. Sanki annemi yalnızca bu
evden değil, sonunda yaşayacağımız ev her neresiyse oradan
da tamamen silmeye çalışıyordu. Annemin *her gün* kullandı-
ğı, mutfak tezgâhımıza yaslanıp ödevlerimi kontrol ederken
kahvesini yudumladığı puantiyeli kupayı umursamıyordu.
Ben fark etmeden annemin hayatının hangi diğer parçalarının
kaybolduğunu merak ediyordum.

Babam onu yakıp kül edemedi önce listeyi bulmam bir
mucizeydi.

Annemin dolabını boşaltmayı bitirmekten kaçınıyordum
çünkü babamın beni neleri atmaya zorlayacağını öğrenmek
istemiyordum.

Kiera'nın telefon alarmı hoparlörden yüksek sesle biyledi,
Kiera onu kaydırıp susturmak için hemen elini uzattı. “Ah,
kahretsin. Telefonumun kilitli dolaba dönmesine on dakika

kalmış. Kapatmam gerek! Paul'e son bilgileri vermek için onu arayacağımı söylemiştim.” Öne eğilip bana kocaman sırtıttı. “Ona büyük haberi vermeliyim!”

Bunun Kiera için ne kadar önemli olduğunu bilerek gülümsemesine karşılık verdim. “İlk erkek arkadaşın Kiera! Bu çok heyecan verici.”

“Biliyorum, biliyorum!” diye şakıdı. “Todd. Kimin aklına gelirdi?” Birdenbire donakaldı, yüz ifadesi saniyenin küçük bir parçasında saf mutluluktan ölümcül ciddiyete büründü. “Tekrar özür dilerim. Söylediklerim için.”

Başımı öne eğerken hiç önemi yokmuşçasına elimi salladım. “Evet, evet. Bunun için endişelenme bile.” İkna olmuş görünmüyordu, bu yüzden oluşturabildiğim en göz kamaştırıcı şekilde devasa gülümsemeyle daha kararlı davrandım. “Yakında yine konuşuruz, olur mu?”

“Olur! Hoşça kal, Em!” Arama sonlanmadan önce el sallamaya güçbela vakit buldum, yüzü gözden kayboldu ve telefon ekranım karardı, yansımam bana bakarken derin bir of çektim.

Acaba annem ve Nina hiç kavga etmiş miydi? Hiç aynı fikirde olmakta zorlanmışlar mıydı?

Tekrar sırtımı kanepeye dayadım, elimi kot pantolonumun cebine kaydırıp listeyi çıkardım. Keşke Kiera'ya anlatsaydım. Ama onun “evet, tabii” karşılığı kafamda çınlamaya devam ediyordu.

Listeyi dikkatle açtım, parmağım “10. Snyder'ın Bostanı'ndaki İlk Ağaç'tan bir elma çal” maddesinin yanındaki küçük, yeşil tik işaretini izledi.

Bunu ona kanıtlayacaktım. Farklı dönecek tek kişi o değildi. İkisi bitmişti, on tane kalmıştı.

On dört günde hepsinin yanına işaret koyacaktım. Kiera ve Matt eski bana tekrar kavuşacaktı.

13

Evimin basamaklarında otururken sıcak beton, cildime hafifçe battığı için bacaklarımı ileri geri kımıldatıyordum. Kayalık-tan atlamayla ilgili kesinlikle hiçbir şey bilmiyordum ama bu-günün bunun için kusursuz bir gün olduğunu varsayıyordum çünkü bugün hemen her şey için kusursuzdu. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Güneş sıcak olmakla birlikte katla-nılmaz değildi ve ağaçlar siz biraz fazla ısındığınız sırada esen serin, rahatlatıcı bir meltemle nazikçe hışırdıyordu.

Saat tam ikide Blake'in kamyoneti evimin önünde pat pat ederek durdu, Blake'in bronz kolu açık pencereden dışarı gelişigüzel biçimde sarkıyordu. Sırt çantamı kapıp basamak-lardan kalktım ve evin yolundan kamyonetine yürüdüm.

Ben yaklaşırken, "Hazır mısın?" diye seslendi.

Gergin sinirlerimi kontrol etmek için çaba sarf ettim.

"Ee, sanırım?" diyerek bir kez daha kot pantolonumun cebine soktuğum şanslı çeyrekliğe parmaklarımı sardım.

Kahkahayla, "İşte aradığım türde güven," dedi. Ben kapıyı çekip açarken menteşeler yüksek sesle gıcırdadı.

Kemerimi takarken Blake bölge parkını telefonunun GPS'ine yazdı, mekanik ses ona sokakta dümdüz ilerlemesini ve sağa sapmasını söyledi.

Yol boyunca Huckabee Lisesi'yle ilgili konuştuk ve ona okulun tüm detaylarıyla ilgili hızlandırılmış bir yoğun eğitim verdim. Tüm farklı sosyal grupları, havalı topluluğun esasında havuzda onun çalışma arkadaşları olduğunu, Seymour Squids'in rakiplerimiz olduğunu, okul amigo takımında yalnızca bir kızın yanlamasına takla atmak dışında bir şeyler yapabildiğini dahil ettim.

“Futbol takımımız beş para etmez,” diyerek kasabanın geri kalanı gibi böyle şeyleri önemseyen biri olması ihtimaline karşın acımasız bir dürüstlük sundum. “Doğrusu, bu bir göstergeyse, Snyder'ın Bostanı'nda bizi kovalayan oğlanlardan ikisi geçen sene üniversite takımına girmek için çalışıyordu. Ancak her cuma tribünler yine de hıncahınç dolu olur.”

“Aslında bu kulağa harika geliyor,” dedi Blake, ben ona beş yıldır kazandığımız ilk maçtan sonra kasabamızın düzenlediği sahici geçit törenini anlattıktan sonra. “Okulum oldukça küçük olduğundan bir futbol takımımız bile yoktu.”

“Bunun berbat bir takıma sahip olmaktan iyi mi, kötü mü olduğunu bilmiyorum.”

Blake buna kahkahayla gülerken güneşten açılmış saç tutamlarından birini kulağının arkasına itmek için elini uzattı. “Sen tüm bunların neresindesin? Huckabee Lisesi'nde senin olayın ne?”

Şunu sormak istedim: Lise üç balosundan önce mi, *sonra* mı?

Fakat ağzımdan kaçan, niyetlendiğimden daha dürüst bir cevaptı. “Annem ölmeden önce mi, sonra mı?”

Blake bana göz atarken parmakları direksiyonun etrafında açılıp kapanıyordu. “Galiba ikisi de,” dediğinde onu rahatsız veya utandırıcı bir konuma sokmuşum gibi durmuyordu, *gerçekten* bilmek istiyordu.

Ve ben ona gerçekten anlatmak *istiyordum*. Her şeyden bağımsız ve dışarıdan birine.

“Bilmiyorum. Sanırım... Arkadaşlarım ve ben daima haylazlık peşindeydik. Sürekli çılgınca bir dolap çevirir veya eğlenceli bir macera planlardık. Sekizinci sınıfta koridorları pinpon toplarıyla doldurma şakasına öneyak oldum. Jake’in ailesinin tavuklarından üçünü Huckabee Lisesi’nin futbol maçı sırasında sahaya saldı. Huckabee Ortaokulu’nun *gelmiş geçmiş* en iyi sekizinci sınıf balosunu düzenlemeye yardım ettim. Okulda bir olay olursa, insanlar benim bir şekilde dahil olduğumu varsayardı ve... büyük olasılıkla haklı çıkarlardı. Ama şimdi...” dedim başımı çevirip pencereden dışarı, inişli yokuşlu arazilere bakarak. “Her şey farklı. Artık risk almaktan hoşlanmıyorum. Buna değermiş gibi hissetmiyorum.”

Blake bana göz atsa da hiçbir şey demedi, ben de omuz silktim. “Şimdi dikkat çekmemeye çalışıyorum. Fakat herkes herkesi tanırken ve her zaman ‘eğlenceli’ veya ‘haylazlık peşinde’ olan kızıdan, herkesin yanında olmak istediği kişiden ‘annesi ölmüş zavallı kıza’ dönüştüğünde bu oldukça zor.”

Ve evet, demek istediğim lise üç balosunda erkek arkadaşından başka birini öptüğünde de bunu yapmanın zorlaştığıydı.

“Ya sen?” diye sordum, hâlâ birbirimizi pek tanımadığımızı kendime hatırlatarak. Neden ona bunca şey anlatıp duruyordum? “Son sınıf için planın ne?”

Blake uzun bir nefes verdi. “Bilmiyorum! Ben planlamaktan çok, yapan biriyimdir. Herhalde sadece birkaç arkadaş edinirim. Derslerimden geçmeye çalışırım. Futbol takımına katılırım.” Bana alaycı bir bakış atarken ağzının kenarı yükseldi. “Dikkat çekmemeye çalışırım.”

Omzuna vurdum. “Arkadaşım Olivia futbol takımında oynuyor,” dedim ne söylediğimin farkına varmadan önce. Snyder’ın Bostanı’ndaki buz gibi bakışlarını hatırladım. Eski

arkadaş mı demeliydim? “Büyük ihtimalle Jake seni içeri sokabilir,” diye ekledim daha durgun bir sesle.

“Bu harika olur.”

“Bir kilometre sonra sağa dönüp otoparka girin,” dedi mekanik GPS sesi. Varış noktasının gittikçe yaklaştığını görmezden gelmeye çalışarak kendimi kontrol etmek için çaba sarf ettim.

Blake dönüş sinyali verirken ve otoparka girerken kamyonetin yavaşladığını hissettim; kamyoneti park ederken güneş, ışıldayan su birikintisinden yansıyor.

“Endişeli misin? Okul başlayacağı için?” diye sordum.

“Neden endişeli olayım?” diye cevap verdi. Tam Blake’e özgü bir cevaptı. Aşırı düşünmekle asla işi olmazdı.

İkimiz de sessizliğe büründük; kafamızı kaldırıp gür, yeşil ağaç sırasının üstünde bulunan kayalığa dikkatle baktık. Bu... *koskocamandı*. Sadece ona bakarak baş dönmesinin beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum, Blake’in bir saniye önce söylediği şey kafamda yankılanıyordu.

Neden endişeli olayım?

“Tamam!” dedi Blake arabanın motorunu kapatırken. Kontakta çekip çıkardığı anahtarlar şingirdadı. “Burası fena değilmiş!”

Gözlerim şaşkınlıkla genişledi ve ona bir “benimle dalga geçiyor olmalısın” bakışı attım. “*Burası* mı fena değilmiş?” dedim dehşet içinde.

Bunu duymazdan geldi ve neşeyle, çıplak ayaklarla kamyonetten inerken ben korkudan bayılan ve düşerek ölen insanların istatistiklerini merak ederek sürünürcesine dışarı çıktım.

Parmak arası terliklerimi ayaklarımdan fırlatıp atarken Blake tişörtünü çıkarıp beyaz-turuncu-lacivert çizgili bikiniyle kaldı, bikinisinin renkleri bronz cildinde göze çarpıyordu.

Bakışlarımın karnının belirgin çizgilerinde oyalandığını hissettim, vücudunun belli bir kıvrımında...

Bu *her neyse* kendimi kontrol etmek için çabaladım ve kendi kıyafetlerimi sökercesine çıkarmakla meşgul oldum, onları Blake'in kamyonetinin yolcu koltuğuna attım. Blake'in parlak renkli bikinisinden tamamen farklı, kendi siyah biki-nime baktım.

Kollarımı karnımda sımsıkı çaprazladım, kafamı kaldırıp baktığımda bana büyük, coşkulu gülümsemelerinden birini sunduğunu gördüm.

“Hadi bunu yapalım?”

“Hadi bunu... yapalım,” diye tekrarladım, önemli ölçüde daha az şevkle.

Bizi kayalığın tepesine götürecek ağaç dolu patikada yürümeye başladık; açık mavi okların kazınmış olduğu küçük tahta tabelalar patikaya dikkatle yerleştirilmişti. Blake önden giderken patikadaki küçük ağaç dalları ve taşlara rağmen adımları düzgün ve dengeliydi.

Bu sırada ayaklarımı yere her koyduğumda ayak tabanlarım acı saplandıkça ben kendime özel seksek oyunumu oynuyordum.

Güneş ışığının tepedeki dalların arasından yumuşakça süzülerek Blake'in omuzlarında ve bacaklarında gölge yapmasını izledim. Keskin bir dönüşten sonra zirveye tırmanmaya başladık. Suyu yaklaştıkça patika birdenbire dikleşti; kristal mavi su, kıyı şeridini hırsla aşındırıyordu.

Biz yürürken, “Annenin yükseklik korkusu olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Blake.

“Doğrusu hiçbir fikrim yoktu,” dedim nefes nefese. “Listede bunu gördüğümde çok şaşırdım.”

Ben küçükken Porto Rico'ya ailece tatile gitmiştik, annem Toro Verde'de çılgınca *zipline* yapmıştı. Ben ona eşlik edemeyecek kadar küçüktüm ki o zaman bu beni gerçekten hayal

kırıklığına uğratmıştı. Babam benimle birlikte geride kalmıştı, ikimiz yukarıdaki ağaç sırasına bakıp insanların üzerimizden füze gibi hızla geçmesini huşu içinde izlemiştik. Annemin yüksekten, ağaçların üzerinden, kendisiyle aşağıdaki zemin arasındaki alandan hiç korkmadan geçip gitmesini izlediğimi hatırlıyordum.

“Fakat annem böyle biriydi. Asla hiçbir şeyden korkmazdı.” Teşhisi konulmadan önceki ayları, kötü baş ağrıları ilk başladığında ve ağrı kesiciler gerçek anlamda işe yaramayı bıraktığında bile bunu önemsiz saymasını hatırladım. “Böyle olmaması gerektiğinde bile.”

Gittikçe ilerlerken Blake’in sabit adım ritmine –birbiri ardına inen sol, sağ, sol, sağ– odaklanarak başımın dönmesini önlemeye çalıştım; şimdi zirveye yaklaştığımız için adımları daha yavaştı, aydınlık mavi gökyüzü ortaya çıkıyordu.

Blake, oku direkt gökyüzünü işaret eden bir tabelanın önünde aniden durdu. Atlama noktasıyla aramızda omuz hizasındaki bir kaya tabakası vardı.

“Ah, güzel,” dedim tabeladaki oku göstererek. “Burası doğruca cennete yükseldiğimiz kısım.”

Blake gözlerini devirdi ama gizli bir gülümsemeyle kırıştı. Derin bir nefes aldı ve kendini uğraşmadan, bir parkur ustası gibi, kayalık çıkıntının üstüne kaldırdı; yukarı çıktığında dönüp bana bir elini uzattı. Elimi verdim, parmaklarımız gölgelerin ışığa döndüğü yerde birbirine dolandı, onunkiler benim sıcak cildimde yumuşak ve serindi. Yardım ederek beni yukarı çekti ve birdenbire tüm dünya aşağıda, bizden uzaktaydı.

Anında kusacakmış gibi hissettim.

İçgüdüsel olarak hepsinin güzel olduğunu biliyordum. Gölün mavisi, gökyüzünde yüksekte olan güneş, kilometrelerce uzanan ağaçlar. Fakat tüm bunlara rağmen *inanılmaz* sersemlemiş hissediyordum. Kenara yakın olmadığım hâlde

orada sendeliyormuş gibi hissediyordum. Aşağıdaki sudan rahat altı metre yüksekte olmalıydık.

Kendimi sabitlemek için Blake'in koluna yapışırken, "Aman *Tanrım*," diye inledim. Ansızın onun önünde telaşa kapılmama yönündeki tüm gayretimi bir kenara attım. "Bu berbat, çok berbat bir fikirdi. Yani... çok aptalcaydı."

"Sorun olmayacak," diye bana güven verdi, sesi güvenli olsa da küçümseyici değildi. "En kötü ne olabilir?"

"Ölüm," dedim bir an bile düşünmeden. "Çarpmadan dolayı veya göremediğimiz bir ağaç dalının göğsüme saplanmasından veya daha atlamadan geçirdiğim bir kalp krizinden veya, veya... her neyse! Blake, babam sadece makarna yapmayı bilir! Ve yumurta! Bensiz hapı yutar!"

Blake iki omzumu birden kavradı ve öne doğru eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Emily. Bunu yapabilirsin." Gözlerime derinlemesine baktı, daha önce ona hiç bu denli yakın olmamıştım. Çenesindeki minik çili, gözbebeklerini çevreleyen neredeyse altın ışınları, üst dudağının yaya benzeyen kıvrımlarını göreceğim denli yakındım. Bir anlığına korku tamamen kayboldu, yerini kalbimi küt küt attıran bir duyguya bıraktı ve bundan kaçmak için başka tarafa bakmam gerekti. "Risklere ve varsayımlara kafayı takarsan hiçbir şey yapamazsın. Hayatını bir bingo yapmaya beş sayın eksik kalmış vaziyette geçirirsin."

Donakaldım, kaşlarımı çatıp ona bakmak için kafamı geri çevirdim. "Bunu söyleyene dek beni ikna etmiştin. Bir bingo yapmaya beş sayı eksik kalmak mı? Bu ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Blake. "'Oyunu oynamazsan asla kazanamazsın' gibi bir şey söyleyecektim. Anlıyor musun?"

İdrak ederken dudağımı ısırđım. Anlıyordum. Biraz fazla iyi biçimde.

Kayalığın kenarını başıyla işaret etti. "İlk benim gitmemi ister misin? Başiboş ağaç dallarını denetlemek için?"

Ona güçsüzce gülümseyerek başımı olumlu anlamda salladım ama sonra, derhal bunu geri almak istedim. Blake'in orada yalnız olmasını istemiyordum. "Şey, bu..."

Ama o durup düşünmeden veya cümlemin geri kalanını duymadan omuzlarımı bıraktı, döndü ve tam bir manyak gibi son hızda koşarak kendini kayalıktan fırlattı.

Bir adım gerileyerek arkamdaki kayaya tutunup Blake'in havada süzülmesini, kollarının kusursuz bir dalış formu alarak bedeninin bir, iki, üç... *çok fazla* saniye boyunca düşmesini izledim. Ta ki sonunda tüm bedeni suyun içinde gözden kaybolana dek.

Nefesimi tutup izledim, onun ortaya çıkmasını bekledim ama her saniye bir sonsuzluk gibi gelirken en kötü korkularım kafamda dolaştı.

Hayır, hayır, hayır.

Çarpmayla boynu mu kırılmıştı? Kafatasını bir yere vurup çatlatmış mıydı? Kaç kemiği kırılmıştı?

...ve sonra suyun yüzeyine çıktı, suya çarparken oluşan beyaz köpüğün arasında pat diye belirdiğinde ikimiz birden derin bir nefes aldık. "Ağaç dalı yok! Suyun dibine değmedim bile."

"Ah! Harika!" Aşağı doğru, ona dikkatle baktım ve dünya yeniden eğildi. Şimdi Blake diğer ucundayken mesafe daha da büyük görünüyordu.

"Hadi, Em!" diye seslendi Blake bana, ayaklarını oynatarak suyun üstünde kalırken başı bir yukarı çıkıyor bir aşağı iniyordu. "Bakma! Bakmak durumu daha fazla zorlaştırır! Sadece geriye doğru bir adım at ve koşarak atla."

"Yapabileceğimi sanmıyorum!" diye geri seslendim ona.

"Düşünme! Hem de hiç!" diye karşılık verdi. "Elma bahçesini hatırlıyor musun? Güven bana, sadece *hareket edersen* her şey yoluna girecek. Sana zarar verecek şey, aşırı düşünmen."

“Ah, tabii!” diye seslendim ona. Dengesiz bir şekilde sendeleyerek kaya çıkıntısından geriye adımlarken Blake’in sesini taklit ederek, “Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandım kendi kendime.

Derin, titrek bir nefes aldım ve ellerimi kalçalarımın altına koyup dengemi sağlarken gözlerimi ufka diktim.

Ve o zaman neden burada olduğumu hatırladım. Beni buraya kimin getirdiğini.

Annem. Fakat onun on yedi yaşındaki hâlini gözlerimin önüne getiremedim, inandığım şekilde yapamadım. Aklıma gelen, o son birkaç haftaki, annem yatarken elini tuttuğum, doktorların vücudunu kurcaladığı, saatler süren tahlillerden sonra gözlerinin kapalı olduğu hâliydi.

Uyduğunu düşündüğümünden, konuşmaya başladığında sesi beni irkiltmişti. Zayıf parmakları benimkileri sıkarken, “Sanırım pişmanlık en kötü kısım, Em,” diye fısıldamıştı. “Daha fazlasını yapabilmiş olmayı dilemen. Yapmayı istediğin her şeyi yapabilmiş olmayı dilemen.”

Gözyaşlarımın tıpkı o günkü gibi gözlerime batmaya başladığını hissettim.

Derin bir nefes aldım, annemin o gün söylediklerinin göğsüme çöktüğünü hissettim.

Şimdi geri dönersem, bundan pişman olacağımı biliyordum. Korkumla annemin yaptığı yoldan yüzleşmezsem, listeyi tamamlamaktan vazgeçersem, bundan pişman olacağımı biliyordum.

“Beşe kadar sayınca,” diye fısıldadım. Beş annemin şanslı rakamı, *bizim* şanslı rakamımızdı.

“Bir.” Gözlerimi ufka dikip çenemi sıktım. “İki, üç, dört...”

Daha ne yaptığımı bile algılayamadan, kayalığın kenarına doğru koşup, “Beş,” diye avazım çıktığı kadar bağırarak kendimi aşağı attım.

Havada olmak midemi sarstı ve parıldayan bir an için zaman yavaşladı. Hatta belki var olmayı bıraktı. Tamamen özgür hissettim. Ağırlıksız.

Annemi dört bir yanımda hissedebiliyor; kahkahasını, sözlerini duyabiliyordum ve listesi benim ilerlememi sağlıyordu.

Derken... hâlâ düşmekte olduğumu fark ettim. Hâlâ havada hızla uçtuğumu.

BEN NE YAPIYORDUM?!

Kollarımı çılgınca sağa sola sallamaya başlarken, serbest düşüşün sona ermesini, ayaklarımın suyla buluşmasını çaresizce istiyordum.

Suya sertçe çarptım; bacaklarım yayıldı, darbenin etkisiyle kavalkemiklerim ve baldırlarım yanıyordu, bikini altım popomun arasına sıkışıp yukarı fırlarken onun bir daha asla oradan çıkacağını sanmıyordum. Buna rağmen onu çekmeye *çalışmayı* bırakamıyordum çünkü vücudum müthiş bir hızla suyu yararken her nasılsa hâlâ aşağı iniyordum.

Sonunda durdum, bütünüyle hareketsizdim. Yukarı baktığımda güneş ışığının suya süzüldüğünü gördüm; benimle dış dünya arasında bir baloncuk deryası vardı, onlardan sabit bir sel ağzımdan ve burnumdan dışarı akıyordu. Yanan bacaklarımı oynatıp yukarı ulaştım ve eninde sonunda suyun yüzeyine çıktığımda hayatta ve tek parça olduğuma minnettardım. Öksürerek nefes almaya çalıştım, göl suyunun pis tadı boğazımın gerisine fena saldırdı.

“İyi misin?” diye sordu Blake bana doğru yüzerken, parmaklarını uzatıp kaburgalarımın hafifçe dokundu.

“Sanırım çarpmanın etkisiyle bir göğsümü kaybettim,” dedim. Siyah bikini üstümün hâlâ yerinde *ve* iki göğsümün de hâlâ orada olduğunu iki kez kontrol ettim. “Ah, Tanrı’ya şükür,” diye ekledim rahat bir nefes alırken. “Sağ salim atlatmışlar.”

İkimiz de kahrkabayı patlattık, kıyıya doğru yüzerken kırdıyorduk; su yavaşça dibindeki kaygan, yosunlu taşların üstünde ayakta durabileceğimiz kadar sığlaşıyordu. Ben sendeleyince Blake çabucak uzanıp beni sabitlemek için kolumu tuttu. Kıyıyı kaplayan sivri uçlu taşlar ve ağaç dallarının etrafından dikkatle parmak uçlarımıza basarak dolanarak bizi tekrar kayalığa yönlendiren patikada ilerledik.

Kafamı kaldırıp huşuyla bakınca, bunca yükseklikten atlayıp da sağ kalmış olmaktan hafifçe etkilendim. Benimki, Blake'in zarif küçük dalışı kadar düzgün değildi ama kayalık atlayışı kayalık atlayıştı. Bunu başarmıştım.

Blake dönüp bana baktı, kahverengi gözleri güneş ışığında neredeyse kehribar renginde parlıyordu.

“İkinci tur için hazır mısın?”

Kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyordu, suya vurmuş kavalkemiklerim sızlıyordu, ikinci bir atlayışın düşüncesiyle yanma birdenbire daha yoğunlaştı.

Yine de... coşkulu hissediyordum. Sanki bedenim uykundaydı ve az önce bundan uyanmıştım. Sanki bedenimi hiç doğru düzgün kullanmamıştım ve benden onu kullanmamı istiyordu; uzun süredir uykudaki adrenalin, damarlarımda gezerken bana hemen hemen her şeyi başarabilirmişim hissini veriyordu.

Beni ucundan kıyısından... yenilmez hissettiriyordu.

Adrenalin akınım beni bir baş onayına zorladı, bu da Blake'in tüm dişlerini ve ön iki dişinin arasındaki boşluğu görebildiğim çok büyük ve içten bir gülümsemesini teşvik etti. Sevimliydi ve o gülümsemenin benim sayemde oluştuğunu bilmek kalp hızımı yeniden yükseltti.

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum ama öyleydi.

“Bu kez bir salto yapacak mısın?” diye sorarken açıkça şaka yapıyordu.

Ona gözlerimi devirdim, bacaklarım hâlâ sızlıyordu. “Bla-

ke, samimiyetle söylüyorum, bu kez bikinimin kalıcı bir şekilde popoma girmemesi için uğraşacağım. Geçen atlayışta kıl payı kurtardım.”

Patikadan yukarı tırmandık, ilk atlayışın heyecanı bizi kamçılarken ıslak ayaklarımıza toprak yapışsa da bu kez daha hızlıydık. Blake beni yine eğri büğrü kayanın üstüne çekti ve bu kez, sonunda, manzaraya bakabildim.

Şimdi korku veya baş dönmesi görüşümü bulandırmıyorken *gerçekten* bakabildim.

Göl ısıldıyordu, gözün alabildiğince uzağa dek ağaçlar vardı ve... Blake’in annesi haklıydı. Buradan, yukarıdan her şey önemsizmiş gibi geliyordu. Matt’le Snyder’ın Bostanı’nda olanlar. Lise üç balosunda olanlar. Hatta yakında artık benim olmayacak ev bile.

Ancak bana neyi beklemem gerektiğini –diğer her şey küçülüp kaybolurken, başka şeylerin büyümesi için yer bıraktığını– söylememişti. Bazen çok küçük ve uzakta hissettiğiniz bir şeyi, birdenbire yıllardır –net olmak gerekirse üç yıldır– olmadığı kadar yakınıınızda hissedebilirdiniz.

Annem. Bana korkusuzca yaşamayı öğretmişti. Bense annemin ölümünden beri bunca zamanı bunu bir kenara iterek yaşamıştım çünkü onun başına gelen her şey, söylediklerini tamamen bastırmıştı.

Öğleden sonranın geri kalanı boyunca atladık ve kayalıktan her dalış, sonuncusundan daha az korkutucuydu. Elbette Blake bir veya iki kez salto yaptı. O bunu yaptığı her defasında, sağ salim yüzeye çıkana dek nefesimi tutup büzüldüm.

Bir süre sonra kayalığın tepesine oturup bacaklarımızı kenardan sarkıttık, öğleden sonra güneşi batmaya başlarken gökyüzüne koyu turuncu ve pembe bir renk sağanağı gönderiyordu. Altımızdaki suya baktım, yüzeyi zayıflayan ışıktan parıltıyordu ve...

Artık resmen korkmuyordum.

Öyleyse neden *yıllarca* çıktığım oğlandan korkuyordum? Bana her zaman âşık olan oğlandan. Annemin her zaman bir şans vermemi istediği oğlandan.

Matt bana arkadaşlık etmek için hastaneye geldiğinde, ellerinde tuttuğu ayçiçekleriyle yanına bir sandalye çekerken annemin yüzünün nasıl aydınlandığını hatırladım. Sanırım, aslında diğer tüm arkadaşlarım hastaneye gelmekten korkuyordu. Öyle genç birinin çabucak solduğunu; tanıdıkları bir insanın kendi hücreleri ve bedeni ona isyan ederken bir battaniyenin altında aniden bir deri bir kemik kaldığını görmekten korkuyorlardı.

Ama Matt korkmamıştı. O her hafta sonu gelirdi.

Bir cumartesi öğleden sonra kapı Matt'in arkasından kapandığı saniye annem eğilip, "Bir gün o oğlana bir şans vermelisin, Emily. Bazen en iyi romantik ilişkiler en iyi arkadaşlıklardan gelir," demişti. Babama gülümsemişti, ikisi bilen bir tavırla bakışmıştı. "Sana âşık o oğlan, senin kaderindeki kişi olabilir."

O zamanlar Matt'le ilgili böyle hissetmiyordum. Ama onunla takılmaktan hoşlanıyordum. Filmleri anlatma şeklinden, çılgın maceralarda, eşek şakalarında ve annem hastalandığında her zaman yanımda olmasından hoşlanıyordum. Hâl böyleyken, nihayetinde, ister istemez annemin haklı olduğuna inanmıştım.

Topuğumu altımdaki kayaya vurup uzun uzun iç çektim.

Öyleyse neden bu kadar zordu? Matt'le olmanın neyinden bu kadar çok korkuyordum? Beni durduran neydi?

Ona bir şans ver.

Hep ona bir şans verdiğime inanırdım, ama eğer her zaman kısmen gönülsüzsem, bunu gerçek anlamda yapamıyordum. Dahası aramızı düzeltmezsem, bundan pişman olacağımı *biliyordum*.

Bir kayalıktan atlayabiliyorsam, belki onunla yüzleşebi-

lirdim de. Çekinceler olmadan, aşırı düşünme olmadan, korkusuzca ilişkinin içine hepten dalabilirsem, belki bu ihtiyaç duyduğumuz değişiklik olurdu. Aramızda her zaman eksik olan şey belki benim atlayışı gerçekten yapmaktan fazla korkmamdı.

Belki kopuk hissetmemizin sebebi, benim asla gerçek anlamda ilişkide olmamamdı. Annemin benden olmamı istediği şekilde değildim.

“Teşekkürler,” dedim Blake’e.

Bana bakarken güneş yüzüne ve vücuduna altın bir parıltı yayıyordu. “Seni kenardan itmediğim için mi?” diye sorarken uzanıp kolumu tuttu ve kenardan itme numarası yaptı. Eline vurup onu kovarken gülüyorduk ama sonra yüzü yavaşça ciddileşti.

“Rica ederim,” dedi. “Listedekileri yapıyor olman müthiş, Emily. Kayalıklardan atlamam, kusursuz bıyıklı yaşlı adamlardan kitaplar satın alman. Böylece annem hakkında hâlâ yeni şeyler öğrenebiliyorsun. Hâlâ onun parçası olduğu yeni anılara sahip oluyorsun.”

Uzun bir soluk verdim.

“Bazen bazı ayrıntıları unutacağımdan korkuyorum. Mesela onun nasıl koktuğunu, gözlerinin rengini veya kahkahasının tınısını.” Gözlerimi sımsıkı yumup annemin yüzünü zihnimde canlandırmaya çalıştım. Saçlarının çerçevesini. Kaşlarının kıvrımını. Dudaklarının dolgunluğunu. Hepsini birleştirmek zordu. “Bir de bugünkü gibi anlar var, biliyor musun? Çok yakındaymış, daima buradaymış gibi hissettiğim.”

“Şey, o burada. En azından bir bakıma,” dedi Blake omzunu silkip. “Sen onun bir parçasısın. Sen yaşadıkça o asla unutulamaz.”

Uzun bir ısıklık çaldım. “Bu... gerçekten anlamlıydı.”

Blake beni dirseğiyle dürttü. “Bununla ilgili yıllarca düşündüm.” Gözlerindeki bakışı tanıyordum. Sevdiğiniz birini

kaybettiğinizde daima orada olan kederin bir iziydi. Bu keder boyut ve şekil değiştirir, bazı anlarda daha büyükken diğerlerinde daha küçük olurdu.

Ayağa kalktık, son bir atlayış için hazırдық ve sonra eve dönecektik. Birlikte beşten geriye saydık ve son saniyede, bunu düşünmeden, Blake'in elini tutup ikimizi birden kayalığın kenarına doğru çektim; ikimiz beraber son hızla havaya fırladık. Suya çarparken ellerimiz ayrıldı ama yüzeye çıkarken gözlerimiz denizin minik kabarcıklarının ardından birbirine kenetlendi.

Ayaklarımızı çırparak son bir kez kıyıya yüzdük, şimdi akıntıya karşı koyarken bacaklarımız çok daha fazla çaba sarf ediyordu, ta ki yorgunluk bastırırken gürültüyle su sıçratarak kıyıya çıkıncaya dek. Kurumak ve evime doğru yola çıkmak için yavaşça kamyonetine yürüdük.

Güneş ufkun altında alçalırken, tüm eve dönüş yolculuğunu bundan sonra hangi maddeyi seçeceğimle ilgili kafa yorarak geçirdik.

“Dövme,” dedi Blake hiç duraksamadan. “Dövme olmalı. Düşünsene, ne kadar eğlenceli olur!”

“İl, hayır.” Başımı olumsuz anlamda salladım. Belli ki bu konuda eğlence anlayışımız farklıydı. “Bugünü ve Snyder'ın Bostanı'ndan kovalanmamızı birlikte düşününce, bir *molaya* ihtiyacım var.”

Blake'in torpido gözünde siyah bir keçeli kalem buldum, “2. Yükseklik korkunu yen” maddesinin yanına bir tik işareti koyarken gözlerim listenin kalanını tarıyordu, sıradaki iki madde dikkatimi çekti.

3. Bir pikniğe git.

4. Yeni bir yiyecek dene.

Kendi kendime gülümsedim. Annemin yemek seçmekle ilgili *kötü* bir ünü vardı. Bu madde benim için çocuk oyuncacı olacaktı ama eminim onun için yükseklik korkusuyla yüzleşmek kadar zor olmuştu.

“‘Yeni bir yiyecek deneme pikniğine’ gitmeye ne dersin? Bir taşla iki kuş vururuz?” diye sorarken kalan günlerimin sayısını çabucak hesapladım. Blake evimin dışında yavaşlayıp durdu.

On bir gün kalmıştı. Yalnızca *on bir*.

Çantamı kapıp emniyet kemerimi açarken, “Güzel bir plana benziyor,” dedi Blake.

Ben kamyonetten inerken, “Yiyecekleri ben getiririm,” diye seslendi camdan. “Daha önce hiç yemediğin bir şey olduğunu garanti etmek için bu hafta sana mesaj atarım.”

Arkasından, “Anlaştık!” diye seslenirken el sallayarak veda ediyordum. İçeri girmeden önce kamyoneti gözden kaybolana dek bekledim, kalbim coşkulu hissediyordu.

Yenilmez hissediyordu.

Bunun onunla birlikte bir kayalıktan atlayıp sağ kaldığım gerçeğinden mi yoksa görünüşe göre, aşağı yukarı herkesle arkadaş olabilecekken beni seçmiş olduğu gerçeğinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Blake’in yanında farklı hissediyordum. Yalnızca hakiki bir neşe kaynağı olduğu için değildi ancak... bana annesini kaybetmiş bir kızıdan ibaretmişim gibi davranmıyordu. Eskiden olduğu kişinin hayaleti olan kızıdan.

Uzun süredir yanında tamamen kendim olabileceğimi hissettiğim ilk kişiydi. Dalgın göründüğümü düşündüklerinde bakışan Kiera ve Matt’in aksine, dile getirilmemiş bir beklentisi yoktu. Kasaba dışına yapılan bir hafta sonu gezisini, ben uzaktayken babamın başına kötü bir şey geleceği endişesi yüzünden ektiğimde Olivia ağzını oynatarak “anne” demiş ve Ryan’a bakıp gözlerini devirmişti.

Blake *annemle* ilgili konuşabileceğimi hissettiğim ilk kişiydi çünkü fazla yakın olmasak da anlıyordu. Onunla konuşmak, ortak çok fazla acıya sahip olduğumuz babam ve Nina'yla olduğu gibi boğucu gelmiyordu.

Blake'in, arkadaşlarımınki gibi, sadece beni iyi hissettirmek gibi bir amacı yoktu ve acısını paylaşmama ihtiyaç duymuyordu. Bu tamamen buz kesmediğimi hissetmeme yardımcı oluyordu.

Birkaç hafta önce Kiera kampa giderken her şey öyle kırık döküktü ki onun gidişi son damlaymış gibi hissetmiştim. Yolun sonuna gelmişim gibi.

Johnny ile Blake'in Huckabee'ye taşındığını ve bingoya gideceğimizi duyduğumda, bunun böyle gelişeceğini asla tahmin edemezdim.

Fakat... Blake beni tekrar oyuna döndürmüş gibi hissediyordum. Dahası uzun zamandır ilk kez oynamaya hazır hissediyordum.

Ertesi gün uyandığımda hâlâ kayalıktan atlamamın ve yeni listenin ilham verdiği hedefimin heyecanı içindeydim.

Matt'le konuşacaktım. Sonunda hazır hissediyordum. Sanki bununla ilgili düşünmeyi bırakıp sadece harekete geçersen, doğru sözcükler aklıma gelecekti.

Nina'nın Fırını'ndaki vardiyam boyunca duygularım gittikçe yoğunlaştı, sabah telaşına ve öğleden sonrayı pişirmekle geçirdiğim yabanmersinli çörek partisine rağmen zaman çok yavaş ilerliyordu.

Bu sefer çırpmanın, malzemeleri eklemenin ve şekillendirmenin tanıdık ritmi bana aynı türden bir rahatlık getirmedi, zihnim yaptığım işe tamamen odaklanamayacak kadar dağınıktı.

“İyi misin?” diye sordu Nina. Biçimsiz üçgenlerime bakıyordu. “Önce Snyder'ın Bostanı'na girişin yasaklandı ve şimdi üçgenin bir futbol topuna benzediği yanılgısına kapılıyorsun.”

Mahcubiyetle sıırıttım. “Üzgünüm, Nina.”

Ona listeden bahsetmeyi düşünmüştüm ama bir şey beni sürekli durdurmuştu. Babam annem hakkında neredeyse hiç konuşmazken Nina... âdeta onun zıt kutbuydu. Julie Miller'ın acısı her zaman bir cümle ötedeydi, her zaman erişilebilirdi. Bu ağır ve berbat bir histi, ikimizin ortak acısı sizi üzerinizden tır geçmiş gibi hissettirmeye yeterdi.

Bu yüzden bugün, diğer günlerdeki gibi, hiçbir şey söylememeye karar verdim.

Saat ikiyi vurduğunda, halihazırda kapıdan dışarı koşuyordum. Ziller arkamda çalarken bisikletimi park demirinden çabucak çıkardım ve kendimi bundan vazgeçiremeden önce cadde boyunca hızla pedal çevirdim.

Havuz bir buçuk kilometreden daha yakındı, Huckabee'nin merkezinin hemen dışında ve hastane yolunun aşağısında konumlanmıştı. Genellikle bu rotadan kaçınırdım, bir sitenin içinden geçerek fazladan bir buçuk kilometre eklerdim ama şimdi bir saniyeyi daha çarçur etmek istemiyordum. Pek fazlasını çoktan çarçur etmiştim.

Daha anlamadan otoparka sapıyor ve bisikletimi kilitliyordum; havuzda su sıçratan çocukların fazla tanıdık sesleri ve eski bir kasetçalardan dökülen bastırılmış müzik havayı dolduruyordu.

Acaba Blake hâlâ çalışıyor muydu? Bu sabah burada olduğunu biliyordum. Onun bunu duymasını istemiyordum.

Ama şimdi sorunlarımızı düzeltebilirsem, belki Blake'in duymasına asla gerek kalmazdı.

Çevik adımlarla yürümeye başladım, ön kapının yanında iki bacağının üzerinde arkaya eğilmiş plastik bir sandalyede oturan Jake'in önünde kayarak durdum. Parmağının etrafında gümüş bir düdüğü döndürüyordu. Beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla genişledi ve tamamen devrilmeden önce debelenerek ayağa kalktı.

Taranmamış sarı saçlarını yüzünden geriye itip, "Kahretsin," dedi beni süzerek. "Bak sen, kimler gelmiş."

“Seni görmek de güzel.” Boynumu uzattım, bakışlarım Jake’i geçip havuz kenarını taradı. “Matt burada mı?”

“İl, evet.”

Jake’in etrafından dolaşmak için hareketlendim ama beni durdurdu. “Havuz ücreti?”

Ellerimi kalçalarımın altına koyup ona bir bakış attım. “Jake. Ciddi olamazsın.”

Hiçbir şey söylemediği hâlde elini uzatmayı sürdürdü. Bık-kın şekilde iç geçirdim ve kot pantolonumun cebinde az önce kazandığım bahşış parasını aradım, beş tane birliği sıyırıp ona verdim.

Parayı siyah, deri bir cüzdana koyup başıyla tuvaletlerin dışındaki paslı otomat makinelerini işaret etti. “Orada.”

İşaret ettiği yönü takip edince kırmızı mayosuyla camın arkasına dikkatle bakan Matt’i gördüm, her zaman yaptığı gibi tuzlu mu yoksa tatlı mı alacağını düşünüp taşıyordu. Kalbim göğsümde gürültüyle çarpmaya başladı.

Tekrar sandalyede arkasına yaslanan Jake, “Bu arada,” dedi pişmiş kelle gibi sırtıp sol yanağını işaret ederek. “Yüzünde un var.”

“Çürük elmalardan iyidir,” diye mırıldandım. Onun yanından geçerken unu ovarak sildim. Doğruca bir kayalığın kenarına koşuyormuşçasına, bir an bile düşünmeden Matt’in burnunun dibine dek yürüdüm.

“Merhaba,” dedim hemen.

Şaşkınlıkla bana bakarken bir tutam kahverengi saç al-nına düşüyordu. “Merhaba,” dedi onu dikkate almadan. Bir saniyeliğine refleks olarak gülümsedi ama sonra boğazını temizleyip yüzüne ciddi bir dik bakış yerleştirdi. “Burada ne arıyorsun?”

Midem bulandı ve nefesimin düğümlendiğini hissettim. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ve bunun kayalıktan atlamaya hiç benzemediğini fark edene dek bekledim ve bekledim.

Şimdiye dek suya çarpmış olmam gerekiyordu ama bunun yerine kollarımı çılgınca çırparak hâlâ düşünüyordum, karınüstü bir çakılma neredeyse kaçınılmazdı.

“Ben sadece söylemek istedim...” sözcüklerini ağzımdan çıkarmayı başardım. “Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim.”

Düşen kaşlarıyla iyice kara kara düşünme havasına büründü. Hiçbir şey söylemedi. Sadece kollarını kavuşturup pek çok gözün bize dikkatle baktığı cankurtaran masasının tarafına bir bakış attı. Son iki yazdır Matt’e âşık olan, lise üçe geçmiş Cassie Evans zihin gücünü kullanarak beni öldürmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Fakat bu, Matt’in yüz ifadesiyle kıyaslanamazdı. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

“Matt,” dedim öne eğilerek. “Bunu düzeltmek istiyorum. Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle.”

“Haftalardır benimle konuşmaya bile çalışmadığını düşününce, açıkçası bunu istemene şaşırdım. Bana bir açıklama yapma zahmetine bile girmedin.” Matt tiksintiyle başını iki yana salladı ve tekrar otomat makinesine döndü. Tuzluyu seçip birkaç sayıya basmasını ve bir torba cipsin makinenin alt kısmına düşmesini izledim. Kapıyı itip açtı ve cipsi aldı, tekrar bana dönmeden önce uzun bir nefes verdi.

“Matt...” Sesim çatladı ve onun duraksadığını gördüm, nefesindeki ufacık aksamayı gördüm.

Eskiden, kilitli dolabımın başında veya futbol maçlarından önce yaptığı gibi elime uzandı. Ama yarı yolda durdu ve parmaklarının avucunun içine kıvrılmasını, elinin bir yumruk şeklini almasını, kolu geri çekilirken arkasını dönüp gitmesini izledim.

Anlamıyordum.

Kelimelerin basitçe aklıma *geleceğine* inanmıştım ama gelmemişlerdi. Yine de tüm söyleyebildiğim aramızı düzeltmek istediğimdi. Bundan fazlası yoktu.

Fakat Matt ilişkimizin neden bozulduğunu bilmek istiyordu. Benimse buna hâlâ bir cevabım yoktu.

Düzensiz katlı kahverengi saçları ve şimdi günlerini bir cankurtaran masasında geçirmekten bronzlaşmış geniş omuzlarıyla gidişini izledim.

Onda hoş bir görüntüden fazlası vardı. Sınıfımızdaki tüm kızlar bunu bilirdi. Matt tatlıydı. Her büyük veya küçük yıldönümünü, bayramı ve doğum gününü hatırlardı. Sizi gerçekten *dinlerdi* ve yalnızca ben değil, arkadaş grubumuzdaki herkes bir sorunu olduğunda gitmesi gereken kişinin o olduğunu bilirdi.

Ayrıca benim onu anladığım gibi o da beni anlardı. Korku filmlerinden çok romantik komedileri sevdiğimi, en sevdiğim üç katlı çikolatalı pasta tarifini ve üzülüğümde suskunlaştığımı bilirdi. Aynı şekilde ben de en sevdiği yönetmenin Wes Anderson olduğunu, en sevdiği Nintendo Switch oyununun *Fortnite* olduğunu ve insanların geç kalmasından *nefret ettiğini* bilirdim.

Buna rağmen ilişkimiz boyunca beni gafil avlayan hissin kemiklerime geri dolup, iliklerimin derinine yerleşmesini hâlâ engelleyemiyordum.

Matt Henderson ne kadar kusursuz olursa olsun bir şeyin... *yanlış* olduğu hissi.

Bu da... her şeyin yerli yerine oturması için benimle ilgili bir şeyin değişmesi gerektiği anlamına geliyordu. Belki kendime bakmam gerekirken ona bakmakla fazla meşguldüm. Eğer söylemem gerekenler aklıma *gelmediyse*, o hâlde belki sorun benimle ilgiliydi.

Hepsi annem öldükten sonra çok fazla değişmem yüzünden miydi? Belki bunu çözmeden önce listeden öğrenmem gereken daha fazla ders vardı.

Veya... belki sebebi tamamen başka bir şeydi?

Bakışlarım Matt'i geçip saçları dağınık bir topuzla toplanmış Blake'in oturduğu, havuzun derin tarafına ilerledi.

Onu görmek beni hem rahatlatıttı hem de tedirgin etti. Ona baktığıımı gördüğünde güneş gözlüğünü başının tepesine itti.

“İyi misin?” diye yalnızca benim için ağzını oynattı ve yanlışlık hissi yok oldu.

Başım la onayladım ama aslında iyi değildim ve nedense ona yalan söylemek yanlış geliyordu.

Yutkunup hemen bakışlarımı çevirdim, cankurtaran masasının hâlâ bir Broadway müzikali için seçmedeymişim gibi bana dikkatle bakmakla meşgul olduğunu fark ettim. Doğruca çıkışa yöneldim, buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyordum. Kesinlikle kalıp onlara daha fazla performans sergileme havamda değildim.

Doğru sözcüklerin aklıma gelmesini, duygularımın aniden değişmesini öylece bekleyemeyeceğimi artık biliyordum. Sorunun ne olduğunu anlayıp düzeltmem gerekiyordu. Ancak o zaman Matt’e ne kadar üzgün olduğumu gösterebilirdim. Hâlâ âşık olduğu aynı kişi olduğumu gösterebilirdim.

Yalnızca listenin bana bunu nasıl yapacağımı öğretmesine ihtiyacım vardı.

Ayrıca burada kalıp Cassie Evans’ın birini kızgın bakışlarıyla hakikaten öldürmenin yolunu bulmasını göze almak istemiyordum. Eğer bunu başaracak kadar zalim biri varsa, bu o olurdu.

Cuma işten sonra Blake’le pikniğimiz için yerel parkta buluştuk, boş oturma odamda otururken Matt faciasını takıntı hâline getirdiğim için evden başka her yerde olmaya istekliydim.

Ev gezdirmelerindeki artışa ve büyük titizlikle toplanmış kutularımıza bakılırsa, taşınacak ev arayışında olduğumuzu varsayıordım. Ama henüz hiçbir eve bakmamıştık.

Bu sabah babama internette bulduğum listelenmiş birkaç evi gönderdiğimde –hatta bir tanesi kasabadaki hırdavatçının hemen üstündeki hoş bir daireydi– bana aldırmamıştı.

“Ben hallediyorum,” diye mırıldanmıştı işe gitmeden önce.

Bu her ne anlama geliyorsa.

Blake pikniğimiz için seçimi *tamamen* klişeden yana kullanarak kareli bir örtüyü çocuk parkının üzerindeki tepede büyük çayıra yaymıştı. Ben Nina’nın bizim topladığımız elmalarla yaptığı elmalı tartlardan getirmiştım ve Blake parmaklarıyla kenarlarına vurduğu kare bir saklama kabı getirmişti.

Biz otururken, “Büyükannemi aradım. Hawaii’dekini. Onları nasıl yapacağımı bana adım adım anlattı,” dedi.

“Hem bu onun tarifi olduğundan, kesinlikle daha önce yediğini zannetmiyorum.”

Kabı açtığı anda minik bir buhar tıslaması çıktı.

“Hâlâ sıcaklarsa bence bunlar en iyisi. Etraflarına *nori*’yi sardıktan sonra onları saklama kabına attım ve kamyoneti buraya mümkün olduğunca hızlı sürdüm,” dedi Blake. Yememiz için getirdiği, ince bir suyosununa sarılmış pirinç ve pembe bir parça etten oluşan dikdörtgen kalıplarına dikkatle baktım.

“Bu...? Bu *Spam** mi?” diye sordum. *Spam*’e yabancı değildim, özellikle yerel markette üç yüz elli gramlık konservesi üç doların altında satıldığından.

Ama böylesini hiç yememiştim.

Blake başıyla onaylarken saklama kabını örtünün üstünde aramıza yerleştirdi. “*Spam* musubi.** Bak, böyle yapabilirsin...” Sesi azaldı, elini uzatıp bir tanesini seçti ve ondan büyük bir ısırık aldı.

“Annem böyle bir şeyi *asla* yemezdi. Yemekte çok seçiciydi,” dedim Blake’i taklit ederek bir *Spam* kapmak için elimi uzatırken, minik kalıp parmak uçlarımin altında ılıktı. Onu temkinle ağzıma götürüp Blake’ten çok daha küçük bir lokma ısırdım.

Hepsi aynı anda birçok türde tadı vardı. Tatlı, tuzlu... yapışkan? Ama kötü değildi. Aslında bunun hoşuma gitmesine şaşırdım.

Blake bana beklentiyle bakarken sanki bir defalığına gerginmiş gibi, kaşlarının arasında endişeli bir kırıxık şekillendi.

“Sahiden güzelmiş!” dedim ve bu söylediğim Blake’teki endişe kırıxıklığını silerken tüm yüzü ışıldadı. “Bence suyosununa dayanabilseydi, annem bile bunu beğenirdi. Kuşkusuz *gelmiş geçmiş en iyi Spam* bu.”

* SPAM, Hormel Foods Corporation tarafından üretilen konserve, pişirilmiş domuz eti ve jambon karışımıdır. (e.n.)

** Hawaii’den gelen bir Japon-Amerikan yemeğidir. Dikdörtgen bir pirinç diliminin üzerine yerleştirilen kızarmış bir dilim Spam ve karışıma sarılmış nori deniz yosunundan oluşur. (e.n.)

Buna güldü ve iştahla yemeye devam ettik, ta ki *Spam musubi* kabı tamamen bitene ve sıra ktır, tatlı ve enfes elmalı tartlara gelene dek.

Sonrasında piknik örtümüzün çevresindeki çimleri gözlerimizle taradık, dört yapraklı bir yonca bulmaya çalıştım. Listeyi tamamlamak için geri sayım sayacına göre on günden az zaman kalmıştı.

Annem çok şanslıydı, büyük ihtimalle yoncayı bir akşamüzeri bulmuştu.

Bense son iki haftadır gittiğim her yerde zemine gözlerimi dikip bakıyordum ve hâlâ elim boştu.

“Peki,” dedi Blake arkamdan. “Matt’le konuşman nasıldı? İı, pek iyi gitmiş gibi görünmüyordu.”

“Kesinlikle haklısın,” dedim uzun bir iç geçirmeyle. Öne eğilip çimlerden bir yonca kopardım, yalnızca üç yaprağı olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Kopardığım son beş yoncada olduğu gibi.

Çok fazla şeyi açığa vurmadan Blake’le bu konuyu konuşabilmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

“Ben sadece işleri yoluna koymak istiyorum. Kiera, eğer bunu yapmazsam son senemizi mahvedeceğimi söylüyor ve haklı olduğunu biliyorum. Bunu diğer arkadaşlarım için de mahvedeceğim. Ve... bilmiyorum. Gerçekten, şimdi bunu düzeltebileceğimi hissediyorum. Sanki liste bana yol gösteriyor. Aramızdakinin doğru *hissettirmesini* sağlamanın bir yoluymuş gibi. Sadece devam etmem gerekiyor.”

“Bu yüzden mi diğer oğlanı öptün?” diye sordu. “Matt’le ilişkiniz doğru hissettirmedeği için mi?”

Bu yüzden mi ben... bekle. Ne?

Onunla yüz yüze gelmek için çabucak dönerken kalbim göğsümde üç kat hızlı çarpıyordu. “*Biliyor musun?*”

“Evet,” dedi omuz silkerek. “Herhalde işin ilk gününden beri. Cassie Evans bana öğle yemeğinde anlattı.”

Başından beri biliyordu. Kitapçıya gittiğimizde, evinde eşyalarını boşaltırken, Huckabee Bölge Parkı'nda kayalığın tepesinde otururken. Şimdi burada dururken bile.

Yüzünü inceledim ama orada hiçbir yargılama belirtisi yoktu. Umursamıyordu. Benimle ilgili farklı düşünmüyordu.

Belki bu sebepten, gerçeği söylediğim ilk kişi oldu. “Evet. Öyle,” dedim.

Ayrılıklarımız için her zaman başka bir bahane sunmuş; bunları Matt'in yapışkanlığıyla, ödevlere odaklanma ihtiyacıyla veya Jake'in cep şişesindeki içkiyle örtmüştüm. Asla gerçek sebebi söylememiştim.

Omuz silktim. “Ama son üç yıldır birçok şey doğru hisset-tirmiyordu. *Ben* iyi hissetmiyordum. Liste ortaya çıkana dek iyi hissetmiyordum.” Bakışlarımı kaldırdım, gülümseyerek ona baktım. “*Sen* Huckabee'de ortaya çıkıp beni kayalıktan atlamaya ve böyle şeyler yapmaya ikna edene dek.”

Bana gülümseyerek karşılık verdi ve onun bir değil, iki değil, tam *üç* tane dört yapraklı yoncayı sımsıkı tuttuğunu fark ettim.

“Blake.” Ellerini işaret ettim. “Eğer onların hepsini sen koparırsan, bana hiç kalmaz.”

“Haklısın,” dedi. Ellerini açtığında küçük bir yeşil serpinti avuçlarından döküldü.

Birkaç dakika daha etrafa bakındıktan sonra yenilgiyi kabullendim. Kareli piknik örtüsüne sırtüstü uzandım, listeyi cebimden çıkardım ve onu açtım, “3. Bir pikniğe git” ve “4. Yeni bir yiyecek dene” maddelerinin yanına tik işareti koymak için Nina'nın Fırını'ndan aldığım pembe kalemi kullandım.

Annemle ilgili açığa çıkan bir bilgi veya paha biçilemez yaşam dersleri yoktu. Fakat en azından eğlenceliydi.

“Sence çözüm bu mu?” diye sordu Blake. “Kendini değiştirmek?”

“Eh, tam anlamıyla kendimi *değiştirmek* değil,” diye açıklığa kavuşturdum. “Daha çok kendime *dönüşmek*, anlıyor musun?”

“Sadece... bunu kendin için yaptığından emin ol,” dedi Blake birkaç ot sapı koparıp onları rüzgâra bırakırken. İkimiz de onların süzölerek uzaklaşmasını izledik. “Eski bir ilişkimde o kızın beklentisi olduğunu düşündüğüm şeye uyum sağlamak için çok fazla değiştiğimi hissediyordum. Sanki onun benimle ilgili ne düşündüğüne, kendimle ilgili ne düşündüğümden daha çok önem veriyordum.”

“Kız.” Kelimeyi duyunca cildim karıncalandı. *Kız.* “Sen...”

Blake bana bakmak için başını çevirdi. “Evet, ıı... eşcinselim. Ben eşcinselim. Peki bu?..”

“Harika! Tamamen harika, elbette,” dedim altımızdaki battaniyeyi düzelterek. Merak etmiştim. Nina’nın Fırını’nda Paul ona eşcinsel olduğunu söylediğinde, Snyder’ın Bostanı’nda Jake onunla flört ettiğinde. “Ama haklısın. Benim yapmak istediğim bu değil.”

Bir süre yukarıda sürüklenen bulutları izleyerek sessizce oturduk.

“Yarın akşam ne yapıyorsun?” diye sordu Blake.

Uzun bir iç geğirmeden sonra ona bakmak için yan tarafa döndüm. “Henüz yeni bir ev *bulmamış* olmamıza rağmen, evimde arka arkaya birkaç tane ev gezdirmesi yapılacak. Yani... kesinlikle hiçbir şey yapmıyorum. Neden?”

Bana haylaz bir sırıtış sunarak anahtarla dolu, kırmızı bir cankurtaran halatını kaldırdı. “Yarın ben kapatıyorum.”

Listeye baktım, gözlerim bir maddeye yerleşti:

8. Kapanıştan sonra Huckabee Havuzu’nda çıplak yüz.

İnledim ve yüzümü kareli battaniyenin kenarıyla örttüm. “Bu liste beni öldürecek.”

16

5'te ön kapıda.

Blake'ten gelen mesaja baktım, sonra kafamı kaldırıp Huckabee Havuzu'nun otoparkından çıkan, caddede ilerleyip uzaklaşan son birkaç arabanın farlarını izledim. Kamyonet kapısının gıcirtısını duyduğumda ve Blake'in sürücü koltuğundan indiğini gördüğümde bisiklet park demirinin yanındaki çalılardan dışarı sıvıştım ve çabucak ön kapıya gittim.

Cebinden halattaki anahtarları çıkarıp kapıyı kapalı tutan altın kilidi yeniden açmak için kullanırken, "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Belki? Bilmiyorum." İnlerken alnımı onun sıcak omzuna dayadım. "Herkesin gittiğine *emin* misin?"

Zinciri, etrafına dolandığı halkalardan çıkardı. Kapıya hafifçe vurup açmak için ayağını kullanırken, "Kesinlikle," dedi. Kapı yüksek sesle gıcırdayıp açıldığında karanlık ve boş bir havuzu gözler önüne serdi, görünürde kimse yoktu.

İçeri girip suyun kenarında durduk.

Havuzu hiç böyle görmemiştim. Bütünüyle sessizdi, ay ışığı sudaki dalgacıklara yansiyordu. Gündüz saatlerinde di-

binde dönüp duran saç yumaklarıyla, üstünde yüzen ölü böceklerle ne kadar tiksindirici olduğunu bilmeseydim, aslında bir nevi güzel görüldüğünü düşünürdüm.

“*Neden* bunun içinde çıplak yüzmek istesin? Bu maddeyi katiyen anlamıyorum. Eminim annem içinde yüzdüğünden beri havuzun suyu temizlenmemiştir,” dedim ve Blake kahkaha attı.

“Pek temiz olmadığını söyleyebilirim.” Omuz silkti. “Belki sadece bunu yapman gerekiyordur. Belki burada bir neden yoktur.”

Birkaç saniye daha suya dik dik baktım, sırada ne olduğunu hatırlayınca nabzım hızlandı. “Üç kadar sayıp kıyafetlerimizi çıkaralım, tamam mı?”

Blake’e baktım ve başını bir onayla salladı. “Anlaştık.”

“Bir.”

“İki,” diye karşılık verdi.

“Üç.”

Yazlık elbisemi çıkarmaya başladım, Blake’in bana göz attığını gördüğümde aniden durdum. Bakışlarının altında yüzüm yandı, vücudum aniden alev aldı.

“Blake! *Tanrı* aşkına, bakma!” Omzunu ittim ve Blake geriye doğru bir adım atarken ellerini gözlerinin üstüne koydu. İkimiz de kahkahalarla gülüyorduk. Fakat yüzeyin altında bir şey takılıp kalmıştı. Aramızdaki bu garip, yeni enerji.

“Bakmayacağım! İşte...” Sırtını döndü, bir elini gözünden çekip bana da aynısını yapmamı işaret etti. “İkimiz de sırtımızı döneceğiz, tamam mı?”

“Tamam,” dedim talimatına uyarak.

Uzun bir an boyunca ikimiz de sessizdik. Başımı indirdiğimde kalbimin üstünde tenimin düzensiz bir ritimle dans ettiğini gördüm.

“Yine geriye doğru saymamız gerekiyor mu?” diye sordu Blake, gerilime son verip ikimizi de kıkır kıkır güldürerek.

“Sadece yapalım gitsin,” dedim yazlık elbisemi sökercesine çıkarırken. İki saniye sonra pembe renkli sutyenim ve çizgili külotum da bir yığın halinde havuz kenarını boyladı.

“Su soğuk mu?” diye sorarken başparmağımı suya batırmak için ayağımı temkinle uzattım. Ama bunu yaparken göz ucumla onun kırmızı bikini üstünü çıkardığını gördüm, sırtı tamamen çıplaktı, kürekkemiklerinin çizgileri ve omurgasının çukuru karanlıkta bir gölgeydi.

“Büyük ihtimalle...” Arkasını dönmeye koyuldu ve ben yerimden sıçrarken vücudumu kollarımla örtmeye *ve* aynı anda bakışlarımı hızla kaçırmaya çalıştım.

“Blake!” diye ciyakladım ama çoktan şaşkınlıktan dengemi kaybetmiştim ve...

–Şap–

Buz gibi suya düşüp tamamen içine battım.

“Dondurucu,” diye bitirdi cümlesini, klor gözlerimi ve boğazımı yakarken öksürerek su üstüne çıktığımda.

Gözlerimi ovuşturdum ama yanımda bir su sıçraması, doğruca yüzüme gelen bir su dalgası, beni yeni baştan ıslattı.

“Gerçekten mi?” dedim Blake yüzeye çıktığında, saçları geriye doğru düzleşmişti. Ona karşılık olarak bir dalga göndermek için parmaklarımla yüzeyi sıyırdım ve birbirimize su sıçratırken, yüzeyde kabarcıklanan beyaz bir köpük oluşurken kahkahalara güldük.

Ben direkt gözlerini hedeflerken ellerini yenilgiyle kaldırarak, “Tamam, tamam!” dedi. “Ateşkes. Ateşkes ilan ediyorum!”

Su sıçratmayı kestim, durgunlaşırken suyun hafif şıpırtısı yerini mutlak sessizliğe bıraktı. Gözlerim Blake’inkilere kilitlendi ve bakışlarının yoğunluğuyla midemde kelebeklerin uçuştüğünü, o yarım adım yaklaşırken nefesimin göğsümde düğümlendiğini hissettim.

Bilinçsizce gözlerim dudaklarına, köprücük kemiklerinin keskin hatlarına indi.

Bu anla ve Huckabee Havuzu'na çıplak yüzmenin serbestliğiyle ilgili bir şey beni ona doğru çekiyordu. Buna. Onun...

“Emily?” diye çağırdı bir ses ama Blake'in dudaklarının hareket etmediğini biliyordum çünkü hâlâ onlara bakıyordum.

Başımı çılgınca çevirdiğimde Matt'i gördüm, gözleri şaşkınlıktan genişlemişti, telefonunun fenerinin ışığı doğrudan gözüme giriyordu.

“Matt! *Bakma!*” dedim, Blake ve ben havuzun kenarına yüzüp kendimizi oraya bastırırken. Matt çabucak gözlerini yumdu.

“Geri döndüm çünkü şeyi unuttum- bekle. Siz... çıplak mı yüzüyorsunuz?” diye sordu Matt inanamayarak.

Sızlanarak sudan çıktım, Blake hemen arkamdan beni takip etti. Elbisemi giydim, su kumaşı vücuduma yapıştıyordu.

“Belki?” diye ciyakladım. Sutyenimi ve külotumu dehşetle dolmuş göğsüme bastırıyordum.

Şimdi benimle ilgili ne düşünecekti? Baloda başka birini öpmüştüm. Huckabee Havuzu'nda çıplak yüzmüştüm. Aman Tanrım, batırmıştım...

Ve o sırada Matt gülmeye başladı.

“Aslında bu oldukça çarpıcı,” dedi, kulağa hafifçe etkilenmiş gelen sesi bu kez üzgün değildi.

“Kimseye söylemeyecek misin?” diye sordu Blake ve onun endişeli olduğunu anladım, yüz ifadesi alışılmadıktı. Matt bir gözünü aniden açtı, tamamen giyinik olduğumuzu gördüğünde diğerini de açtı.

“Matt ispiyonlamaz,” dedim ve bunu erkek arkadaşım olmadan önce Matt'in ortaokulda suç ortağım olması sayesinde biliyordum. Baskı altında çözülmeyi reddeder, Kiera pes ettiğinde bile güçlü kalırdı.

“Sana meydan okuyorum,” demişti Matt altıncı sınıfta öğle yemeğinden sonra, ufak, yeşil bir bahçe yılanını kaldırarak, “bunu matematik dersinde salıvermen için.”

“Anlaştık,” demiştim tereddüt bile etmeden.

Yarım saat sonra Bay Benson’ın altıncı sınıf matematik dersinin tahliye edilmesi gerekmişti; koridorda her birimiz acımasızca sorgulanırken okulun temizlik görevlisi Bay Wibble sınıfta yılanı aramıştı.

Matt bunu yapanın ben olduğumu bildiği hâlde hiçbir şey söylememişti.

“Bay Benson, okul saatlerinden sonra cezaya bırakmakla tehdit ettiğinde bile seni ele vermez,” dedim.

Sözlerim üzerine Matt’in ağzının kenarı bir gülümsemeyle yükseldi. “O zaman bile.” Gözleri benimkilerle buluştu ve başıyla anayolu işaret etti. “Geçen ay iki tane birinci sınıf öğrencisi zorla içeri girdiğinden beri bir devriye arabası mekânı kontrol etmek için oradan geçiyor, on dakika sonra gelecek. Buradan çıkmak isteyebilirsiniz.” Bir anahtar halkası gösterip Blake’e göz attı. “Yedek anahtarım var. Ben kilitleyebilirim.”

“Teşekkürler, Matt.” Kolunu sıkmak için uzandım. Yüzünü acıyla buruşturarak kendini azıcık geri çekti ama bu, önceki tepkisine göre önemsizdi.

Hemen sonra Blake elimi tuttu ve göz açıp kapayıncaya kadar ikimiz gecenin içine koşuyor, üzerimizden sular damlarken çıkışa ilerliyorduk; mutluluk göğsümü dolduruyordu. Elimi tutan elinin hissi beni havuzdaki o âna döndürdü, gözleri benimkilere kenetliydi, dudakları...

O hissi kenara iterken bir isim verdim. Bir kaynak verdim. *Listenin coşkunuğu*. Hepsi buydu. Deneyimin heyecanına, çıplak yüzmenin neşesine kendimi kaptırmıştım.

Arkama, Matt’e baktım ve başını iki yana salladı ama gülümsüyordu. Bir aydan uzun zamandır ilk sohbetimizdi.

Şey, bir aydır ilk *iyi* sohbetimizdi; liste ve annem bana doğru yönde rehberlik ediyordu.

Ve böylece bu akşam her şeyi yoluna koymaya bir adım yaklaşmıştım.

Belki bu her şeyi düzeltmek için bir adımdı.

17

Ertesi günün büyük kısmını odamda saklanarak geçirirken babam emlakçıyla telefonda konuşuyordu.

Ev için bir teklif vardı.

Fırtınalı gecemden sonra kesinlikle biraz keyif kaçırıcıydı.

Eşyalarımın son kalanları toplamam gerekirken ben annemin kutusunu araştırıyordum, her şeyi etrafımda zemine sermiştim. Hâlâ listenin onun için ne anlama geldiğini anlamama yardımcı olacak bir şey arıyordum. Çalmak için imkânım olmadığı halde kâsetlerden birine elimi uzattım ve plastik kutusunu açtığımda, içine bantla yapıştırılmış, babamın karman çorban el yazısıyla yazdığı bir not gördüm.

Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Bekliyor olacağım.

Sevgiler, Joe.

“Fikrini değiştirirsen bana haber ver?” Bu ne demekti?

Kapıya doğru baktım, babamın boğuk sesi diğer taraftan sürükleniyordu. Onunla bu konuda konuşabilmeyi dilerdim ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Eğer denk gelirse, babam bu kutunun hepsini çöpe atardı. Tıpkı diğer her şey gibi.

Doğrusu onu yatağımın altında, diğer kutular ve örtülerle etrafını sararak saklıyordum çünkü babamın tam olarak bunu yapmasından korkuyordum. “Fazla eşyayı tutmaya çalıştığım”, annemin dolabını boşaltmayı bitirmek yerine “bahaneler bulduğum” için bana zaten kızgındı.

Yerde, yanımda telefon ekranım aydınlanıp gürültüyle vızladığında nottan uzaklaştım. *Kiera* mı? Bu tuhaftı.

Bugün pazardı ama Misty Oasis’ten yarın döneceği için beni aramasını beklemiyordum; geleneksel eşya boşaltma ve fırında bir şeyler pişirme akşamımız olacaktı. Seveceğini *bildiğim* bir kusursuz havuçlu kek tarifi bulmuştum.

Elimi uzattım, yeşil kabul et tuşu onun yüzüne dönüştü.

“Selam!” dedim, eski futbol tişörtünü ve 2000 yıllığını kenara iterek yatağımın ayakucuna yaslandım. “Öğlen mi? Misty Oasis’in telefon vakti için biraz erken değil mi?”

Başıyla onaylayıp bir sertifika yığını kaldırdı. “Kamp sonu ödül töreni bu akşam olduğundan daha sonra arayamazdım.”

“Ooo, iyi eğlenceler.” Ona kocaman gülümsedim. “Yarın dönüyorsun. İple çekiyorum.”

Hiçbir şey söylemedi. Dudağını ısırıp, bakışlarını kaçırdı. “Dinle, Em. Ben, eee...” Sesi canlılığını yitirdi ve içim hayal kırıklığıyla doldu. Beni aramasında bir tuhaflık olduğunu biliyordum. Acaba Matt ona bir şey mi söylemişti? “Todd beni ve diğer iki danışmanı evine davet etti ve evet dedim, bu yüzden...”

“Hey!” dedim yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışarak. “Bu aşırı güzel, Kiera. Senin için sahiden mutluyum.”

Onun için *mutluydum*. Yani, söz konusu ilk erkek arkadaşydı. *Elbette* elinden geldiğince tüm zamanını onunla birlikte geçirmek isterdi.

Ama bunun canımı acıttığı gerçeğini, onun Huckabee'ye dönmek istemediği gerçeğini inkâr edemezdim. Ne havuçlu kek tarifi için interneti didik didik aramam, dönüşü için heyecanlı olmam ne de yıllık geleneğimiz bunu değiştiriyordu.

Buradan –benden ve arkadaş grubumuzun güncel karmaşasından– uzakta iyiydi ve *daha mutluydu*.

Bakışlarını kaldırdığında gözleri geniş ve umutluydu. “Gerçekten mi? Dinle, biliyorum ki planlarımız vardı ve Matt meselesinde yardım etmek için yanında değildim; bununla ilgili çok üzgünüm. Ama mutlaka sana kendimi affettireceğim.”

Bu önemli bir şey değilmişçesine elimi salladım. “Bunu dert etme bile,” dedim. “Aslında, sonunda bir şeyler çözülmeye başlıyor.”

Heyecanlı görünen Kiera öne eğildi. “Bekle, sahi mi?”

“Evet,” dedim hevesle başımı sallayarak. Abarttığının farkındaydım ama Kiera’nın yüz ifadesi beni gaza getirmişti. Matt’in dün havuz kenarındaki gülümsemesini kafamda canlandırdım. “Dün benimle gerçekten *konuştun*.”

“Öyle mi?” Kiera âdeta ciyaklıyordu.

Başımla onayladım. “Dün kapanış saatinden sonra beni havuzda çıplak yüzerken yakaladı...”

“Bekle,” dedi Kiera, ona az önce söylediğimi sindirmeye çalışırken. “*Sen* mi çıplak yüzüyordun?”

“Evet, Blake’le birlikte. Neyse, bir şey unuttuğu için geri gelmiş ve...”

“Em,” diyerek lafımı kesti Kiera. Dün Matt’in yüzündeki aynı hayranlık dolu bakışla başını öne eğdi. Tam üç yıldır görmediğim bir bakışla. Arkadaşlarımın hiçbirinde görmediğim. “Bu oldukça çarpıcı.”

“Matt de aynısını söyledi!”

Kiera rahatlamayla dolu uzun, abartılı bir soluk verdi. “Çok rahatladım. Dürüst olacağım... *cidden* endişeliydim.”

En iyi arkadaşımı bunun ortasına soktuğum için bir suçluluk dalgasının beni kapladığını hissettim. Fakat aynı zamanda... bunun onu beni tekrar görmekten daha çok heyecanlandırması bir hayal kırıklığı dalgası yarattı.

“Huckabee Gölü gezisinden önceki gün döneceğim,” dedi hızlı hızlı konuşarak, sesi heyecanla doluydu. “Gezinin siz ikinizin yeniden bir araya gelmesi için *kusursuz* bir yer olacağını hissediyorum.”

Hepimizin ilk kez yeniden bir araya gelecek olmasının yanında Huckabee Gölü gezisi bu konuda bir efsaneye sahipti. İnsanların hafta sonu süresince çift olmasıyla hayli ünlüydü.

Ebeveynlerim dahil.

“O zaman her şeyi düzeltebiliriz ve lise son yılı başlama-
dan önce her şey tekrar normale döner.”

Normal.

İstediğim buydu... değil mi?

Ders aralarında kilitli dolabımın yanında duran, okula giderken arabasında kahvaltılık sandviçlerini yiyen, cuma akşamüstleri tarihi kasaba sinemasında yeni filmlere göz atan Matt'i düşündüm. Fakat aynı zamanda her öpüşmemizde kafamda çalışan geri sayım sayacını, tüm küçük kavgalarımızı ve ben bulunduğumuz seviyede hemen hemen hiç rahat değilken *yakınlığımızı sonraki seviyeye taşımaktan* bahsetmesini de düşündüm.

Bununla birlikte midem takla attı çünkü normal ayrıca ikimizden fazlası anlamına geliyordu. Kiera, Olivia, Jake, Ryan, hepimizin, Olivia'nın kocaman bodrum katında takılmamız, kışın Kiera'nın evinde sıcak çikolata ve kurabiyeler, içimizden birinin doğum gününde milkshake içmek için Hank'in Lokantası'na gitmemiz anlamına geliyordu.

Tüm bunları özlemiştim. Tüm bunları *istiyordum*. Bunun mahvolmasını istemiyordum.

Hem, diye hatırlattım kendime, *bu kez daha iyi olacak*. Bu kez uzakta geçirilecek hafta sonlarına, küçük maceralara,

eşek şakalarına evet diyecektim. İlişkimize gerçek bir şans verecek ve kendimi tutmayacaktım. Tıpkı annem gibi.

Kararlılıkla başımla onayladım ve Kiera'ya güven verici bir biçimde gülümsedim. “Evet,” dedim. “Normal.”

Telefon konuşmamızın geri kalanında Misty Oasis'ten bahsettik. Todd'u, çift kişilik bir şilteyi ve bir tırmanma ipini gerektiren kurtarma görevini detaylandırarak bir kampçının bir ağaçta nasıl mahsur kaldığını anlattı.

Onunla birlikte güldüm ve dinlemek için elimden geleni yaptım. Ama midemin derininde ufak miktarda, tanıdık ve tatsız bir huzursuzluk vardı. Ben işleri düzeltebileceğimi söyleyene dek Kiera'nın geri gelmek istemediği düşüncesi buna sebep olmuştu.

Telefonu kapattığımızda yerde uzanıp yatak odası penceresinden içeri süzülen güneş ışığını izledim. Annemin kutusundan minik bir kum kavanozunu çıkardım ve kolumu uzatıp onu tekrar tekrar baş aşağı çevirirken bakışlarım kavanozun yan tarafında toplanarak gidip gelen tanecikleri takip ediyordu. Kavanozu her çevirişimle his yavaşça artarken Blake'i, listeyi ve onu tamamlamak için kalan sekiz günümü düşünmeye başladım.

Ve hepsini halletmek için bir yol düşündüm, böylece belki Kiera geri gelmeyi gerçekten isterdi.

Bir fikir şekillenmeye başladı. Zaman tükendiğinden, göl gezisini “Huckabee'den çık” kaçışım olarak gördüğümü fark ettim ama... belki şimdi bunu yapmak için mükemmel zamandı. Belki benim de Huckabee'den çıkmaya ihtiyacım vardı.

Yan tarafıma dönüp telefonumu kaptım, arama tuşuna bastım. Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

“Selam, Em,” dedi Blake, mikrofon yoluyla gelen sesi gürlütle cızırdıyordu. Ormanın ortasındaki Huckabee telefon servisi, neredeyse Misty Oasis'in çalıştığı servis kadar kötüydü. “N'aber?”

“Selam,” dedim doğrulup otururken. “Bugün eşyalarımı toplayacağımı söylediğimi biliyorum ama... fikrimi değiştirdim. Buradan gitmek ister misin?”

Blake güldü ve onun telefonun diğer ucundaki haylaz sırtışını, güneşten açılmış bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştıran parmaklarını hayal edebiliyordum. “Asla sormayacaksın sanmıştım.”

Bir saat sonra Blake’in soluk mavi kamyoneti tam vaktinde evimin dışında sessizce durduğunda iki sörf tahtası kamyonet kasasından dışarı uzanıyordu; telefonda hayal ettiğim sırtış Blake’in yüzüne yayılmıştı. Sahile gitmek için dört saatlik bir araba yolculuğu yapmaya son derece istekliydi, tıpkı halasının yakınlarda bir sahil evi olduğunu söylediğinde benim geceyi orada geçirmek için eşit ölçüde istekli olmam gibi, böylece geri dönmek için acele etmek zorunda kalmayacaktık.

Eğer Huckabee’den çıkıyorsak, bunu doğru biçimde yapmak istiyordum.

Arkama göz attığımda babamın kapı çerçevesine yaslandığını gördüm, emlakçı tekdüze bir sesle konuşmayı sürdürürken babam telefonu hâlâ kulağına bastırıyordu. Elimde olmadan verandanın üst basamaklarında tereddüt ettim.

Ya babamı kötü bir teklifi kabul etmesi için ikna ederse? *Biz* nereye taşınacaktık? Bu konuyu benden gizlediğini hissediyordum.

Elini telefonun konuşma kısmına koydu. “Oraya vardığında bana mesaj at, olur mu?”

Gidecek bir yerim ve yapacak bir şeyim olduğunu duymak babamı çok mutlu etmişti. Şu son iki haftadır ondan izin istediğim her seferinde gözleri parlamıştı. Büyük ihtimalle yokluğum daha fazla eşyayı çöpe atabileceği anlamına geldiği içindi.

Blake’e kuvvetli bir şekilde el sallamasını izledim.

Basamaklardan aşağı ağır ağır koşarken, “Atarım,” dedim kısaca. Ayaklarım yavaşladı ve en alt basamağa indiğimde tamamen durdum.

Annem öldüğünden beri bu, yapacağım en uzak yolculuktu ve elimde olmadan tüm en kötü durum senaryoları kafamda dönüp durmaya başladı.

Ya babam işte yaralanırsa veya emniyet kemerini takmazsa ya da akşam yemeği hazırladıktan sonra ocağı kapatmayı unutursa?

Ya geri döndüğümde felaket bir şey yaşanmış olursa?

Onunla yüz yüze gelmek için hızla arkamı döndüm ama tedirginliğime karşı koydum. Şimdiye dek yaptığım her şey iyi sonuçlanmıştı. Bunun da öyle olacağına güvenmek zorundaydım. “Seni seviyorum.”

Babamın göz kenarları kırıştı. “Ben de seni seviyorum,” dedi sessizce ağzını oynatarak.

Blake’in kamyonetine kadar yolun kalanını ağır ağır koştum, yolcu kapısını çekerek açıp sırt çantamı yere fırlatırken halihazırda konuşuyordum. “Sörf tahtaları mı, Blake? *İki* tane mi?” dedim içeri tırmanıp emniyet kemerimi bağlarken.

“Eğlenceli olacak! Bisiklet sürmekten daha zor değil,” dedi. Ancak bu birinin, bir ortaokul piyesinin bir Broadway performansıya aynı şey olduğunu söylemesine benziyordu.

Bir kayalıktan atlamanın ve çıplak yüzmenin etkilerini düşününce beklenmedik bir heyecan dalgası hissettim; Blake’in sakin ve kendinden emin güveninin yanında olmak riskleri ve korkuyu sustururken geriye yalnızca maceranın büyük heyecanını bırakıyordu.

“Hazırlık için büyükannem Huckabee’deki herkesi beslemeye yetecek miktarda kahvaltılık *burrito* yaptı,” dedi Blake, biz yolun ilerisinde kenara çekerken. Bana folyoya sarılmış, doğruca göğsüme çarpan, kütük şeklinde iri bir parça fırlattı. “Kahvaltılık bir *burrito* yemek için asla geç değildir.”

* Meksika mutfağından, mayasız bir tür lavaş olan tortilla ve çeşitli proteinler ile hazırlanan, dürüme benzer bir yemek. (e.n.)

Onu dikkatle açarken midem guruldadı, kalın *tortilla* dürümünden *pico de gallo** ve peynir kokusu yayılıyordu.

Bir lokma ısırđım ve *vay canına*, bu iyiydi. Evime kadar yaptığı uzun yolculuktan sonra bile *burrito* hâlâ sıcak, peynirli ve enfesti.

“Bu inanılmaz,” dedim ve Blake hemfikir olarak başıyla onayladı.

“Hemen her sabah bunlardan yapar ve ben hâlâ yemekten bıkmadım.”

Ben *burritoları* iştahla yerken dolambaçlı Huckabee yollarında ilerledik, otoyol girişinden hemen önce yavaşlayıp eski bir benzin istasyonuna uğradık.

“Annem ve ben buradan kazı kazan kartları alırdık,” dedim. Ağzımdan böyle kendiliğinden çıkması beni şaşırttı. Liste sınırlarının dışında da içtenlikle annemle ilgili konuşmak *istemem* şaşırtıcıydı. Buruşturduğum alüminyum folyoyu çöp kutusuna atmak için açık araba camından dışarı eğilirken Blake çok eski pompaya kredi kartını kabul ettirmeye çalışıyordu.

“Bir defasında kazı kazan kartında *büyük* ödölü kazandım. Galiba beşinci sınıftaydım.”

“Hadi ya?” dedi Blake, kartın bir kez daha reddedilmesiyle dikkati dağılmıştı. Sonunda pes etti ve hüsrarla sırtını kamyonete yasladı.

Omzunu dürtüp başımla dükkânı gösterdim. “İçeri girip ödemen gerekecek. Bu benzin pompaları topraktan daha yaşlı.”

“Hiç şaşırtıcı değil,” diye söylendi Blake dükkânın yolunu tutarken, yürürken parmak arası terlikleri gürültüyle tıkırdıyordu.

Onun gidişini izlerken bu taşınmanın Blake için açığa vurduğundan daha zor olup olmadığını merak ettim. Benzin istasyonu pompaları güçbela çalışırdı. Neredeyse her yerde telefon servisleri kötüydü. Bu kasaba onun geldiğı yerden çok farklıydı.

* Meksika mutfağında yaygın olarak kullanılan bir tür salata. (e.n.)

Kolay olamazdı.

Beklerken telefonumu çıkardım, sörf tahtalarını Instagram hikâyemde paylaşp altına “Blake beni öldürmeye çalışıyor” yazdım. Bu yaz ilk paylaşımımды.

İster istemez, Matt bunu görececek mi diye merak ettim. Yoksa hikâyeme bakmaktan kasten kaçınacak mıydı? Olivia’nın böyle yapacağını biliyordum.

Kafamı kaldırıp baktığımda Blake’in bileğinde beyaz, naylon bir torbayla çıkış kapısını itip geçtiğini gördüm. Kamyonete benzin doldurdu ve sürücü koltuğuna tekrar bindi.

“Ne aldın?” diye sordum.

Bir Lay’s cips, bir paket Skittles, ekşi solucan jelibon ve bir Hershey’s çikolatası çıkardı. “Veee,” diyerek kot şortunun arka cebine uzanıp iki parlak renkli kazı kazan kartı çıkarıverdi.

Kazı kazan. O turuncu ve pembe renkleri her yerde tanırdım.

Bunca zaman sonra onu görmek, onu tutan elin annemden başka birine ait olması buruk hissettirdi.

“Birini seç,” dedi. Elimi uzattım, sağ olanın üstünde oyalandıktan sonra yavaşça soldakine ilerledim, bu kartla ilgili bir şey bana sesleniyordu. “Şanslı hissediyor musun, Emily Clark?” diye sorduğunda donakaldım.

Şanslı. Şimdi beni karta çeken şeyin bu olduğunu fark ediyordum. *Şanslı görünüyordu.*

Son birkaç haftayı düşündüm. Listeyi. Blake’i. Matt’i. Hepsini.

Bununla ilgili düşündüğümde... Son üç yıldır olduğumdan daha şanslı hissediyordum.

Soldaki kartı kaptım ve cebimden üstü çentikli çeyrekliği çıkardım.

“Belki biraz.”

Biz arabayla ilerlerken rüzgâr saçlarımı çekştiriyor, yüzümün çevresine vahşice savuruyordu. Blake bana ve Kuzen İtt* görüntüme göz gezdirdikten sonra bileğinden bir saç tokası çekti ve boştaki eliyle onu bana uzattı. Elimi uzattığımda kolunun benimkiyle kıyaslayınca ne kadar bronz olduğunu fark ettim, saç tokasının durduğu yerde bileğinin çevresini saran ince, beyaz bir çizgi vardı. Hayatı boyunca dışarıda güneşin cildiyle bütünleştiği, saçlarını ışınlarıyla doldurduğu kaç gün geçirdiğini merak ettim. Huckabee'de güneşle o tür bir temasımız yoktu.

Kahverengi saçlarımı dağınık bir topuzla toplarken minnetle gülümsedim, parmak uçlarım tüm başıboş tutamları bulup dizginlemek için mücadele ediyordu.

Blake'in ötesine baktığımda yoğun miktarda ağaç ve çiftlik alanından oluşan Pennsylvania yanımızdan hızla geçiyor, Huckabee gittikçe uzaklaşıyordu. Bu... iyi hissettiriyordu. Bekleyebileceğimden daha iyiydi ve geçtiğimiz her kilometreyle

* Addams Ailesi dizi ve filmlerinde yer alan, saçlarla kaplı bir kurgu karakter. (ç.n.)

birlikte taşınmanın, kasabanın ve olan biten her şeyin ağırlığı gitgide daha fazla hafifliyordu.

Derin bir nefes aldım, sıcak hava akciğerlerimi doldurdu.

Güneşin doldurduğu yaz yakında yerini sert kışa bırakacaktı; bizi kuşatan ağaçlar tüm yapraklarını dökecek, çıplak dallar karın doldurduğu gökyüzüne karşı duracaktı. Zihnimde Blake'i hepsinin ortasında resmetmeye çalıştım ama bunu göremedim. Bronz omuzları orman yeşili bir montla örtülmüş, güneşten açılmış saçlarında örgü bir şapka aşağı çekilmiş olurdu. Zihnimde paltonun rengini değiştirmeye, örgü şapkanın yerine kalın yün bir atkı koymaya çalıştım fakat görüntü hâlâ pusluydu.

O yalnızca yazın yaşayabilirmiş gibi görünüyordu. Sanki yalnızca okyanus sularında yüzmek için yaratılmıştı; güneş ışığı ve tuzun kokusu daima giysilerine yapışık kalacakmış gibiydi.

Beni ona gözlerimi dikmiş bakarken yakaladı ama bu utanç verici hissettirmedi. “Ne?”

Başımı iki yana sallayıp dikkatimi önümüzdeki yola çevirdim. “Hiç.” Ona kışın nasıl koktuğunu sormak kesinlikle utandırıcı bölgeye geçmek olurdu.

Müziğin sesini yükseltmek için uzandım, St. Vincent’ın sesi hoparlörlerden dışarı dökülüyordu. Sırayla, birbiri ardına şarkılar seçiyorduk. Blake’in önerilerinin hepsini beğendim. Sylvan Esso’dan “Radio”, Billy Eilish’ten “Bury a Friend”, Lorde’dan “Ribbs”.

St. Vincent’ın iki parçasını araya sıkıştırdım: “Fear the Future” ve “Cruel”.

“Yakınlarda turne yaparsa bir konserine gitmeliyiz,” dedim ve Blake hevesle başını salladı.

“Canlı performansının inanılmaz olduğunu duydum.”

Yolculuğun büyük kısmı böyleydi. Şimdiye kadar konser dışında, bahar tatilinde Johnny’nin işten gelen ekstra millerini kullanarak Kauai’de Jay ve Claire’i ziyaret etme, Hank’in

Lokantası'na spesiial rulo köftesini yemek için gerçekten gitme ve geleneksel bir Hawaii tatlısı olan *kulolo* hazırlama planları yapmıştık.

Bu heyecan vericiydi. Gelecek için planlar yapmak. Listenin dışında maceralar için planlar yapmak.

“Şehirde üniversiteye gitmekle ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu Blake.

Atkuyruğumu parmağımın etrafında döndürerek arkama yaslandım. “Yalnızca bir defa New York'ta bulundum. Çocukken Noel'e çok yakın bir zamanda annemle gitmiştik.” Kalabalıkları, o enerjiyi, aşırı yüksek binaları hatırladım, hepsi Huckabee'den çok farklıydı.

İyi yönde.

“Ama belki? Sanırım gidebilirim?” Omuz silktim. “Yıllardır oraya gitmediğim için kesin bir şey söyleyemem.”

“Bir ara oraya bir yolculuk yapmalıyız! Takılırız, bir müzikale gideriz, belki birkaç üniversiteyi ziyaret ederiz.”

Belki birkaç üniversiteyi ziyaret ederiz.

Başım la onayladım, aslında... bu fikir beni heyecanlandırmıştı. “Bir üniversite ziyareti araba yolculuğu yapabiliriz belki?” Kamyonetin motoru doksan kilometrenin üstüne çıkmak için mücadele ederken altımızda gürültüyle homurdanıyordu.

Blake sırtıttı ve elini uzatıp gösterge tablosuna hafifçe vurdu. “Tamamen varım. Gerçi bunun için başka birinin arabasını ödünç almamız gerekebilir.”

Pennsylvania yerini New Jersey'ye bıraktı ve biz sahile gitgide yaklaşırken hava tuzlu su gibi kokmaya başladı. Park ederken, güneş yavaşça ufka yaklaşıyordu ve uzun yolculuktan sonra mayom cildime kalıcı olarak yerleşmişti.

Parmaklarımı mayomun askısında gezdirirken Blake sörf tahtalarını çözdü, bana üzerine dağınık şekilde çıkartmalar yapıştırılmış küçük olanı uzattı.

“O benimki,” dedi.

“Evet, Blake. Bunu anladım. İçimden bir ses Johnny’nin ‘Ulusal Parklar âşıklaır içindir’ yazan bir çıkartma yapıştır-mayacağını söylüyor.”

Bir kahkaha atarken beni dürttü, teninin benimkiyle bu-luştuğu nokta uğuldarken sörf tahtalarını sahile sürükledik. Su görününce Blake iyice rahatladı. Ayaklarımızı kuma bas-tığımız saniye, sanki bir bariyer kırıldı. Blake’in gerginlikten tamamen kurtulan omuzları düştü. Derin bir nefes almasıyla göğsünün yükselip alçalmasını izledim.

“Bunu özlemişim,” dedi.

Yüzünü incelediğimde şu son birkaç haftanın onu ne ka-dar zorlamış olması gerektiğini fark ettim. Evini, arkadaş-larını ve oradaki hayatını ne kadar çok özlediğini nasıl iyi gizlediğini fark ettim.

“Orada olmayı mı dilerdin?” diye sorarken, yaklaşık her otuz adımda bir, bir çöp parçasının dışarı uzandığı koyu taba rengi kuma bakıyordum. “Kuşkusuz Hawaii asla *bununla* kıyaslanamaz.”

Gözlerini kısarak suya baktı, yavaşça iç geçirdi. “Ora-yı kesinlikle özliyorum. Sanırım içinde annemin çok faz-la anısının olduğu yerden ayrılmak zordu, anlıyor musun? Ebeveynlerimin âşık olduğu, plajlarında vakit geçirdiği ve benim büyüdüğüm yerden. Özellikle annemden halihazırda çok uzakta hissediyorken.”

Başım la onayladım. Bunu *kesinlikle* anlayabilirdim.

“Ayrıca, dürüst olmam gerekirse, arkadaşlarımı özledim. Büyükanneyle büyükbabamı özledim. Tüm tanıdık yerleri, şeyleri ve kişileri özledim.” Bir saniyenin küçük bir diliminde bana göz attıktan sonra tekrar suya bakıp yutkundı. “Ama orada olsaydım, seninle arkadaş olamazdım.”

Göğsümde sıcak bir his yüzdü. Bir anlığına sessizdik ve sörf tahtasına tutundum.

“Bana bu şekilde tam olarak ne yapmam gerektiğini öğretecek misin? Yani, sahilde boğulmak isteseydim, büyük ihtimalle destek olmadan da bunu yapacak bir yol bulabilirdim.”

“Hayır.” Biz kıyıya çarpan dalgalara yürürken sıırttı. “Senin doğaçlama yapmana izin vermeyi düşünüyordum.”

Bana tahtadaki “etkili noktayı” bulmaktan, dalgaya karşı koymaktansa onu nasıl kullanacağıma kadar dalgaları nasıl yakalayacağımı gösterdi. Şans eseri alçalmış olan su oldukça sakindi ve dördüncü denememde nispeten düz suya açılabilirdim; akıntının yüksekliği beni tamamen altına çekecek kadar güçlü değildi, tamamen bitap düşmemiştim.

Fakat okyanusa Blake kadar aşına değildim, bu yüzden altımdaki tahtayı batıran ve onunla savaşıyan dalgaların çekişi biraz korkutucu bir histi. Okyanustan hoşlanmakla birlikte, buraya daha önce yalnızca birkaç kez gelmişim. Çoğunluğu küçükken ebeveynlerimleydi ve bir defasında sekizinci sınıfta arkadaşlarımla gelmişim.

Ayaklarımı oynatırken, burada olup böyle çok suyla çevrili olmaktan, emniyetimin yalnızca dev bir yüzme tahtasına bağlı olmasından tam olarak hoşlanmadığımı fark ettim.

Fakat Blake’in güveni beni sakinleştirdi, sesi bana çekime karşı koymak yerine onunla birlikte hareket etmemi söylüyordu ve yavaş yavaş, korku ile güvensizliğime karşı koymak yerine onlarla birlikte tahtayı yönetebiliyordum.

Blake’le piknikte yaptığımız sohbeti hatırlamaktan kendimi alamadım. Matt’le ilgili. Benimle ve kendim *olmanın* anlamıyla ilgili. Çünkü şimdi bunun yalnızca riske girmekle, çıplak yüzmekle ve kayalıktan atlamakla ilgili olmadığını anlıyordum.

Bu aynı zamanda korkmak, üzgün ve kararsız olmakla, ayrıca arkadaşlarımla görmek istemediği yanlarım olsa bile, benim *tüm* yanlarımla ilgiliydi. Sadece ben, Blake ve etrafımızdaki su, bu anın sakinliği ve netliği kalana dek diğer her

şeyin yok olduğu tam şu anda olduğum gibi gerçek ve dürüst olmakla ilgiliydi.

Çok geçmeden güneş ufukta batmaya başlarken sörf taktalarımızın üstünde oturuyorduk; bacaklarım tahtanın iki yanından sarkarken gökyüzü turuncuya, mora ve laciverte dönmeye başlıyordu. Su onu yansıtıyor, kendisini aynı renklerle dolduruyordu.

Bir milyon yıldır tutuyormuşum gibi hissettiğim bir nefesi serbest bıraktım; kısa bir süreliğine Huckabee'nin, Matt'in ve taşınmanın üzerimdeki baskısı hafıfledi. Yıllardır ilk kez, hepsinden bu kadar uzakta, özgür hissediyordum. Beklentilerden ve baskıdan, korkulardan ve en kötü durum senaryolarından, karmaşık arkadaş gruplarından, lisenin son yılından ve kim olduğunuzu tam olarak bildiğini zanneden bütün bir kasabadan uzak, özgürdüm.

Yalnızca kendim olmak için özgürdüm. Kendimin tam olarak kim olduğunu düşünmek için özgürdüm.

Anneme bu maddeyi listeye ekleten duygu neydi?

O da mı bir kutuya sıkışıp kalmış hissetmişti? Her dersi A olan öğrenci, SAT'de başarısız olunca daha fazlasını mı aramıştı? Huckabee'nin *dışında* bir şeyi?

Ama sonra... tanıdığım hâliyle annemi ve Huckabee'den asla pek çıkmadığını düşündüm. Nasıl Huckabee'de her şeyin olduğunu söylediğini. Fakat bu gerçek miydi? Fikrini ne değiştirmişti?

Çünkü buradayken, onun yanıldığını düşünmeden edemiyordum. Eğer kasabadan ayrılırsam *benim* hayatımın nasıl olabileceğini merak etmemek elimde değildi.

Kafamı kaldırdığımda yukarıda uçan martıları gördüm, havada bir yandan öbür yana kayarlarken özgür ve mutlulardı.

"Aynı bileziğine benziyorlar," dedim ve Blake onlara bakmak için boynunu uzattı, uyumla başını salladı.

"Al," dedi. Bakışlarımı indirdiğimde açık avucundaki bi-

leziğini gördüm, az önce uçup gidenlerle aynı martılar özenle üzerine yerleştirilmişti.

Elimi uzattım ve Blake elimi tutup dikkatle hareket eden parmaklarla bileziği bileğime sardı. “Annen bunu lisede babama vermiş ve babam biz Huckabee’ye taşınırken bana verdi. Bana annenin bunu sahile yaptıkları bir yolculukta aldığını söyledi. Aslında bunu sana vermek için uygun bir zaman bulmaya çalışıyordum ve şey... şu an oldukça kusursuz,” dedi onu kolayca takarken. “Artık yuvasına kavuştu.”

Sanki sorum cevaplanmıştı. Bakışlarımı bileziğe indirdim ve... annemin böyle hissetmiş olduğunu idrak ettim. *Biliyordu.*

Bu hissi Huckabee’de bulmuştu. Babamla ve benimle birlikte.

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları silmek için hareketlendim ama oraya ilk Blake ulaştı, eli yanağımı buldu, başparmağı düşen gözyaşlarımı nazikçe yakaladı.

Ona dün gece havuzda baktığım gibi bakarken kalbim dörtlümlü atmaya başladı, batan güneş bal renkli gözlerinden dolgun dudaklarına tüm yüz hatlarını altın ışıkla boyuyordu.

Ancak bu kez tüm duvarlarımı indirerek annemin hastalığının öncesinden beri kaçındığım bir kavrayışın mideme yüzmesi için yer açtım.

Blake doğrudan bana bakıyordu, bakışları öyle sabitti ki neredeyse hakikati ta içimden çekip çıkaracaktı.

19

Anneme teşhis konulan yaz, bir haftalık süre için Misty Oasis'te kaldığım yıld.

Ranzamı paylaştığım bir kız vardı. Dominique Flores.

Onun ne kadar havalı olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Siyah saçlarının atkuyruğunda toplandığında ne kadar hoş görüldüğünü. Benimle konuştuğu her seferinde yanaklarımın nasıl kıpkırmızı kesildiğini.

Kamptan eve yaptığım otobüs yolculuğunu, şimdi kalp kırıklığı olarak kabul ettiğim bir şeyin ufak sızısını hatırlıyordum; onu belki bir daha hiç göremeyeceğim içindi (veya *kesinlikle* onu bir daha göremeyeceğim içindi çünkü Kiera ne kadar çok yalvarırsa yalvarsın Misty Oasis'e dönmeyeceğimden adım gibi emindim).

Hiçbir şeyi o otobüsten inip annemle bu konuda konuşmaktan çok istememiştim. O akşam birlikte eşyalarımı boşaltırken ona anlatacaktım veya ertesi sabah annem hazırlanırken, ben dolabının zemininde oturacak ve geçen hafta yaşadığım o beklenmedik duyguların kafa karıştırıcı karmaşası dudaklarımdan dökülecekti.

Fakat otobüsten indiğimde annemi gördüğüm saniye bir terslik olduğunu anlamıştım. Arabayla eve dönerken ertesi gün gerçekleşecek bingo etkinliğinden bahsetmemiştii ve şanslı çeyrekliğı art arda ellerinde döndürüp durmuştu.

Belirtileri o zaman fark etmiştim.

Bir serum takılmış olan yerdeki yara bandını. Gözlerinin altındaki koyu halkaları. Aylarca süren baş ağrıları, baş dön-meleri ve mide bulantıları sonunda araştırılmıştı... ve dör-düncü evre kanser anlamına geliyordu.

Annem gittikçe daha fazla hastalanırken ve gözlerimin önünde sararıp solarken doktor randevularına ve ameliyat-lara kendimizi öyle fazla kaptırmıştık ki kampta hissettikleri-mi yok saymıştım. Onları bastırmıştım. Sabahları dolabında geçirdiğimiz zamanın yerini, o yatağının ucuna tünemişken ona üstünü değıştirmesi için bir eşofman altı ile geniş bir tişört getirmem almıştı. Cuma akşamları bingo etkinliğinin yerini gece geç saatlerde hastanede makineler etrafımızda yüksek sesle biplerken otomat makinesine koşup midesi çok bulandığı için yiyemediğı bir atıştırmalık getirmem almıştı. Benimkinin aynısı kahverengi saçları kısacık kesilmişti ve sonra, birdenbire, tamamen gitmişti.

Çok geçmeden bu his, radarımda küçük bir bip sesinden fazlası değildi, yaşanan diğeri her şeyle kıyaslandığında çok küçük ve önemsiz bir şeydi. Ve o sırada Matt hastanede bana arkadaşlık etmek için boy göstermeye başlamıştı; anneme çi-çekler getiriyor, bekleme odalarında elimi tutuyor, annem ona artık bir şans vermeme fısıldıyordu. Bu konuda çok emin gö-rünüyordu. Ortaokul yılları boyunca suç ortağım olan, bana kararlı bir aşk besleyen bu oğlan, birine her şeyden çok ihti-yacım olduğunda benim yanımdaydı.

Hâl böyleyken sonunda ona bir şans vermiştim.

Ne var ki o bip sesi asla kaybolmamıştı. Annem öldükten sonra bununla yüzleşmek imkânsız bir hâl almıştı.

Annem ve Matt'le ilgili üzücü düşünceler beni sertçe gerçekliğe, benim için yıllar önce çizilmiş yol haritasına döndürdü. Herhalde bu yüzden Blake'ten öyle şiddetle geri çekildim ki sörf tahtası tamamen yan yattı ve ben bir şapırtıyla suya düştüm.

Umutsuzca kıyıya doğru yüzerken köpüklü dalgalara yakalanıp tepetaklak oldum; burnuma beynimi ağrıtabilecek kadar tuzlu su dolarken sörf tahtası tutuşumdan uçuyordu. Tam ayaklarımı basabileceğimi zannettiğimde başka bir dalga beni yerimden söküp bir Dört Temmuz havai fişegi gibi suyun dışına fırlattı. Ben nefes nefese kumda yatarken Blake tahtayı kurtardıktan sonra nasıl olduğuma bakmak için yanıma geldi.

Önceliklerini ihmal etmediğini bilmek güzeldi.

“İyi misin?” diye sordu. Benim dramatik bir şekilde deniz kazasına uğramış hâlime gülmemeye çalışıyordu.

Yüzümü ekşiterek doğruldum, sırtıma kum yapışmıştı, başımın yan tarafına takılı kalmış deniz yosunları vardı. “Blake, yemin ederim ki... gülecek olursan ben...”

Omuzları sessizce kahkahayla sarsılırken başını eğdiğinde sesim canlılığını yitirdi. Deniz yosununu yüzümden sıyrırken henüz şakalaşacak ruh hâlinde değildim. Sörf tahtasını kapıp sahilde gerisingeri yürüyerek kamyonete yöneldim.

Peşimden koşarken, “Em! Hadi ama. Üzgünüm,” diye seslendi.

Sörf tahtalarını bırakırken ve üstümüzü değiştirmek için eşyalarımızı alırken ona hiçbir şey söylemedim.

Tuvaletin soyunma kabiniinde kapıyı kilitlediğimde dönüp başımı kapının arkasına yasladım.

Hadi ama, Em.

Devrilmiş bir sörf tahtası yüzünden özgürce geçireceğim akşamımı mahvetmeyecektim. Ve midemdeki birkaç... oldukça büyük kelebek yüzünden.

Sessizce dışarı çıktığımda Blake orada durmuş, elinde iki devasa pembe pamuk şeker çubuğu tutuyordu, tüm o pufun altında beyaz çubuklar neredeyse görünmüyordu. Yüzünde mahcup bir sırıtmayla bir tanesini bana uzattı.

“Sana güldüğüm için üzgünüm,” dedi.

Pamuk şekeri alırken Blake’i hafifçe dürttüm. “Sorun değil.”

Aşınmış tahta kaldırımında yürürken insanlara çarpmamak için bir o yana bir bu yana kaçıyorduk. Hava, insan sesleri ve kahkahayla doluydu. Tatlı, şekerli pamuk şeker bulutu dilimde eriyordu. Yanımızda gürültüyle çalan bir zil, su tabancası yarışmasında bir zaferi ilan etti; ödül kocaman bir oyuncak ayıydı, kabaca Blake’in köpeği Winston’la aynı büyüklükteydi.

Gözleri kalabalıkta oyuncak ayıyı takip ederken Blake duraksadı. “İster misin...”

Parayı derhal cüzdanımdan çıkarıp satıcının ellerine verdim. Blake’in cümlesi yarıda kaldı. Boştaki sallanan taburelerden birine geçtim, başlamaya hazırdım.

Blake yanıma oturdu, iki çocuk ve bir yaşlı adam geri kalan üç yere yerleşti.

Satıcı kuralları tekrar açıklarken ben bir gözümü kapatıp su tabancamı hizaladım.

Hedefe suyu sık. Üzerinde ürpertici ayının olduğu platformu yükselt. Ödülü kazan.

Kolaydı.

Satıcı üçten geriye saymaya başlarken, “Kaybetmeye hazır mısın, Clark?” diye fısıldadı Blake.

“Rüyada görürsün.” Blake’in su tabancasına vurup hizasını bozdum ve zilin sesiyle birlikte kendiminkini ateşledim, hedefi anında vurdum, kırmızı ayım havada yükselerek iki tabure ileride oturan büyükbabayı kıl payı yendi.

“Kahretsin,” dedi Blake, alarm zili başlarımızın yukarısında gürültüyle çalarken. Yukarı baktığımda onun sarı ayısının

güçbela birkaç santim kımıldadığını gördüm. “Okyanusa girmek için lenslerimi çıkardım ve gerçek anlamda hiçbir şey göremiyorum. Gözlerim fazla kuru olduğundan onları tekrar takamıyorum da.”

Boynunun etrafına yabanarısı sarısı bir kurdele düzgün bir şekilde bağlanmış devasa oyuncak ayı ödülümü alırken, “Bahaneler, bahaneler,” dedim.

Arkamı döndüğümde Blake’in sırt çantasını didik didik aradığını gördüm. Bir gözlük kılıfı çıkardı, yüzünü buruşturup onu bir fiskeyle açtı ve tanıdık bir gözlüğü taktı; gözlük Teksas eyaletinden daha büyüktü ve onca yıl öncekinin neredeyse aynısıydı.

Blake. Sevimli. Görünüyordu.

İnledi. “Berbat, değil mi?”

“Kesinlikle hayır.” Başımı olumsuz anlamda salladım. “Aslında cidden şirin.” Bunları söylerken yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim.

Ama Blake’inkilerden daha kırmızı değillerdi.

Kaşları kuşkuyla yükseldi, kalın camlar gözlerini hafifçe büyötmüştü. “Bekle. Gerçekten mi?”

“Evet,” dedim bir baş onayıyla. “Tıpkı 2011 Noel’i gibi.”

Gözlüğünü taktığında ben oyunu kaybetmişim. Kelime anlamıyla.

Blake halka fırlatmayı, balon dartını *ve* Skee-Ball’u kazandı; oyun stantlarının birinden diğerine yürürken minik dolgu hayvanların kafaları Blake’in sırt çantasından dışarı uzanıyor, ellerimiz hafifçe birbirine değiyordu. Parmakları elimin sırtını sıyırdığı her seferinde bir bakıma yeni ve alışılmadık biçimde sıcak ve yakıcı bu his bana bir elektrik şoku etkisi veriyordu.

Kamyonete dönerken, HUNİ KEKİ! İSKELENİN EN İYİSİ! ve TAZE SIKILMIŞ LİMONATA! diye haykıran parlak renkli tabelalarla dolu bir atıştırmalık standında durduk; arka tezgâhta duran limonata karışımı varilini görebiliyor-

dum. İkişi-beş-dolardan spesiyal sosisli sandviç, yanında ağzına kadar dolu iki plastik bardakta pek-de-taze-olmayan limonata aldık ve yolda sosislileri yerken arabayla Blake'in halasının iki blok ilerideki evine gittik.

Oraya vardığımızda beyaz bir gömlek ve parmak arası terlikler giyen dişi bir Johnny Carter, küçük, beyaz bungalova giden kapıyı hızla açıp arabayı arka avlusuna sürmemiz için bizi yönlendirdi. Onu yalnızca fotoğraflardan görmüş veya Bayan Carter'dan onunla ilgili hikâyeler duymuştum. Liseden hemen sonra Huckabee'den taşınmıştı ve yalnızca kesin olarak mecbur olduğunda dönerdi.

Kapısı gıcırtyla açılırken, "Lisa Hala!" dedi Blake. Kadına sarılmak için kamyonetten dışarı atladı.

"Saat dokuz," dedi Lisa Hala saatini kontrol ederek. "Yatma saatim geçtikten sonra beni ayakta tutuyorsun! Buralarda sörf yapmak için en iyi zamanın şafak vakti olduğunu bilirsin."

Bana gülümserken bir kolu hâlâ Blake'in omzundaydı. "Sen Emily olmalısın! Tanrım, tıpkı annene benziyorsun."

Bunun geleceğini bilmeliydim. Ama eskiden olduğu kadar canımı acıtmadı, kutuyu bulduğumuz gün Blake'in onun anısını canlı tutmamla ilgili söyledikleri bu yaz benim gerçekliğim olmuştu.

Bununla birlikte göğsüme baştan başa yayılan sıcak bir his geldi.

Kibarca gülümsedim. "Kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler..."

"*Arka avlumda* mı?" Ellerini yukarı savurup homurdandı.

Listeden "6. Yıldızların altında uyu" maddesinin yanına tik işareti koyma amacıyla Blake'in kamyonetinin arkasında uyumayı planlıyorduk.

"Ah, hadi ama, Lisa Hala. Bana bizim yaşımızdayken daha kötüsünü yapmadığını mı söylüyorsun?" dedi Blake. İkisinin

de yüzü aynı haylaz ifadeye bürünürken kaşları yükseldi ve yüzlerine kendilerinden memnun sırıtışlar kondurdular.

“Beni köşeye sıkıştırdın, Blake,” dedi Lisa Hala. Arka basamakları çıktık ve bir tel kapıdan geçip kapatılmış bir arka verandaya girdik. Mavi-ve-beyaz çizgili dış mekân mobilyasıyla dekore edilmişti, beyaz bir tavan pervanesi üstümüzde pat pat ederek çalışıyordu. Telefonumu çıkarıp vardığımızı haber vermek için babama çabucak mesaj attım.

Biz koltuklara otururken, “Peki, Huckabee sana nasıl davranıyor?” dedi Lisa Hala. Ayaklarını kaldırıp küçük, ahşap sehpaye dayadı. “Açıkçası daha erken kaçıp beni görmeye gelmemene şaşırdım.”

“İdare eder. Kesinlikle hâlâ alışıyorum...” Doğru kelimeyi ararken sesi canlılığını yitirdi. “Şey, *her şeye*, sanırım.”

“Evet,” diyerek başıyla onayladı Lisa Hala. “Oraya *hiç* alışabildiğimi zannetmiyorum. Üstelik ben orada *doğdum!*”

Bize bu yaz neler yaptığımızı sordu ve biz listeye değinmeden ona kayalıktan atlama maceramızı, Huckabee Havuzu’nda çıplak yüzmemizi ve Snyder’ın Bostanı’ndan bir elma çalmamızı anlattık.

Sonuncusuna kahkahayla güldü. “Ah, bunu bir defasında denediğimden emin olabilirsiniz. Gala bölümünün yarısına geldiğimde yakalandım. Bir hafta sefil morarmış bir gözle gezdim.”

Kısa süre sonra hepimiz esnemeye başladık ve Lisa Hala bizi yastık almamız için içeri götürdü.

Bungalovun içi de dışı kadar tatlıydı. Beyaz duvarlar ve açık renkli mobilyalarla tahta parkeler, meydanda kirişlerle yüksek tavanlar.

Lisa Hala bize küçük bir koridorda rehberlik ederken, “Banyo orada,” dedi. Bir kapıyı işaret etti. “Boş yatak odası burada,” diye ekledi, başka bir kapıyı ayağıyla itip açarken. Tek kişilik iki yatağın yastıklarını alıp bize uzattı. “Dışarısı

fazla soğuk olursa ve siz fikir değiştirirseniz, istediğiniz zaman buraya giriverebilirsiniz. Arka kapıyı kilitlemeyeceğim.”

Blake’in taşıdığı yığına ekoseli bir battaniye fırlattığında onu bir hayalet gibi tamamen örtmüş oldu.

Kendi kendine kıkırdarak, “Görünüşe göre tamamen hazırsınız,” dedi. Koridordan geriye, tel kapıya yöneldik. Biz tökezleyerek dışarı çıkarken kapıyı bizim için açık tuttu. “Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Yoksa sizinle yarın sabah kahvaltıda görüşürüz.”

Tel kapı Lisa Hala’nın arkasından kapanırken, “Teşekkürler!” dedik aynı anda.

Blake sörf tahtalarını dışarı çıkardı ve üzerine oturabilmemiz için battanileri kamyonet kasasına serdi. İkimiz de yukarı sıçrayıp kasaya oturduk, yastık tümseği hemen arkamızdaydı, büyük boy limonatalarımızdan ne kaldıysa ellerimizde tutuyorduk. Hâlâ okyanusun fısıltısını, yükselip alçalan akıntıyı duyabiliyordum.

Blake’in kolu, tahta kaldırımında birçok kez yaptığı gibi, benimkine değdiğinde geri çekilmedim. Onun bunu kasıtlı mı yoksa kazara mı yaptığını bilmiyordum ama bir anlığına, sırf bu geceliğine tam olduğum yerde bulunmak için kendime izin verdim. Tam burada, onunla birlikte.

Göğsüm limonatayı daha tatlı, geceyi canlı kılan bir hisle doldu; biz burada birlikte otururken rüzgâr ıslak saçlarımı çekiştiriyordu, uzakta bir yerden bir radyonun yumuşak mırıltısı geliyordu.

Bir yastık almak için uzanan Blake’e baktığımda atletinin oyuğundan görünen siyah sutyeninin hemen altında bir dövme gözüme ilişti. Kaburgasının genişliğinde düzgün bir şekilde “Seni seviyorum” yazıyordu.

“Dövmeni beğendim,” dedim. Elimi uzatıp ona dokunmanın, kelimeleri parmaklarımla takip etmenin nasıl bir his olacağını merak ettim. “Dövmen olduğunu bilmiyordum.”

Blake gülümseyip bakışlarını yan tarafındaki yazıya indirdi. “Bu annemin elyazısı. Doğum başlamadan önceki gün bana bir mektup yazmış.” Yastığı arkasına özenle dayarken yüzü dalgındı. “Sanki biliyormuş. Sanki bundan sağ çıkamayacağını biliyormuş.”

“Belki biliyordu. Belki bir seviyede biliyordu.” Uzun zamandır ilk kez annemi öldüğü günde düşündüm. “Annem ölmeden önceki hafta, çok acı çekiyordu.” Her şeyi denemişlerdi. Morfin. Anestezik bantlar. Hiçbiri işe yaramamıştı. “Ardından, son gününde o... tamamen huzurluydu. O sükûnet âdeta odaya yerleşmişti. Sanki bunun geldiğini biliyordu.”

İkimiz de bir dakikalığına sessizdik; tek ses radyonun mırıltısı, sabit bir ritimle kuma salınan, birbiri ardına vuran dalgaların çarpmasıydı.

“Ne yazıyordu? Mektubunda?” diye sordum.

Blake gözlüğünü çıkardı ve başını geriye yasladı. “Birçok şey. Beni sevdiğini. Dolu dolu ve mutlu bir hayat sürmemi istediğini. Benimle henüz gerçek anlamda tanışmamış olsa bile dünyadaki en çok sevdiği insan olduğumu.” Bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyordu. “Ama ayrıca *şimdi* benim için yeni bir anlam taşıyan şeyler de vardı, biliyor musun? Orada şöyle bir cümle yazmış, ‘Bana inan, Blake, en beklenmedik yerler ve insanlar bile en büyük maceralara dönüşebilir.’ Ve sonra *Huckabee*’ye taşındım, seninle tanıştım ve onun bu dediği bambaşka bir şekilde gerçek oldu. Mektubu okuduğum her defasında ondan farklı bir anlam çıkarıyormuşum gibi geliyor.”

Sözlerinin bir saniyeliğine nefesimi kestiği gerçeğini inkâr edemezdim.

“Bunu kesinlikle anlıyorum,” dedim, soluğum nihayet döndüğünde. Blake bana bakmak için kımıldandı.

“Neye benziyor?” diye sordu. “Listeyi yapmak?”

“Şey, bu bir bakıma o gün evimdeyken bana söylediğin

gibi. Kendimi anneme yakın hissettiriyor.” Bir dakikalığına, listeyi bulduğum günden beri ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündüm. *Benim* ne kadar çok değiştiğimi, listenin ve annemin yeni ve beklenmedik yöntemlerle bana ilerlemem için yol gösterdiğini. Sahilde Huckabee’den ayrılmakla ilgili yaşadığım netlik ânını. Kayalık atlayışının serbest düşüşünü. Hatta şimdi, şu an onunla ilgili konuşmamı. “Fakat bundan daha fazlası. Listeyi yapmak beni tekrar, daha çok, kendim gibi hissettirdi. Daha çok eskiden olduğum gibi...”

Sesim zayıfladı ve omuz silkip başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Bana sürekli her şeyi kaybetmeye, zarar görmeye veya etrafımdaki her şeyin dağılmasına dair endişe etmek zorunda olmadığımı hissettiriyor. Sanki bir risk alabilirim ve sırf bir kez oldu diye, her şey en kötü durum senaryosundaki gibi gelişmez. Sanki ben... bilmiyorum.”

“Şanslı mısın?” diye sordu ve kelime heyecan vericiydi.

Bu, annemin kullanacağı kelimeydi.

“Evet,” dedim başımla onaylayarak. Kelime uzun zaman sonra doğru geliyordu, artık bir yük veya yalan hissi uyandırmıyordu. Tamamen tükettiğime inandığım bir histi. Asla geri alamayacağıma inandığım bir histi. “Şanslıyım.”

“O zaman bu bir ölmeden önce yapılacaklar listesinden fazlası. Bu bir *şans getiren* liste,” dedi Blake ve bunun kulağa geliş şeklinden elimde olmadan hoşlandım.

“Tanrım, bu çok anneme özgü,” dedim. “Sana şunu söyleyeyim, annem kanser olana dek her yönden şanslıydı.”

Blake sessizdi, bana devam etmem veya kaçmam için alan bırakıyordu.

Bu sefer kaçmadım. Her şeyi hissetmek için kendime izin verdim, acının ve kalp kırıklığının içeri sızmasına izin verdim.

“Canlı bir şans tılsımı gibiydi, sanki her zaman avantajın ondan yana olduğu durumlara atlardı. Sanki avantaj ondan yana olmak *zorundaydı*. Huckabee Sonbahar Festivali’ne

gittiğimizi hatırlıyorum ve büyük ödül sepeti için *bir* çekiliş biletiyle şansını denemişti. İnsanlar onu kazanmak için *binlerce* bilet satın almıştı, halbuki annem o ödülü tek biletiyle kazanmıştı.” Jim Donovan’ın ne kadar öfkelendiğini hatırlayarak başımı iki yana salladım. “Her zaman kendinden çok emindi. Şu kötü baş ağrıları ve ani baş dönmeleri başladığında bile sanırım iyi olduğunu düşünüyordu. Sanırım *ben* onun iyi olduğunu düşünüyordum.”

Ağrı kesicinin etkisini göstermesini beklerken başına bir kompres bastırarak kanepede uzanmış hâlini kafamda canlandırdım.

“O yaz, en yakın arkadaşımın şu anda bulunduğu Misty Oasis’e gittim. Ben uzaktayken annemin eninde sonunda doktora gideceğini biliyordum ama ben... bununla ilgili endişeli bile değildim. Bana normal gelmişti.”

Gözlerim yaşlarla doldu ama ben anlatmayı sürdürmek için mücadele ettim, içimde gizli tuttuğum kelimeler dışarı dökülüyordu. “Normal *gelmemeliydi*. Dördüncü evre. Glioblastoma. Onu daha erken doktora gitmesi için zorlamalıydım. Her dakika onun yanında kalmalıydım. Teşhis konulduktan sonra bile, onun bunun üstesinden geleceğini düşündüm çünkü her zaman gelmişti. Onun bunun üstesinden geleceğini düşündüm çünkü o böyle düşündü. Son haftaya dek.”

Derin bir nefes aldım; annemi, narin bedenini, içine çökmüş yüzüyle son gün elimi tutan elinin verdiği hissi hatırladım. Kemikli, zayıf ve kırılmandı. Neyin yaklaştığını *bildiğinden* yüzünde o alışılmadık ifade vardı. Hiçbir şey yolunda *değilken*, her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Daha dikkatli olsaydı, en azından son bir mücadele şansımız olurdu. Eğer doktorlara daha erken gitmiş olsaydı. “Sanki daha önce ona hiç uğramamış tüm kötü şans bir defada vurmuştu. Yaşayacak haftaların, ayların, bir senen veya on yılın olduğunu söyledikleri küçük mucizelerin söz konusu olduğu bir durum

değildi. Ona altı ay biçmiş olsalar da iki aydan uzun yaşamadı.” Blake’e baktım. “Şansı tükendi, Blake. *Benim* şansım tükendi.”

“Hey,” dedi, uzattığı eli ön kolumu bulurken. “Emily, böyle düşünemezsin.” Daha yakına kaydı, bacaklarımız birbirine değiyordu. “Bir insanın hayatını böyle belirleyemezsin.” Bakışlarımı kaldırdığımda Blake’in yüzünün ciddi olduğunu gördüm. “Demek istediğim, durum böyle olsaydı, hayatımı annemin ölüm sebebinin ben olduğumu düşünerek geçirirdim, anlıyor musun? Benim, ebeveynlerimin başına gelmiş en kötü ve talihsiz şey olduğumu düşünerek geçirirdim.”

Johnny’nin Blake’e dünyadaki her iyi şey onda bir arada toplanmış gibi baktığını hatırladım. Ki gerçekten bu doğru olabilirdi.

“Annelerimizin, böyle kısa hayatlar yaşamış olmalarına rağmen içlerinde ne kadar fazla *iyiyi* barındırdıklarını düşün. İnsanlar için ne kadar değerli olduklarını. Dokundukları hayatları. Yaşadıkları maceraları. Tamamladıkları listeleri. Onlar şanslıydı, Em. *Hepimiz* şanslıyız. Her şey yolunda gittiği için değil ama sabahları uyanıp riske girmeye, hata yapmaya ve hata yapmamaya çalışmaya devam etme fırsatımız olduğu için.”

Sessiz kalıp Blake’in söylediklerinin içimde çınlamasına izin verdim. Bunlara inanmayı çok fena istiyordum.

Bu yazın şimdiye kadarki her ânı zihnimden geçti. Bir sayfada çılgınca cevapları aramaktan bir kayalıktan atlamaya, Huckabee Havuzu’nda çıplak yüzmeye; yaşanabilecek olandan kaçmadığım, aksine bir hedefe, olabileceğim kişinin yeni bir hayaline doğru koştuğum şimdiye kadar. Burada, yanımda Blake olmadan o insanı hayal etmeye korkuyordum.

Yine de ben hâlâ buradaydım... Hâlâ denemek için vaktim vardı.

Bunu istiyordum.

Aldığım derin nefeste tepemizde ışıldayan yıldızlara, an-neme, beni buraya getiren listeye minnettardım. Aynı zaman-da Blake Carter’a, baştan bana listeyi yapmamı öneren kıza minnettardım. Yolun her adımında yanımda olan, Fransızca bilen, beni yeni şeyler denemem için cesaretlendiren ve o hay-laz sırtışıyla beni *her şeyin yoluna gireceğine* ikna eden kıza. Eli benimkinden bir parmak uzunluğu kadar uzakta, kamyo-netinin kasasına serdiği kırmızı ve siyah ekoseli battaniyede uzanan kıza.

Sırf elimi uzatıp ona dokunmanın fikri bile, baştan sona bir havai fişek gösterisi içimde gerçekleşiyormuş gibi hisset-tiriyordu.

Ve elini bana bir kayalığın tepesine çıkmama yardım ederken yaptığı gibi veya bir polis devriye arabası bizi yaka-lamadan önce havuz kenarından kaçmamız için benimkini kavradığı gibi tutmayacaktım.

Elini tutacaktım çünkü ben...

Ona uzandığımda nefes almayı bıraktım, Blake içine sert-çe bir nefes çekerken ellerimiz nihayet karanlıkta birbirini buldu, parmaklarımız çok nazıkçe birbirine dokundu, elim onunkinin etrafında dans ederek yavaşça avucuna kayd. İkimiz de birbirimize bakmıyorduk ama havadaki elektriği hissedebiliyordum, onun başparmağı elimin sırtında daire-ler çizerken başım daha önce hiç hissetmediğim bir biçimde dönüyordu.

Bu kez yalnızca, bu ânı kaç saniye sürdürebileceğimi sa-yyıyordum.

Uyandığımda hissettiğim ilk şey, Blake'in hâlâ elimi tuttuğuydu.

Sonra gözlerimi açtığımda benimkinden birkaç santim uzaktaki yüzünü gördüm, gözleri hâlâ kapalıydı. Tamamen huzurlu görünüyordu, sabah ışığında çok güzel ve sakindi, güneşten açılmış saçlarının bir tutamı koyu renkli kirpiklerine karışmıştı.

Onu arkaya itmek isteyerek serbest elimi uzattım ama tel kapı hızla açılırken bir patırtı oldu. Lisa Hala bize seslenirken parmak uçlarım çabucak avucuma geri çekildi.

“Kahvaltı beş dakikada hazır, hanımlar! Sıcakken yiyin!”

Blake'in gözleri yavaşça açılıp benimkilerle buluştu. Bakışlarına uzun bir an boyunca karşılık verdikten sonra, sonunda yanaklarım yanmaya başlayınca başka tarafa baktım. Uyurken ürpertici bir şekilde onu izlediğimi düşünmesini istemiyordum.

Parmaklarımı tutuşundan çektim ve doğrulup dikkatle kamyonet kasasının kenarına kaydım. Gözlerim açık mavi ufku araştırdı; dün akşamın sihri hâlâ havada asılı duruyor olsa bile, gün ışığında daha zayıftı.

Blake inleyerek hemen arkamdan beni takip etti. “Dinle, eğlenceli değildi demiyorum,” dedi kayarak yanımdan geçerken, sol omzunu ovarak çimenlere atladı. “Ama bir kamyonetin arkasında uyumak en iyi fikirlerimizden biri değildi.”

Gülerek onun arkasından atladım, sırtım onun hissettiklerini paylaşan bir ağrı belirtisi verdi. Kamyonet kasasının sert metali oldukça merhametsizdi. Yastıkları ve örtüleri toplayıp ayaklarımızı sürüyerek tel kapıya yürüdük.

“İtiraf et,” dedi Blake kollarına doldurduğu yastıkların üstünden. “Kaç kez fikrini değiştirip içeride uyumayı düşündün?”

Homurdandım ve kapıyı onun için açık tuttum. “Yalnızca yedi kez. Belki sekiz. Sen?”

Bunun sert kamyonet kasasından mı yoksa o bana çok yakinken uyumanın çok zor olduğu gerçeğinden mi kaynaklandığını bilmediğimi eklemedim.

“Bir kez bile düşünmedim,” dedi, beni şaşkınlıktan aniden durdurarak. Sözlerine olduğundan fazla anlam yüklemek istemesem de mide boşluğumda ufak bir umudun yükseldiğini hissettim.

Yastıkları boş odaya bırakırken gözlerimi kuşkuyla kıskarak bunu maskeledim. “Palavra,” dedim ve Blake pes etti.

Yanımdan, kolumun uzunluğunca tüylerimi diken diken edecek kadar yanımdan usulca geçip koridora ilerlerken, “Neredeyse her saat başı,” diye itiraf etti.

*

“Yaklaşıyor olmalıyız,” dedim Blake’e. Gübre kokusu kamyonetin içine sürükleniyordu. Sözleşmişçesine ikimiz de kokunun girmesini engellemek için pencerelerimizi çılgınca bir telaşla kapatmaya başladık.

Telefonundaki GPS’e göz atarak başını salladı. “Yarım saatten az kalmış.”

Alnımı cama dayadım ve tanıdık çiftlik alanlarının geçip gitmesini izlerken uzun iç geçirmem pencerenin camını bulandırdı.

Kiera'nın nasıl hissettiğini aşağı yukarı anlıyordum. Demek istediğim, dünden sonra ben de Huckabee'ye dönmek istemiyordum.

Bu sabah Lisa Hala'nın evinden, sahilden, güneşten ve ihtimallerden ayrılmak zordu. Huckabee'ye dönüşüm birçok bakımdan gerçekliğe zorunlu iniş gibi hissettiriyordu ama yine de, kasaba gitgide yaklaşırken... umutluydum.

Yolculuk fotoğraflarımı ekranda kaydırırken bacaklarımı altımda kıvırdım. Geriye doğru kaydırmayı sürdürüp bu yaz çektiğim fotoğraflara, listede yanına işaret koyduğum her maddeye, lise üçüncü ve ikinci sınıf fotoğraflarına, daha geriye ve daha geriye ve daha geriye gittim, ta ki kendimi yeniden annem ile dövmesiyle karşı karşıya bulana dek.

Kışın ortasında, içimde yenilmez bir yaz olduğunu keşfettim.

Önceden anlam veremediğim cümle şimdi, birdenbire bana anlamlı geliyordu, tıpkı anneme anlamlı geldiği gibi. Yaşanmış her şeyden sonra ben çok... saplanıp kalmıştım. Kışa şiddetle saplanıp kalmıştım, öyle ki bir çıkış yolu bulamayacakmışım gibi geliyordu. Tüm görebildiğim beni kırabilecek olasılıklardı.

Fakat Blake'le birlikte gezdiğimde veya kamyonetinin kassasında otururken ya da yeni bir maceraya girişirken bunu hissediyordum. Yenilmez hissediyordum.

Tıpkı annem gibi.

O yaz, beni büyütürken, hatta son gününde mutlak sükûnetle dolu odada eli benim elimi tutarken yenilmez hissediyordu. Kanser bile ona artık dokunamazdı.

Beni annemin dövmesinin fotoğrafını kapatıp Sycamore Sokak Dövmeleri'nin Instagram hesabına gitmem için dürten

bu yenilmezlik hissiydi. Derhal kollar ve bir yüzle tamamlanmış bir beyaz erkek külotu karikatürü gördüm, ULUSAL İÇ ÇAMAŞIRI GÜNÜ DÖVME FIRSATI! yazan bir tabela tutuyordu.

Kim Ulusal İç Çamaşırı Günü için bir dövme yaptıırırdı ki? Ne var ki, tamam...

“Blake,” dedim, bu maceranın henüz sonlanmasını istemeyerek. “Gel bunu yapalım.” Telefonumu kaldırdım ve ona hızla göz attı.

“Ulusal İç Çamaşırı Günü mü? Bu nedir ki?”

“Ne, hiç kutlamadın mı?”

“Herhangi biri bunu kutluyor mu?”

Bakışlarımı telefonuma indirdim, Sycamore Sokak Dövmeleri’nin gönderisindeki minik iç çamaşırı karikatürünün gözleri bakışlarıma karşılık veriyordu. “Kasabadaki dövme salonu rasgele ulusal bayramlarda her zaman böyle özel indirimler yapar.” Resme çift tıklayıp onu beğendim. “Elli dolara falan bir dövme yaptırabilirsin. Devasa bir tasfiye dosyaları var.”

“Bekle. Bir tasfiye dosyası mı? Bir dövme tasfiye dosyası mı?” diye sordu Blake. “Bu...”

“Bu Huckabee tarzı,” dedim bir kahkahayla.

“Yerinde bir tespit.” Başıyla onaylarken her taraftaki çiftlik alanlarına göz gezdirmek için sustu. “Ne yaptıracaksın?”

Sycamore Sokak Dövmeleri’ni GPS’e girmek için uzanırken, “İyi bir fikrim var,” dedim.

✱

Dövme salonunun içi, dövme yapmanın gerektirdiği detaylı çizimi göz önüne aldığımında şaşırtıcı ölçüde karanlıktı.

Duvarlara parlak renkli tasarımlar sıralanmıştı, koruma çabasıyla çerçevelenmiş olmalarına rağmen yine de eskidikçe kenarları sararmıştı. Altlarında siyah, katlanan sandalyeler

duruyordu, oturma yerleri dengesizdi. Altınızda çökmeyecek bir sandalye seçmek bir Rus ruletine benziyordu.

Dikkatli bakışlarım büyük tezgâhı geçip arkasındaki oda-ya, solmuş kırmızı bir perdenin önünde gür, gri sakallı ve kırmızı bir bandana takan iri bir adamın, sınıfımdaki bir kızın ablası Katie Moore'un el bileğine karmaşık bir kalp dövmesi yaptığı yere kaydı.

Huckabee Lisesi'nin şimdiye dek gördüğü en iyi hücum oyuncusunun bu kadar zarif bir dövme yapabileceğini asla tahmin edemezsiniz ama Koca Eddie gerçek bir sanatçıydı. Aynı zamanda tam bir yufka yürekliydi. Annemin cenazesinde en şiddetli biçimde o ağlamış olabilirdi ve annemle yalnızca okulda ortak sınıfta bir araya gelmişlerdi.

“Selam, Koca Eddie!” diye seslendim ona.

Bakışlarını kaldırdı, beni gördüğünde yüzü sevinçle parladı, gözleri yuvarlak yanaklarının arkasında neredeyse kayboldu. “Emily! Fırsattan yararlanmak için mi buradasın?”

Başımla onaylarken resepsiyonun üstünde duran, tasarım sayfaları içinden taşan devasa dosyaya pat pat vurdum. Blake omzumun üstünden eğiliyordu, kapaktaki soluk siyah Sharpie'yle yazılmış ‘TASViYE DOSYASI’ yazısını gördüğünde yüzü aydınlandı.

“Umarım dövme yapma becerisi imlasından daha iyidir,” diye fısıldadı bana.

Böğrüne dirseğimle vurdum ve Blake beni derhal dirsekleyerek karşılık verirken yüzünde büyük bir sırıtiş belirdi.

“Bu kez korkup kaçmayacaksın, değil mi?” diye sordu Koca Eddie, tekrar kızın bileğine eğilirken dövme tabancası yeniden vızıldadı.

Büzülerek yüzümü ekşittim. Baktığımda, Blake'in bana sataşmak için ağzını açtığını gördüm. “Tek kelime edersen seninle bir daha konuşmam.”

Resepsiyona gelişigüzel yaslanırken, “Seni evine benim bırakacağımı düşününce, bu hayli zor olur,” dedi.

Ona bir bakış attıktan sonra dikkatimi tekrar Eddie'ye çevirdim. "Acaba tasfiye dosyasında *olmayan* bir şey yaptırabilir miyim?"

"Olmaz, Em," dedi, gözleri yaptığı dövmeyle odaklanmıştı. "Fırsatın kurallarını biliyorsun."

Hayal kırıklığına uğradım fakat şimdi geri dönmeyi reddediyordum. Evet, bu yenilmez bir yazdı. Ama bu *benimdi*.

Belki de dövmemin anneminkinin aynısı olması gerekmiyordu.

Belki bu bana özel olmalıydı.

Kararlılıkla dosyanın sayfalarının üstüne eğildim. Mor bir kelebek, sigara içen bir şeytan, bir halesi olan bir fincan kahve, darmaduman görünümlü bir keçi. Tüm bunların nasıl aynı sayfaya sıkıştığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama tüm sayfalar bunun gibiydi.

Temadan yoksun. Sadece beyaz bir kâğıda yayılmış minik, rasgele çizimler vardı.

Eğlenen Blake, güneş gözlüğü takan bir dilim pizzayı işaret etti. "Böyle bir dövmeyle nereye yaptırırsın ki?"

"Ah, bu kesinlikle bir kış dövmesi," dedim.

"Tabii, pizza doğruca kışına gider."

Bakmaya devam ettik, dosya yavaşça yarıyı geçti. Mide boşluğumda küçük bir korku hissederken hiçbir şey bulamayacağımdan endişelenmeye başladım. *Anlamı* olan hiçbir şey.

Elimi cebime koydum, parmaklarım içgüdüsel olarak çeyrekliği sardı.

İki sayfa daha geçip gitti. Sonra üç tane daha.

Hiçbir şey yoktu.

Sayfayı bir kez daha çevirdim ve birdenbire oradaydı, beni çağırıyordu. Küçük bir ayçiçeği. Koyu sarı rengi, annemin bahçesindeki ayçiçekleriyle aynı sıcak tondaydı. Her yıl babamın annemin mezarına koyduğu ayçiçekleriyle.

Bu sanki ondan bir *işaretti*. Bu komik görsellerle dolu devasa dosyada gerçek ve anlamlı bir şeydi. Şans.

Korkunun bendeki etkisi hafiflerken başımı kararlılıkla sallayarak ağır dosyadan kendimi itip uzaklaştırdım.

Gözleri hevesle sayfayı tararken, “Bir dövme seçtin mi?” diye sordu Blake.

“Evet, o...”

Blake kolumu kavrayıp beni durdurdu. “Şşt! Tahmin etmek istiyorum.”

Gözlerini kıstı ama elini geri çekmedi; gözleri benimle görseller arasında gidip gelirken koyu renk kaşlarını çattı. Sayfanın aşağısına doğru indi.

Sonunda ayçiçeğine hafifçe vururken bana sabırsızca baktı. “Ayçiçekleri! Tıpkı annenin bahçesindekiler gibi.” Başımla onaylarken onun doğru bilmesi üzerine sıcak bir his göğsüme doluyordu.

“Sonuçta, bununla dans eden donat arasında karar vermek zordu...”

“Haklısın,” dedi Blake kenara çekilirken. Koca Eddie yeni dövme yaptırmış kızla birlikte yavaşça yanımıza yürüyordu.

“Ne olacak?” diye sorarken Eddie klipsli bir not panosu almak için resepsiyonun altına uzandı.

Ayçiçeğini işaret ettim ve başıyla onayladı. Birkaç evrak alıp not panosunun metal klipsine tutturmadan önce Blake’e hızlı bir bakış attı.

“Sen dövme yaptıracak mısın?” diye sordu.

Blake başını iki yana salladı. “Bugün değil! Yine de güneş gözlüklü pizza dilimi için geri gelebilirim.”

Koca Eddie not panosunu bana verirken kısık sesle kıkırdadı. “Kaç kişinin o dövmeyi seçtiğine şaşırırsın.” Gözleri yön değiştirip benimkilerle buluştu. “Dövmeni nereye yaptıracaksın, Em?”

Ön kolumun çıplak derisine hafifçe dokunurken o alanın artık pürüzsüz ve boş olmadığını hayal etmeye çalıştım. Anneme de bu garip hissettirmiş miydi, acaba o noktayı her

zaman göreceği ve ona hatırlatacağı için mi seçmişti diye merak ettim.

Başıyla, katlanan siyah sandalyeleri gösterdi. “Tüm bu evrakı incele ve imzala. Ben her şeyi hazırlayacağım.”

Ben yapısal olarak sağlam sandalyeyi seçtim ama diğer yandan sandalyesinin plastik oturma yeri Blake’in altında neredeyse tamamen çarpıldı. Dengesiz bir şekilde sandalyenin ucuna tünedi, onun bütünüyle çökmesini beklerken gözleri irileşmişti.

Yüz ifadesi beni öyle fena güldürdü ki dikkatimi önümdeki not panosuna geri çevirmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Onu incelerken Koca Eddie Katie’nin ödemesini kasaya işliyordu, ardından benim dövmem için her şeyi hazırladı. Evrakın çoğu oldukça açıktı: Enfeksiyon riskinden, Koca Eddie’nin her şeyi nasıl sterilize ettiğinden ve temiz iğneler kullandığından falan bahsediyordu.

Koca Eddie’nin şu anda bunu yaptığını gerçekten görebiliyor olduğum hâlde, bir ay önce olsaydı dövme kaynaklı enfeksiyonları Google’da aradıktan sonra kapıya koşardım, kararımı en kötü durum senaryoları yönetirdi.

Tıpkı geçtiğimiz şubatta Kiera’yla geldiğimde olduğu gibi.

Benzer düşüncelerin bu sefer de aklıma geldiğini inkâr etmeyecektim. Ama geldiklerinde, bu dövmenin ne kadar harika olacağını düşündüm. Listenin bir başka maddesinin daha yanına tik işareti koyacağımı. Tam bu anda annemin nasıl hissetmiş olduğunu.

Bu düşünceler, en kötü durum senaryolarından çok daha ağır bastı, beni gerekli yeri imzalamam için teşvik etti. Korkum artık beni güçsüzleştirmiyordu.

Koca Eddie not panosunu almak için döndü ve odanın ortasında boş duran suni deri dövme koltuğunu işaret etti.

Koltuğa yürüdüm ve usulca yerleştim, kenarına tünerken

bacaklarım deride gürültüyle gıcırdadı. Koca Eddie kolumu kolçağa koydurdu, onu alkolle ovup temizledi. Sağ kolumdaki soluk kahverengi tüyleri tıraş etmek için bir jilet çıkardığında şaşırdım, altındaki cildim karıncalandı. Ayçiçeğinin bir mumlu kâğıdını koyup suyla onu koluma transfer etti, kâğıdı yavaşça çekip çıkarırken kalın parmakları özenle çalışıyordu.

Ve ansızın oradaydı. Müstakbel dövmem. Onu incelerken yavaşça nefes verdim.

“Eksiksiz olarak doğru görünüyor mu?” diye sordu. “Detaylı incelemek istersen orada bir ayna var.”

Kalkıp yıpranmış dolap kapağına yapışık aynaya doğru yürüdüm, kolumu sağa ve sola çevirip yansımasına baktım. Çiçek solgun cildimde dikkat çekiyordu. Bir hayli. Gözlerim, yansımada Blake’inkileri buldu ve tereddüt ettim ama kollarını göğsünde kavuşturan Blake mutlak bir eminlikle baş onayı verdi.

“Bu senin için kusursuz bir dövme. Annen buna bayılırdı.”

Sözleriyle aniden ortaya çıkmaya başlayan gözyaşlarını sertçe bastırdım ve dövme koltuğuna dönüp kolumu tekrar kolçağa koydum.

Koca Eddie tüm mürekkebi hazır ederken Blake bir tabureyi bize doğru sürüyüp Eddie’nin karşısına oturdu. Koca Eddie birdenbire bana soruyordu, “Hazır mısın?”

O zaman gözlerim ışıldayan gümüş iğneyi buldu.

“Eee,” demeyi başardım. Koca Eddie aniden durdu ve bana hızlıca göz attı.

Bunu yapmak için hazır mıydım? Listedeki diğer tüm maddeleri düşündüm. Tek birini bile yapmaktan pişman olmamıştım.

Annemin listeye eklediği her şey beni yalnızca ona daha yakın hissetmeye yönlendirmemişti...

Aynı zamanda olmak istediğim kişiye yönlendirmişti. Ve bu dövme onun bir hatırlatıcısıydı.

Blake tabureyi daha yakına kaydıldı ve elini bana uzattı. Dün gece yıldızlardan bir battaniyenin altında tuttuğum elini. “Canın acıdığında elimi sıkabilirsin, tamam mı?” dedi. “Çabucak bitecek.”

Parmaklarımı kolçaktan zorla ayırıp terli avucumu onun kupkuru ve yumuşacık eline yerleştirdim, benimkilerin üzerine emniyetle kıvrılan parmaklarının hissi tanıdık, baş döndürücü ve dikkat dağıtıcıydı.

Dövme tabancası vızıldarken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu Eddie tekrar.

Bu kez başımla onayladım.

Tabancayı bastıldı ve rahatsız edici baskı önce tatsızlaştı, sonra acı verici oldu. Yüzümü buruşturdum, acı rahatsızlık veren bir batmadan son derece büyük kuvvette bir seviyeye yükselirken Blake’in elini daha sert sıktım.

Tutuşum, parmaklarının rengini kaybetmesine ve kemiklerinin belirgin biçimde ortaya çıkmasına yol açacak kadar sıkılaştığında bile Blake elini katiyen geri çekmedi. Tüm yaz yaptığı gibi beni destekledi.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve kafamda tekrar tekrar beşe kadar saydım, ta ki vızıltı durana, yerini mutlak sessizliğe bırakana dek.

Bir gözümü, ardından diğerini açıverdim; aşağı baktığımda sonucu gördüm.

Kalın dosyadaki sayfaya çizilmiş olandan farklı görünüyordu. Renkler ve şekil her nasılsa bu loş dövme salonu ışıklarının altında değişiyordu.

Kolumdaki ayçiçeği *canlı* görünüyordu. Sanki doğrudan annemin bahçesinden koparılmıştı. Taçyapraklar aynı parlak sarıydı, sapı yumuşak bir yeşildi.

“Güzel mi?” diye sordu Koca Eddie tereddütle.

Ağlamamaya çalışarak başımla onayladım. “Tıpatıp annemin bahçesindeki çiçeklere benziyor. Teşekkür ederim.”

Bu annemin bir parçasıydı. Benim bir parçamdı. *Bizim*, asla ortadan kaldırılamayacak bir parçamızdı. Nereye gidersem gideyim, buna daima sahip olacaktım.

Koca Eddie dövmenin üstüne temiz bir sargı koydu, onu dikkatle bastırıp sıkıştırırken temel bakım talimatlarını tekrar açıkladı. Hayatımda ilk kez güçbela dinledim, gözlerim ayçiçeğine ve etrafındaki kıpkırmızı cilde sabitlenmişti. Annemin ön kolunu, benimkiyle aynı noktadaki dövmesini düşündüğümde görüşüm bulanıklaştı, şimdi bir başka ortak deneyime daha sahiptik.

Artık bu ortak deneyimlerden daha fazlasına sahip olmayacağımıza inanıyordum, oysa şimdi onlardan pek çoğuna sahiptik.

Sonunda gevşedim ve resepsiyona yürürken Blake'in elini serbest bıraktım, onun avucunun sabit baskısından mahrum kalan avcum ürperdi. Bana sırtarak parmaklarını esnetti.

"Hepsi hâlâ hareket ediyor! Şoke oldum," diye alay etti.

Ona gülümserken Koca Eddie'ye ödeme yaptım. Sıcak, mutlu bir duygu oluşmaya başladı, tüm göğsümü kaplayana dek bir balon gibi şişti.

Çok geçmeden ön kapıyı itip çıkarken kulpunun etrafına bağlanmış çanlar arkamdan gürültüyle çalıyordu.

Adrenalin damarlarımda hızla akarken, "Bunu nasıl da başardım! Bir dövmem var!" diye boş sokağa haykırdım.

Blake bana büyük bir gülümseme sundu, ben özgürce dans ederken beni eğlenen bir ifadeyle izliyordu.

Ne yaptığımı değerlendirmeden önce kollarımı ona doladım, ellerimle belini sararken ve çenemi omzuna dayarken cildim uğulduyordu.

Blake kalbimin ne kadar hızlı çarptığını hissedemedi geri çekildim.

21

Evimin önünde durduğumuzda babamın evde olmasına şaşırđım, kamyoneti garaj yolundaydı.

“Bu garip,” diye mırıldanırken sırt çantamdan çıkardığım fermuarlı bir kapüşonluyu giydim.

Pazartesi akşamüstüydü. İşte olmalıydı. Her zaman işte olurdu.

Midemin sinir bozukluğuyla takla attığını hissettim, en kötü durum senaryoları kaçınılmaz olarak kafama doluyordu. Her şeyin yolunda olduğunu umdum.

Kapımı hızla açıp kocaman oyuncak ayımı kucaklarken, “Teşekkürler, Blake,” diye seslendim. Blake’in sıcak kahverengi gözleriyle buluşmak için duraksadım, midem bu kez farklı bir sebepten takla attı. Eve doğru göz atarak uzun bir iç çektim. “Ben... gitmek istemiyorum.”

Bana tüm yüzünü aydınlatan, dişlerinin arasındaki boşluğu sergileyen bir şekilde gülümsedi. “Tekrar binebilirsin ve derhal Sycamore Sokak Dövmeleri’ne dönerim. Ayçiçeğini tüm kolunu kaplayacak bir şeye çevirtirsin.”

Kahkahayla güldüm, birbirimize bakarken ikimiz de sessizleştik, dün gece havayı dolduran aynı enerji vardı.

“Göl gezisinde görüşür müyüz?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Onu kaçırmam.”

Kamyonetin kapısını kapadım ve ona el salladıktan sonra araba yolunda ve veranda merdivenlerinden yukarı çabucak koşup ön kapıyı hızla açtım.

“Baba?” diye seslendim, kumla dolu parmak arası terliklerimi fırlatıp eşikten içeri girdim. “Burada mısın? Her şey yolunda mı?”

“Em!” Babam benim dönmemi bekliyormuşçasına kafasını hemen mutfaktan dışarı çıkardı. Yüzünü inceledim, iyi olduğunu görünce rahatladım. Her şey yolundaydı. “Eşyalarını bırak! Senin için bir sürprizim var.”

Sırt çantamı söylediği gibi merdivenlerin yanına bıraktım, ayıyı onun üstüne yerleştirdim ama babama bakarken kuşkuyla gözlerimi kıstım. Araba anahtarlarını antredeki masadan almasını izlerken, “Bir sürpriz mi?” diye sordum. İş çizmeleri yerine, iş dışında kullandığı çizmeleri giymeyi tercih etmesi –aralarındaki tek fark bunun açıkça daha az çamurlu olmasıydı– *bir başka* gariplik işaretiydi. “Bugün izinli misin?”

“Akşamüstü için izin aldım,” dedi bu tamamen normalmiş gibi, anahtar halkasını parmağında döndürüyordu. Hâlâ giydiği beyaz Smith & Taylor tişörtünün göğsüne çamur sıçramıştı ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Tel kapıyı itip açarken başını hevesle eğdi. “Hadi. Sana bir şey göstereceğim.”

Kaşlarımı çattım ve dönüp babamın arkasından yavaşça koşarak parmak arası terliklerimi tekrar ayaklarıma geçirdim. Tek istediğim bir duş ve bir kamyonet kasasında olmayan, *gerçek* bir uykuydu ama yaklaşık yüz yıldır babamı bu kadar yüksek enerjili görmemiştim.

Kamyonetine binip emniyet kemerimi bağlarken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Bu sırada babam aceleyle yola koyulurken kamyonet motoru hızlanıyordu.

“Göreceksin!” Radyoyu açtı. Billy Joel bize şarkısını mırıldanırken banliyö malikânelerini, benzin istasyonunu, otoyol girişini geçerek doğruca Huckabee’nin güneyine ilerledik. Kapıları güçbela menteşelerine tutunan, pencere sineklikleri kopuk olan, birbirinin aynısı sıra evleri kalabalığına baktım.

Babamın dönüş sinyali vermesi, bir otoparka girmesi ve sarı ve mavi bir ev sırasını geçerek her kapıya giden yolda solmuş çiçeklerin ve çalıların dizildiği beyaz bir sıra evin tam önünde park etmesi beni şaşırttı.

Bana kocaman gülümsedi ve kamyonet kapısını hızla açtı. “Yeni evimizi görmeye hazır mısınız?”

“Bekle,” dedim. İç organlarım buz keserken beceriksizce kapı kolunu yokladım, kamyonetten indim ve babamın peşinden en sondaki küçük eve doğru gittim. “Bizim *neyimiz*?”

“Bizim evimiz!” diye tekrarlarken ölmekte olan çiçek tarhına saplanmış, elle yazılmış SATILDI tabelasını başıyla işaret etti. “İki haftaya kadar taşıyoruz.”

Satıldı. Beklemede değil. Satılık değil. *Satıldı*.

Yerin altımdan kaydığını hissettim.

Afallamış hâlde onu takip edip içeri girdim. Her şeyi algılamaya çalışıyordum ama sanki suyun altındaydım, bir dalga beni aşağı çekiyor ve orada tutuyordu. Solmuş beyaz halı. Mutfaktaki kahvaltı büfesinin yıpranmış muşambası. Oturma odasında, babam açtığı anda rayından çıkan bir sürmeli kapı.

Babam beni dar basamaklardan yukarı çıkarırken tırabzana yapıştım, suyun üstüne çıkmak için mücadele ediyordum.

Şimdi odam sağ yerine soldaydı. Kapı kulpu gümüş yerine altındı. Parkenin bir ucundan diğer ucuna yürüdüm ve kapıyı itip açtığımda duvarların balonlu sakız pembesi olduğunu gördüm, pencereye yönelirken minik alan etrafımı kuşatıyordu.

Manzara... otoparktı: Araba sıraları ve köşede an itibariyle çöple dolup taşan umumi çöp bidonları.

Görünürde kolumdaki dışında tek ayçiçeği bile yoktu.

Parmaklarım pencere pervazını buldu, ona tutunurken bana doğru yürüyen babamın çizmelerinin sesini duydum.

“Burayı boyayabiliriz elbette,” dedi. “Beyaza. Veya beje. Hatta sarıya. Sen ne renk istersen.”

Kendimi toplamaya çalışarak gözlerimi sımsıkı yumdum.

Tüm bu yazı, bağışlanmak üzere babamın kamyonetine atılan annemin kutular, kutular dolusu eşyasını düşündüm ve şimdi de *bu*. Evlere bizim birlikte bakacağımızı sanmıştım. Ona gönderdiğim evlere. Birlikte seçeceğimiz evlere. Çiftlikleri onlardan zorla satın alındığında annemin ailesinin sürüldüğü sıra evlerden farklı evlere.

En azından babamın benimle *konusacağını* sanmıştım. Teklif sunulduğunda bile *daha fazla zamanımız* olduğunu sanmıştım. Sanki babam her şeyde hızlı oynatma tuşuna basmıştı.

“Güzel olacak, Em! Şimdi daha büyük bir dolabın var ve okula daha yakın olacaksın. Bu yeni bir başlangıç,” diyerek elini omzuma koydu.

Yeni bir başlangıç.

Elini bir yana itip onunla yüz yüze olmak için dönüverdim.

“Benimle *dalga* mı geçiyorsun? Lütfen bana şaka yaptığını söyle.” Son hecede sesim beklenmedik biçimde çatladı.

Gözleri genişledi ve şaşkınlıkla bir adım geriledi. “Ben, hayır...”

“*Hiçbir şey* hakkında asla konuşmadığımızı biliyorum ama benimle bu konuda konuşmak aklına gelmedi mi? Bunun herhangi bir aşamasında? Bu yaz tüm yaptığımız *her şeyden* kurtulmakken daha büyük bir dolabın ne yararı var? Annemin tüm eşyalarından kurtulmak istedin. Sanki artık annemin hiçbir değeri yokmuş gibi!” Ellerim birer yumruk şeklini aldı.

“Tüm bunların senin için... sorun olmadığını sanıyordum. Bu yaz çok mutluydun, ben de düşündüm ki...”

“Evet! Bunun sebebini öğrenmek ister misin? Annemin listesi sayesinde. *Onun* listesi. Bana hiç bahsetmediğin liste,” diye bağırdım. “Bunların hepsi benim için sorun, baba. Ben yeni bir başlangıç *istemiyorum*. Annemin içinde yaşamak isteyeceğinden tamamen farklı bir eve taşınmak istemiyorum.”

Tavrı yumuşadı, gözleri öyle büyük bir hayal kırıklığıyla doldu ki kızdığım için berbat hissettim. Coşkusunu paramparça ettiğim için berbat hissettim. Bunu tam ve eksiksiz bir ihanetmiş gibi algıladığım için berbat hissettim.

Ama öyleydi.

“Em...” diye başladı ama başımı iki yana sallayarak lafını böldüm.

“Unut bunu, baba. Hadi... hadi gidelim,” dedim onu itip geçerken. Dar merdivenlerden indim, solmuş beyaz halıyı aştım ve SATILDI tabelasını geçtim.

Eve dönüş yolculuğu boyunca veya günün geri kalanında konuşmadık. Söylediklerim, genellikle sınıksız kapalı tuttuğumuz bir kutuyu açmıştı.

O gece uykuya dalarken babamın koridorda ilerleyen ayak seslerini duydum, odamın kapısı gıcırdayarak açıldı.

“Seni seviyorum, Em,” diye fısıldadı karanlığa.

Ona karşılık vermek istiyordum ama konuşursam ağzımdan başka nelerin çıkacağını bilmiyordum. Bunlar onun için nasıl *sorun olmazdı*? Öylece her şeyi toplayıp taşınmak ve annemi unutmak nasıl sorun olmazdı? Annemin nefret edeceği bir eve taşınmak nasıl sorun olmazdı?

Faturaları biliyordum. Borcu. Bunun elimizdeki tek seçenek olduğunu biliyordum fakat bundan neden bu kadar mutluydu?

Gözyaşları dökülmeye başladığında gözlerimi yumdum; parmaklarım bileğimdeki, yalnızca birkaç saat önce yaptırmaktan büyük heyecan duyduğum dövmenin hemen altında duran deri bileziği buldu.

O zaman anneme çok yakın hissetmiştim. Oysa şimdi? Artık yuvam olmayan evde ağlayarak uyuyakaldım.

22

Kiera eve dönmüştü.

Her pedal çevirişimle son iki günü babamla birlikte arkamda bırakırken kasabanın bir tarafından öbür tarafına uçarak gittim; sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra en iyi arkadaşımı görme düşüncesi diğer her şeyi kenara itebilmeme imkân verdi. Göl gezisinden önceki güne kadar gelmeyeceğini öğrendiğimde hissettiğim hayal kırıklığı ve öfkenin bile bir kısmı yok oldu.

Bir süredir ilk kez beni... anlayan biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Annemi tanıyan biriyle. O sıra evlerinin ne anlama geldiğini bilen biriyle. Şu son üç yılı bizzat yaşamış biriyle.

Huckabee'nin merkezine saptım, Hank'in Lokantası'nı geçtim, kütüphaneyi ve Nina'nın Fırını'nı geçtim, kırmızı tuğlalı ve beyaz dış cepheli tarihi evlerin –her kapının yanına, George Washington'ı ağırlayacak kadar eski olduklarını ilan eden minik plakalar çivilenmişti– bulunduğu yere geldim.

Onu bloğun aşağısından gördüm; ön basamaklarda oturuyordu, saçları arkaya doğru toplanmıştı, büyük beden, funda grisi bir Misty Oasis tişörtü giyiyordu.

“Kiera!” diye haykırdığımda sıçrayarak kalktı ve çılginca el salladı.

Araba yolunda durdum, bisikletten inerken Kiera kendini bana fırlattı; iki dizinde de sıyrıklar vardı, ona yolladığım onca şişeye rağmen tırnaklarındaki kırmızı ojeler soyulmuştu. “Aman Tanrım, dostum! Seni özledim!”

“Ben *seni* özledim!” dedim kıkırdayarak eve girerken. Mutfaktan bizi gözetlerken Nina’nın yüzünde küçük bir gülümseme vardı, Kiera döner dönmez benim onu çalmama alışkındı.

“Bu sene ne pişirmeyi planladınız?” diye sordu.

Ayakkabılarımızı kenara atarken, “Havuçlu kek!” diye seslenerek karşılık verdim ve gıcirtılı ahşap merdivenlerden yukarı, Kiera’nın yatak odasına doğru fırladık.

Kapıyı itip açtık, desenli halıda duran büyük, çentikli bavulun etrafından dolaşıp kendimizi yatağına attık.

“Yirmi birinci yüzyıla tekrar hoş geldin,” dedim bir kahkahayla.

Kiera kıkırdayarak başını salladı. “Cep telefonlarını özledim. Ve sıcak duşları. Ve *Netflix*’i.”

“Ee, kamp nasıldı? Todd’un evi nasıldı?”

Kiera bana sırtıarak yan tarafına devrildi. “Kamp... muhtemelen şimdiye kadarki en iyisiydi? Kampçılardan hiçbiri ciddi biçimde yaralanmadı ki bu biraz mucizedir. Tek bir sincap hadisesi yaşanmadı.” Pişmiş kelle gibi sırtıttı, iki yaz önce bir ranzayı tamamen tahrip etmiş bir sincap sürüsünü ikimiz de hatırlıyorduk. Yerel bir haber şirketi bir sincabın puantiyeli bir külotu sıkışmış bir fotoğrafını *tweet*’ledikten sonra hikâye internette yayılmıştı. “Grubumun tamamı birbiriyle iyi geçindi. Biz milyon tane falan harika doğa yürüyüşüne çıktık, benim için favori kısmın bu olduğunu biliyorsun. Ayrıca Todd’un evinde takılmak muhteşemdi, Em. O muhteşem biri.”

Yan döndüğümde Kiera'nın yüzüne yapışmış hayalci ifadeyi gördüm.

“Tıpkı kamp gibiydi ama Wi-Fi, pizza ve sızdırmayan bir çatı da vardı. Mükemmel insanlar, eğlenceli zamanlar, dram yok, anlıyor musun?”

Dram yok. Bunda ufak bir iğneleme hissettim.

“Üstelik Todd yalnızca kırk beş dakika uzakta yaşıyor, böylece bu yıl görüşmemiz fazla zor olmayacak. Bence grubumuz ondan gerçekten hoşlanacak. Hem ikimiz de gelecek sene Colorado State'e gitmek istiyoruz, o zaman görüşmemiz kesinlikle daha kolay olacak.”

Bekle, ne?

“*Colorado State* mi?” diye sordum şaşkınlıkla, saçımı kulağımın arkasına itmek için elimi uzatırken. “Oraya gitmek istediğini bilmiyordum.”

Ne zamandan beri? Orası öyle uzaktı ki şimdiden göğsüm acıyordu.

“Evet, çevresinde doğa yürüyüşü yapılacak tonla alan var ve...” Gözleri koluma kilitlendiğinde donakaldı. “Vay canına. O bir dövme mi?”

“Evet, ben... birkaç gün önce yaptırdım. Blake'le birlikte,” dedim. Kiera dimdik bir oturuşa geçip kolumu tutmak için uzandı.

“Blake'le birlikte dövme mi yaptırdın?”

“Şey, Blake'le *birlikte* değil. Yani, oradaydı ama o yaptırmadı...” Gözlerindeki kıskançlık parıltısını görebildiğimden çabucak açıklamaya devam ettim.

“Neyse, dövmeyi bu yüzden yaptırdım.” Kolumu onun tutuşundan çekip cebime uzandım, katlanmış listeyi çıkardım. Listeyi Kiera'ya verdim ve dikkatle açtı, ne olduğunu gördüğünde gözleri genişledi. “Onu annemin lise eşyalarının olduğu kutuda buldum. Huckabee Gölü gezisinden önce tamamlamaya çalışıyordum.”

Uzanıp farklı renkteki tik işaretlerini gösterdim; sahil yolculuğum, yıldızların altında uyumam ve bir dövme yaptır-mam sonucunda yeni, kırmızı tikler koymuştum.

“Bu harika,” diye fısıldadı, gözleri biraz dolmuştu ve onun bunu anladığını fark ettim. “Bunları mı yapıyordun? Tıpkı annenin yaptığı gibi.”

“Evet,” dedim başımla onaylayarak. “Bu çılgınca, Kiera. Yeniden *kendim* gibi hissediyorum, biliyor musun? Sanki olduğum kişiye dönüşmem için yaz boyunca annem bana rehberlik ediyordu. Olmam gereken kişiye dönüşmem için.”

Başparmağını sayfada aşağı hareket ettirirken, “Yapacağın ne kaldı?” diye sordu Kiera.

“İki madde daha ve sonrasında bitirmiş olacağım,” diye açıklarken onun “7. Huckabee Gölü gezisine git” ve “11. Dört yapraklı bir yonca bul,” maddelerinde durmasını izledim, derken...

Kağıdı tamamen açıp gizlenmiş on iki numarayı ortaya çıkardı. “J.C.’yi öp” maddesini yaz boyunca kasten yok say-mıştım.

Şimdi o maddeyle ilgili ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Elimde olmadan Blake’in yüzü aklıma geldi.

“Mümkün değil,” diyerek sayfayı bana göstermek için çevirdi.

Onun aklına Matt’in yüzünün geldiğini bir nanosaniyede anladım.

“Ah, şey, baş harfleri onunkiyle uymuyor bile...”

“Bu *korkutucu* ölçüde kusursuz, dostum,” dedi Kiera lafımı keserek, sesi heyecandan yarım oktav yükselmişti. “Huckabee Gölü gezisi. Bir *öpücük* mü? Sanki annen bili-yormuş. Sanki Matt’le aranızı düzeltmeye ihtiyaç duyacağını biliyormuş. Yarınki gezinin bunun için *biçilmiş kaftan* olaca-ğını biliyormuş.”

Donakaldım, gözlerim en iyi arkadaşım ile annemin el yazısı arasında gidip geliyordu. Sanki bu her şeyin normale döneceğinin vaadiydi. Her şeyin yoluna girmesinin, arkadaşlarımızın kızgın yüzlerinin ve Matt'in sessizliğinin yok olmasının, dramsız bir son senenin mümkün olduğunun bir vaadiydi. İstedğim buydu. Değil mi?

İki gün önce babamla yaşadıklarımızı hatırladım. Bu yaz boyunca yaşananları. Sıra evlerini. Eşyaları toplamayı. Hayatımın altımdan sökülmesini. Tüm bunlardan sonra kolay *normalliği* nasıl her şeyden fazla istediğimi.

“Annenle baban Huckabee Gölü gezisinde bir araya gelmiş, değil mi? Al sana işaret.”

Bir işaret. Böyle görünüyordu, değil mi?

Sırtüstü dönüp tavanına ilkokuldayken yapıştırdığımız, karanlıkta parlayan yıldızlara baktım. Sahilde o gece Blake'le birlikte izlediğimiz yıldızları, daha fazlasının mümkün olduğunu hissettiren o yenilmezlik duygumu hatırladım. Fakat şimdi hepsi çok uzak geliyordu. Gerçek hayatım, Huckabee'deki hayatım ve tüm beklentiler beni kuşatıyordu. Ev hâlâ elimden kayıp gidiyordu.

Eğer şimdi bununla ilgili, Matt'le ilgili annemi dinlemezsem onun eşyalarını kutulara atan, onu unutan, yok sayan babamdan daha iyi olmazdım. Bu yaz boyunca liste beni doğru yöne yönlendirmişti. Neden şimdi yapmayacaktı?

23

Ertesi gün Nina'nın arabası Huckabee Lisesi'nin otoparkuna girdiği ve koyu mavi ve gümüş renklerinde kiralık otobüsü gördüğüm saniye kalbim göğsümü dövmeye başladı. Otobüs, hazirandan beri görmediğim sınıf arkadaşlarımla dolmak üzereydi. Lise üç balosunda neyin vuku bulduğunu bilen sınıf arkadaşlarımla. Matt hareketliliğin içinde bir yerdeydi ve üstelik Blake vardı... *kendi gibi olan Blake.*

Bu, on sekiz kayalık atlayışı ile birleşmiş altı dövme yaptırmaya eşdeğerdeydi.

Kiera ve ben, omuzlarımıza astığımız silindir spor çantalarımızla arabadan inerken annemin siyah yün ceketine daha çok sarındım. Bunu en son annem giymişti ve eskimiş yünün bana güç verdiğini şimdiden hissedebiliyordum.

Veya sadece güç vereceğini *umuyordum.*

Sürücü tarafının penceresinden bizim için iki torba çikolata parçalı kurabiye uzatırken Nina, "İyi eğlenceler, hanımlar!" diye seslendi.

"Eğlence" kelimesini duyunca yüzüm ekşidi ama o görmeden önce yüzüme bir gülümseme yapıştırmayı başardım.

“Şeker pekmezi?” diye sordum kurabiye torbasına bakarak.

Nina başını iki yana salladı, bir gizli içerik tahminim daha reddedilmişti. “İyi deneme!”

Otobüse doğru yol alırken Kiera’nın koluna girdim, sırada ağır ağır ilerlerken ve Bay Sanders kaydımızı kontrol ederken kısmen onun arkasına saklandım; çantamı otobüsün altındaki bölüme koymak için eğildiğimde bir milyon göz her hareketimi izliyormuş gibi hissediyordum. Şimdi, okulun sonunda olduğundan daha iyiydi, bakışları daha az yakıcıydı ama yine de cildimi karıncalandırıyordu.

Sadece bekle, dedim kendime. Birkaç saat içinde bunu düzeltecektim. Ve artık kimse umursamayacaktı.

Derin bir nefes aldım, doğrulurken omuzlarımı dikleştirdim. Liste beni güçlendiriyordu. Bana gelen tüm yargılara hazır hâle getiriyor, tüm fısıltılara hazır hâle getiriyordu...

Arkamı döndüğümde Blake’e küt diye çarptım.

Devrilmemi engellemek için elini uzattı, bal-kahverengi gözleriyle, güneşten açılmış dağınık saçlarıyla ve dolgun dudaklarıyla tam karşımdaydı...

“Blake!” dedim. Kamyonetin kasasında geçirdiğimiz geceki hisler yavaşça mideme doluyordu. Onları hemen geri itip Matt’i bulmak için kalabalığı taramak üzere başımı çevirdim. “Hey. Selam.”

Elini omzumdan çekti, yanımdaki Kiera’ya göz atarken yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. “Sen Kiera olmalısın,” dedi, dün Kiera’nın evine gittiğimden beri mesajlarımızın miktarı ile havasında bariz bir değişim olmamışçasına büyüleyici, dost canlısı ve kibar bir tavırla. “Sonunda seninle tanıştığıma sevindim.”

“Evet! Selam. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Kiera onu tepeden tırnağa süzerek. “Blake, değil mi? Ebeveynlerimiz liseye birlikte gitmiş.”

“Görünüşe göre buralarda hemen herkesle durum aynı,” dedi Blake ve Kiera ona katılıp başını sallarken bir kahkaha attı.

“Hiç sorma.”

Bay Sanders öğrencilerin gelişini kaydetmek için kullandığı kalemle omzumu dürttü. “Clark. Biset. Kaydınızı çoktan kontrol ettiysem, doğru otobüse.”

Adam başka tarafa baktığında Kiera bana gözlerini devirip ona kızgın bir ölümcül bakış attı. Bay Sanders onun ezeli düşmanıydı. Geçen sene bir denemede ona B- vermişti ve Kiera bunu hâlâ unutmamıştı.

“Orada görüşürüz,” dedi Kiera ve beni kolumdan tutup otobüse doğru çekti. Bir saniyeden kısa bir süre tereddüt ettikten sonra bir şey söylemek için ağzımı açtım.

Bizimle birlikte oturmak ister miydi? Gelip bizimle birlikte oturacak mıydı?

“Görüşürüz,” dedi Blake, gözleri Kiera’nın kilerden ayrılıp benimkileri bulduktan sonra başka tarafa baktı. Kiera’nın peşinden tökezleyerek küçük sıraya girdim.

Biz içeri sığışırken, “Aman *Tanrım*, Em. Onun *böyle* göründüğünü söylememiştin,” diye tısladı Kiera.

Arkama göz attığımda Blake’in çantasını otobüsün altındaki bölmeye tıkmak için eğildiğini gördüm. “Blake mi? Yani, sanırım...”

Otobüsün ortasından iki sıra öndeki koltuklara yerleştik, bir dirsek atarak onu itip geçme çabama karşın Kiera beni alt edip pencere kenarını kaptı. “*Sanıyor* musun,” dedi Kiera pat diye oturduktan sonra. Peşinde Jake’le otobüse binen Blake’i süzüyordu. Blake’in Jake’in söylediği bir şeye gülmesini izliyordum ama arkalarında bir baş belirdiğinde dikkatim dağıldı... *Matt*. “Neyse ki Matt, Jake gibi kendinden geçmemiş. *Tanrım*, Jake. Kendine hakim ol.”

Elbette Blake'i yeniden düşünmeye başladığım saniye Matt bakışlarını kaldırdı, göz göze geldik ve gözleri şaşkınlıkla genişledi. Geçen sene okul döneminin sonunda, kendimi Huc-kabee Gölü gezisine giden bir otobüste bulacağım asla aklıma gelmezdi.

Fakat artık farklıydım. Matt'e farklı olduğumu göstermem gerekiyordu, böylece bu kez *ilişkimiz* farklı olabilirdi.

Blake'in neye baktığımı görmek için arkasına göz attığını ve gülümsemesinin belli belirsiz zayıfladığını göz ucuyla fark ettim.

Jake'in, "*Emily?*" diye çınlayan sesi Matt'in inanamayışını kusursuz bir şekilde özetliyordu. Onun Blake'in yanından hızla geçtiğini gördüm, ardından Olivia'nın ve Ryan'ın yüz-leri hemen arkasında belirdi. "*Seni* göl gezisinde göreceğimi düşünmezdim."

Ben bir şey söylemek üzereyken Kiera hızla araya girdi, her zamanki gibi yardımına koşmuştu. "Açıkçası Blake'in kızıyla ilgilenmeyi bırakıp herhangi birini görebilmen beni şaşırttı, Jake."

Jake homurdandı ama bizim yanımızdan geçip otobüsün arkasına doğru hareket ederken yanakları hafifçe kızarmıştı. Jake'le şakalaşmak Kiera'nın favori eğlencesiydi.

Blake yanımdaki koridorun diğer tarafındaki koltuğa otururken ben uzanıp Matt'in kolunu hafifçe tuttum. Bana bakmak için döndüğünde koyu renkli kaşları yükselmişti.

"Daha sonra konuşabilir miyiz?" diye sordum alçak sesle.

"İı," dedi Matt bocalayarak. Nefesimi tuttum ama yüzün-deki ifadeden bir şeyin farklı olduğunu anladım. "Tamam." Başını olumlu anlamda salladı. "Olur."

Bir rahatlama içimden taşarken Matt'in kolunu bıraktım. Bana küçük bir gülümseme sunduktan sonra Jake'i takip ederek otobüsün arkasına yöneldi. Ancak Olivia geçerken, dönüp Ryan'ın yanından bana gözlerini kısarak öfkeli bir bakış attı.

“Seni kesinlikle unutmamış,” diye fısıldadı Kiera. Ona bakmak için tekrar döndüm ve bana hafifçe başını salladı. “Bu gezinin sonuna kadar *kuşkusuz* tekrar bir araya geleceksiniz.”

Başım la onaylayarak yün ceketimi sımsıkı kendime sararken Bay Sanders yolculuk boyunca korkunç dangalaklar olmamamızla ilgili genel duyurularını yapmak için otobüse bindi. Otobüs dolusu öğrenci toplu olarak ilgisini kaybetti.

Ona bakmasam da Blake’in kamyonetteki gece olduğu gibi, yanımda olduğunu *hissedebiliyordum*. Onun koridorun diğer yanında oturduğu düşüncesi bile yüzümü ısıtıyordu. Önümdeki koltuğun garip bir şekilde halı kaplı sırtına gözlerimi dikip göğsümdeki şiddetli vuruşları yok sayarken otobüsün motoru çalıştı ve otoparktan çıktık.

Nasıl sadece arkadaşımıymış numarası yapacağımı bile bilmiyordum ama böyle yapmalıydım.

Kendimi geri çekmeliydim.

Otoyola ulaştığımızda Blake koridorun diğer yanından eğildi. “Dört yapraklı bir yonca buldun mu?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım, hâlâ dümdüz karşıya bakıyordum. “Hayır, ama bu hafta sonu bitmeden bulmam gerekiyor. Değ il mi, Kiera?..”

Onun şimdiden derin uykuda olduğunu gördüğümde –pencerenin camına dayanmış yüzü ezilirken ağzı ardına kadar açıktı– cümlem yarım kaldı. Belli ki Bay Sanders’in konuşması bilinen herhangi bir uyku hapından daha güçlüydü.

Hızla bir fotoğraf çektim ve onu Instagram hikâyemde paylaşıırken Blake pişmiş kelle gibi sıırttı. Kiera sonradan bunun için beni azarlayacaktı ama buna değ erdi.

Onun ilerisine, pencereden dışarıya bakarak ağaçların uçarcasına geçip gitmesini izledim, bulanık yansı mam da bana bakıyordu. Blake’in kollarının ve bacaklarının çerçevesini görebiliyordum ve eli uzanıp hafifçe koluma dokundu.

Başımı çevirdim, bana bir kulaklık uzatırken küçük bir gülümsemesi beni azıcık eritti. Kulaklığı aldım, kulağımın içine kolayca yerleştirdim ve Spotify çalma listesini tepesine kaydırırken görmem için bana çevirdi.

Sahil yolculuğu.

Tüm oynatma listesindeki şarkılar bizim sahil yolculuğumuzdan seçilmişti.

Ah, Blake.

İlk şarkıya tıkladım ve Sylvan Esso'nun "Coffee"si çalmaya başladı.

Otobüsün arkasındaki Matt'e, ona ne söyleyeceğimi bulmaya, ona ne kadar değiştiğimi nasıl göstereceğime, her şeyin normal, kolay ve doğru olmasının vaadine odaklanmayı denedim ama Blake bakışlarını benden ayırmıyordu ve şarkı, "Beni seviyor musun?" diyordu ve ben...

Ben ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Tek yapabildiğim, bu duygu her neyse onu derinlere itmek ve gözlerimi kaçırmaktı.

Henry Huckabee Pansiyonu oyuncak kütüklerden yapılmışa benziyordu.

Her şey tahtadan yapılmıştı. Merdivenlerden duvarlara ve tavanlara bu yer âdeta yangın tehlikesinin tanımıydı.

Geziye geç kayıt yaptırdığımızdan, Blake ve ben bir odayı paylaşacaktık, Kiera ise Olivia'yla aynı odada kalacaktı ki bu... ilginç olacaktı.

Arkadaş grubumuzdaki güncel anlaşmazlığı ve onların karşıt taraflarda yer aldığını düşününce o odanın duvarında bir sinek bile olmak istemezdim.

Blake kapımızı açarken ben koridora göz gezdiriyordum, Kiera'nın da bana baktığını gördüm, yüzündeki ifade, *Bunu düzelt. Hemen,* diyordu.

"Bu hiç ürpertici değil," diye mırıldandı Blake kapı genişçe açıldığında, duvara çivilenmiş devasa bir geyik kafasıyla karşı karşıya kaldığımızda ikimiz de duruverdik.

Herhangi bir temastan kaçınarak onun yanından usulca geçip pencere kenarındaki tek kişilik yatağı sahiplenirken, "Bu akşam uyumak için sabırsızlanıyorum," dedim. Sahte,

cam göz küreleri beni odanın bir yanından diğerine takip etti. Gözlerimi kısıp ona dik dik bakarak karşılık verdim.

İkimiz de eşyalarımızı boşalttık ve Blake banyoya daldığında ben aşırı hızla mayomu giydim. Seçime bağlı akşamüstü kano gezintisinin eli kulağındaydı ve Matt kuşkusuz orada olacaktı. Kapı açılıp Blake beyaz bir atlet ve şortla ortaya çıktığında güçbela tişörtümü giyecek zaman bulabilmişim; bir elinde sarı bir bulaşık eldiveni vardı.

Doğrudum, ona kaşlarımı kaldırarak baktım. “O da ne için?”

Başıyla ön kolumdaki dövmeyi işaret etti, su geçirmez bir bant rulosunu kaldırırken omuz silkti. “Onu korumak için bunu takmalısın.” Gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı, o haylaz sırtışı ağzının kenarlarını çekiştiriyordu. “Bir gölde ne kadar bakteri olduğunu biliyor musun?”

Gözlerimi devirerek onun omzunu ittim. Ne cüretle *benim* lafımı bana satardı?

Eldiveni ondan alıp takıverdim, bandı etrafına sarmakta zorlandım.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu bana yaklaşarak. Refleks olarak bir adım geriledim.

“Hayır. Teşekkürler. Ben, ee...” Aramıza mümkün olduğunca fazla mesafe koyma çabasıyla kapıya yönelirken beynimi bir bahane bulmak için zorladım. İnandırıcı bir yalan bulmak için. “Ben hallederim. Sanırım... Kiera’yla buluşacağım... kano gezintisinden önce, böylece o...”

Sesim zayıfladı ve eldiveni kaldırdım, gevşekçe tamamen yan döndü; gelmiş geçmiş en beceriksiz insan gibi hissederek odamızdan çıktığımda kapı arkamdan bir klik sesiyle kapandı.

Yüzümü sıvazlayarak inledim. Matt’i bulmak zorundaydım. Derhal.

Merdivenlerden inip dışarı ilerlerken Aimee ve Ashley Campbell’ın yanından geçtim. İkili kasten bana sırtını döndü

ve bariz bir şekilde, tek bir şeyle ilgili olabilecek anlamlı bir tantanayla fısıldaştı.

İç geçirerek akşamüstü güneşine çıktım, göle uzanan kıvrımlı patikada –ahşap tabelalar ağaçların arasından yolu gösteriyordu– parlayan güneşin huzmeleri aydınlık ve sıcaktı.

Birkaç sınıf arkadaşımın yanından yürüyüp geçerken bana keskin bakışlar attılar, bense ağaç dallarının arasından süzülen güneş ışığına, önümdeki patikaya, *turkuaz şort mayosunun üstüne gri bir tişört giymiş Matt'e* odaklanmaya çalışıyordum.

“Matt!” diye seslendim ve dönüp bana baktı, Jake yanındaydı. “Konuşmak için müsait misin?”

Başıyla onayladı ve bana belli belirsiz gülümsedi ama aramızda hâlâ küçük bir engel vardı. Onu aşmak için bir yol bulmam gerekiyordu.

“Ben... gideyim...” dedi Jake zayıf bir sesle ve başparmağıyla arkasını gösterdi, patikada ilerleyerek gözden kayboldu.

Derin bir nefes aldım, ona karşı dürüst olmam gerektiğini biliyordum. Lise üç balosunda yaşananlarla ilgili. Bu yazla ilgili. Beni bu âna hazırlayan listeye ilgili. Onu geçiştirip yok sayamazdım. “Dinle, ben *çok* üzgünüm. Yaptığım şey... korkunçtu.”

Yutkundu, kalın kaşları çatıldı, gözleri tedbirliydi.

“Ben sanırım ilişkimizde... bir şeylerin doğru gelmediğini düşündüm. Ve sanırım hepsi benimle ilgiliydi. *Ben* doğru hissetmiyordum ve gerçekten, gerçekten aptalca bir şey yaptım.” Onunla anlaşmak istiyordum. Bu sebeple, tüm ilişkimiz boyunca ilk defa ne düşündüğümü açıkça söyledim. “Ama bu yaz annemin lise son sınıftan önceki yaz yapılacaklar listesini buldum ve bu birçok şeyi *değiştirdi*.”

Annemden bahsettiğimde Matt'in yüzünün yumuşadığını gördüm ve bu beni konuşmayı sürdürmeye teşvik etti.

“Ben değiştim. *Gerçekten* değiştim, Matt. Yazı listenin tüm maddelerinin yanına tik işareti koymakla geçirdim ve... kendimi içinde sakladığım küçük kutudan çıktım,” dedim, kavgamız sırasında onun söylediklerini tekrarlayarak. Tüm sorunlarımızın özünde bu vardı. “Beni yazın fazla görmediğini biliyorum ama fark ettiğini de biliyorum. Benim daha çok... şey, *eski* hâlim gibi olduğumu biliyorsun. Bu göl gezisindeyim. Dahası, beni Huckabee Havuzu’nda çıplak yüzerken yakaladın. Bence ikimiz de iki ay önceki Emily’nin bunu *asla* yapmayacağını biliyoruz.”

“Evet, en hafif deyiimiyle bu şaşırtıcıydı,” diye kabul etti ve aşama kaydettiğimi anladım.

Bir adım yaklaşıp bakışlarımı ona kaldırdım. “Daha önce de ayrıldığımızı biliyorum. Geçmişte bana birçok şans verdiğini biliyorum. Fakat bu kez farklı. *Ben* farklıyım.”

Matt bakışlarını çevirip derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum, Em... ben sadece...”

“Sana kanıtlamama izin ver,” dedim hızla. “Bu hafta sonu. Bak, biz... bilmiyorum, sadece *takılalım*. Sana değiştiğimi göstermeme izin ver.”

Uzun bir an sessizdi ve nefesimi tutup saniyeleri saydım. Sonunda, kaşlarını çatıldığını gördüm ve iç organlarım buz kesti. “Bu bulaşık eldiveni de neyin nesi?”

İçim bir rahatlamayla dolup taştı. Söz konusu eldiveni mahcup şekilde kaldırdım. “Birkaç gün önce dövme yaptırdım ve kano yaparken onu korumam gerekiyor.” Bana yardımcı olmasını umarak bandı ona uzattım. “Bana bunda yardım etmek ister misin?”

Başıyla onaylayarak onu benden aldı. “Ne yaptırdın?”

Kolumu uzattım ve onu tuttu, parmakları bileğimi nazikçe sardı.

“Bir ayçiçeği,” dedi. Ağzının kenarları yükselip bir gülümsemeye dönüşürken eldiveni nazikçe dövmenin üstüne çekti ve onu bantla tutturdu. “Tıpkı annenin bahçesindekiler gibi.”

“Tıpkı oradakiler gibi,” dedim onun gözlerine bakarak.

Nefesini dışarı verirken kolumu bıraktı, su geçirmez bandı parmağının etrafında döndürürken bakışlarını kaçırdı. “Ben... bilmiyorum. Sorun bundan daha fazlasıydı. Ben her zaman senin kendini benden uzaklaştırdığını hissettim. Bizden. Her zaman sorun bulup bahane ürettiyordun, ben yaklaşmak istediğimde her zaman beni itip uzaklaştırıyordun.”

“Kesinlikle bunu yapıyordum,” dedim. İtirafım karşısında şaşkınlıkla kaşları yukarı doğru kavislendi. “Özür dilerim. Son üç yılda *herhangi birine* karşı içten ve dürüst olmak benim için sahiden zordu. Sen, Kiera, babam. Hatta *kendime* karşı.”

Bandı çevirmeyi kesti, bana bakarken yüzü düşünceliydi. Sonunda onu bana verdi. “Bunu bana kanıtlar mısın? Bu hafta sonu?”

Uzanıp bandı, kaderimde olan oğlanın açık avucundan aldım. “Kesinlikle.”

*

Kano yapmak en hafif tabiriyle tam bir keşmekeşti.

Yarısı daha önce hiç kano yapmamış yirmi çocuğu iki saatliğine gözetmensiz olarak dışarı gönderdiğinizde eğlence garantiydi.

Jake başından beri insanların kanolarına son hızla toslayarak herkesi öldürmeye çalıştı, ta ki Blake onun eline vurup küreği düşürmesini sağlayana, onu çalıp Jake’i gölün ortasında mahsur bırakana dek.

Ona tezahürat etmek istedim ama aramıza biraz mesafe koymaya çalıştığımдан bu büyük ihtimalle iyi bir fikir değildi.

Kiera yanıma yanaşıp sırtıarak Jake’in kıyıya dönmek için ellerini kürek olarak kullanarak kanosunu ilerletmeye çalışmasını izledi. “Pekâlâ, itiraf edeceğim,” dedi bana göz

gezdirerek. “Yazın ben yokken bana rakip olması bir kenara, Blake... oldukça müthiş biri.”

Başımı olumlu anlamda sallarken bakışlarım Kiera’nın başını geçip Blake’in bakışlarıyla buluştu, yüzündeki gülümseme cildimi akşamüzeri güneşinden daha fazla yaktı.

Blake’le ilgili tam olarak ne düşündüğümü kelimelere dökmekten korkuyordum ama “oldukça müthiş” yetersiz kalırdı.

Yutkunup bakışlarımı Jake’in etrafında daireler çizerek kürek çeken Matt’e çevirdim; başka çare olmadığını bildiğinden Jake’e yardım etmek için peşinden gitmişti.

Sonraki kırk sekiz saat mutlak bir bulanıklıkta geçti.

Kano yapmaktan, başarısız dört yapraklı yonca bulma arayışına, bir ipte sallanarak kendimi suya fırlatmama kadar hareket etmeyi hemen hemen hiç bırakmadım. Ve hafta sonu boyunca Matt yanımdaydı, bir adım bile uzaklaştığımız her seferinde Kiera bizi daha yakına ve daha yakına itiyordu.

Yavaş yavaş her şey eski hâline dönüyordu.

İp salıncaktaki Matt havada yükselirken, “Bir salto at!” diye seslendim.

“Yemek salonuna kadar yarışalım mı?” diye sordu beni suya iterek, ardından patikayı gülerek tırmanarak Huckabee Pansiyon’a döndük.

Böylece yavaş ama emin adımlarla grubun geri kalanı yeni bir ritim bulmaya başladı, yine de Olivia ve öğrencilerin yarısı yemek ve aktivite zamanlarında, Henry Huckabee Pansiyonu’nun doldurulmuş hayvan postlarından geçilmeyen koridorlarında hâlâ bana ters bakışlar atıyordu.

Blake’ten ve paylaştığımız odadan uzak durmaya çalışıyordum ancak o, sınıfımızdaki neredeyse herkesle çoktan

arkadaşlık kurmuş olmasına rağmen, her ne yapıyorsak her zaman dahil olmanın bir yolunu buluyordu.

Kendimi Huckabee Gölü'nde şişme donatın üstünde huzurla süzülürken bulmam hoş bir değişiklikti; öğle yemeğinden önce Kiera'nın bizi götürdüğü doğa yürüyüşünden dolayı bacaklarım hâlâ ağrıyordu.

Başımı kaldırdım, güneş gözlüğümü yukarı ittim ve ısıll ısıll sudaki akşamüstü güneşine karşı gözlerimi kıstım; ağaçlar gölün çevresini kuşatıyordu, Henry Huckabee Pansiyonu dalların arasından görünüyordu. Öğrenci kalabalıklarını tarayıp çabuk bir sayım yaptım. Kiera benden birkaç metre ötede büyük boy bir şişme simidin içindeydi, Blake bir çizim defteriyle iskelede uzanıyordu ve Matt, Jake ile Ryan gezipdeki oğlanların yarısını çok hararetli bir karınüstü atlama yarışmasında söz konusu iskeleden kendilerini atmaya ikna etmişti. İtfaiye aracı kırmızısı kollarını ve bacaklarını buradan görebiliyordum.

Jake'in suya bir pankek kadar düz biçimde çarpmasını izlerken yüzümü buruşturdum, oğlanlar Jake az önce maç kazandıran bir sayı yapmışçasına tezahürat ederken cildim yanıyordu.

Güneş gözlüğümü tekrar gözlerime indirdim ve şişme donatımda daha çok doğrulmaya kalkıştım ama plastik, yüksek sesle gıcırdadı ve yalpalayarak dik konuma gelirken beni sertçe devirdi.

Ters takla atarak gölün içine düşerken, "Kahretsin!" diye ciyaktım, tekrar yüzeye çıkmak için karanlığın içinde kendimi yukarı iterken, ellerimi çırparak mücadele ederken ağızım ve burnum bakteri kaynayan göl suyuyla doldu.

Öksürürken bunu talihsizliğe bağlamak üzereydim ki bir şey hafifçe omzuma değdi.

Baktığımda kırmızı bir cankurtaran şamandırasının suyun üstünde durduğunu gördüm, diğer ucunu tutan Matt'in yü-

zünde lise üç balosundan beri görmediğim şakacı bir sırıtış vardı.

“Görünüşe göre kurtarılmaya ihtiyacın var,” dedi.

Saçlarımı yüzümden itip ona ters bir bakış atarak şaman-
dırayı ona geri fırlattım. “Sen kendini kurtar, Matt!”

Kahkaha attı ve direkt yüzüne su sıçrattım ama ellerini
uzatıp benimkileri tutarak yeniden su sıçratmamı engelledi, o
sırada bana bir adım yaklaştı. Normalde dağınık olan saçları
göl suyuyla ıslanıp arkaya doğru düzleşmişti, omuzları ve
göğsü, karınüstü atlamaktan kızarmıştı.

Elimde olmadan Huckabee Havuzu’ndaki Blake’i, bana
bir adım yaklaşırken nefesimin nasıl düğümlendiğini hatırla-
dım. Bununla karşılaştırdığımda o an nasıl da farklıydı. Ne
kadar daha... yoğun hissettirmişti.

Neredeyse içgüdüsel olarak ellerimi Matt’inkilerden çek-
tim ama yüzünün düştüğünü görmeden önce bile bunun yan-
lış hareket olduğunu biliyordum.

Plandan sapma, Emily.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Yeni dövme yapılmış ko-
lumu kaldırırken, düştüğüm sırada bulaşık eldiveni kaybol-
muştu, bana hafifçe gülümsedi. “Bunu dezenfekte etmeliyim,”
diye bir açıklama sundum şişme donatımı kapıp iskeleye geri
dönerken. “Senin de gidip karınüstü atlama yarışmasını kay-
betmen gerekiyor.”

Kolumu tutup beni durdurdu. “Bu akşamki şenlik ateşine
katılacak mısın?” diye sordu.

Gece Yarısı Şenlik Ateşi. Bu bir Huckabee Gölü gezisi ge-
leneği idi. Zilyon yıl önceki ilk geziden beri devam eden bir
gelenektir. Öğretmenler o akşam tüm öğrencilerin şenlik ateşi
ve geç saatlerdeki eğlence için dışarı sığılmasına göz yumardı.

Başımla onayladım ve kolumu bırakıp gülümsedi. “Gü-
zel,” dedi sırtüstü uzaklaşırken. “Akşam görüşürüz.”

Matt’in hemen ilerisinde, şişme simidindeki Kiera’ya bak-
tım. Bana iki başparmağını kaldırıp bir destek işareti yaptı,

yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. “Akşam görüşürüz,” diye tekrarladım.

İskeleye dönüp donatı aşınmış tahtaya fırlatırken Blake’in bakışlarından kasten kaçındım. Kendimi sudan dışarı itmeye başladığımda bana yardım etmek için elini uzattı, yarı yolda durdum.

Parmaklarım onun avucuna kaydı ve yüzüyle benimki arasında birkaç santim kalana dek beni yukarı çekti.

Biraz önce Matt’le yaşadığım aynı an.

Ancak bu kez kalbim göğsümde tempo tutuyordu.

Elimi çekip çabucak geriye adımladım.

“Pansiyona mı dönüyorsun?” diye sordu.

“İı, evet.” Saçlarımı kulağımın arkasına ittim.

“Yemek salonundan su almak istiyorum,” dedi çizim defterini iskeleden kapıverirken.

Orman patikasından pansiyona yöneldik; yürürken ağaçlar bizi sarmalıyor, Blake’in eli hafifçe benimkine çarpıyordu. Bunun olmasını engellemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Yol daraldığında önüme geçti ve ben onu izlerken, kullandığı kurşunkalemi kulağının arkasına sıkıştırarak bana seslendi. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii,” dedim ne söyleyeceğinden emin olamayarak.

“Benden uzak mı duruyorsun?”

“Ne? Hayır!”

Bana bakmak için arkasına döndü, uzun bir an gözleri yüzümü araştırdı. Sonunda başıyla onayladı, bunu yemediği açıktı. “Pekâlâ. Elbette.”

Yürümeye devam ettik ama onun üzgün olduğunu anlıyordum. Ormandan çıkarken, pansiyon görüş alanımıza girerken koluna uzandım. “Blake, ben...”

“Neden Matt?” diye sordu lafımı keserek, benimle yüz yüze gelmek için hızla dönerken. “Piknik yaptığımız o gün

ilişkinizin yanlış hissettirdiğini söylemiştin. İlk seferinde yürümediyse... ikinci sefer, üçüncü sefer veya dördüncü sefer yanlış *hissettirdi*yse... neden hâlâ onunla birlikte olmak istiyorsun?”

“Ben...” Tereddüt ettim, cevap vermek için ağzımı açtım, zihnim bir cevap bulmak için uğraşıyordu. “Çünkü o harika biri, Blake. Kibar, tatlı ve güvenilir, dahası annem *her zaman*, özellikle hastalandıktan sonra, benim onunla birlikte olmamı istedi. Ve şimdi, listedekileri yaptıktan sonra annemin benden istediği şey *buymuş* gibi hissediyorum. Hepsi beni ilişkimizin gerçekten yürüyeceği bu âna getirmiş gibi hissediyorum.”

Blake başını salladı, söylediklerimi değerlendirirken bana bakıyordu. “Yani, listedekileri yaptığın ve daha çok eskiden olduğun kişiye dönüştüğün için, ikinizin ilişkisinin birdenbire yürümeye başlayacağına mı inanıyorsun?”

Meydan okumasının altında kalmayarak, “Evet,” dedim. “İnanıyorum.”

“Fakat bu içinden geçtiğin süreci tamamen silmez mi? Yaşananlar yüzünden dönüştüğün kişiyi? Şimdi olduğun kişiyi?”

Buna karşılık bir cevabım yoktu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve başımı göle geri giden patikaya çevirdim.

“Sana bir sorum olacak. *Senin* istediğin bu mu, Emily?” dedi.

Bundan çok daha fazlasını soruyordu. Gözlerinde ve bunu sorma tarzında bunu görebiliyordum.

“Evet,” dedim son noktayı koyarak. “Öyle.”

“Tamam,” dedi başıyla onaylayarak. “Anladım.” Topuğunun üstünde döndü ve çabucak Huckabee Pansiyonu’nun merdivenlerini çıkararak beni orada bıraktığında dikilip onun gidişini izledim.

26

Arkasına yaslanıp makyaj yapma yeteneğini takdir ederken, “Bu akşam o akşam, Em,” dedi Kiera. Sola ve sağa dönerek banyo aynasında kendimi kontrol ettim. Kiera fazladan bir kat daha rimel sürmek için öne eğilince kendimi görmeme engel oldu.

Kırık-beyaz-çiçek-desenli bir elbise giyiyordum, bu elbiseye pek düşkün olmamama rağmen Matt geçen ilkbaharda bir randevumuzda onu beğendiğini söylemişti, dolayısıyla bir parça uğurluydu. Uzun, kahverengi saçlarım yarı topluydu ve Kiera’nın maşa kullanma becerisi sayesinde hafif hafif dalgalıydı.

Hoşnut bir baş onayıyla dönüp gözlerime baktı, rimel tüpünü bana doğrulttu. “Şu liste bu akşam şenlik ateşinde tamamlanacak. Büyük final. *Kendi J.C’ni resmi olarak geri alacaksın.*”

Tamamlanacaktı. Buna inanmakta zorlanıyordum. Banyo tezgâhında açık duran kâğıda baktım, neredeyse her sayının yanında çok renkli tik işaretleri vardı.

“Ayrıca, yarın otobüse binmeden önce dört yapraklı bir

yonca bulabiliriz,” dedi elini sallayarak. “O kadar da zor olamaz.”

Epey erken kalkmam gerekecekti. *Resmen* temmuz ayı boyunca aramıştım. Bu şeyi bulmak olabildiğince zordu.

Şayet Blake değilseniz, diye düşündüm, pikniğimizde onları nasıl istiflediğini hatırlayarak.

Kiera makyaj çantasının fermuarını kapatırken ben tezgâha yaslanmış, endişeyle dudağımı ısıırıyordum. Onu hâlâ bulamamış olmam kabul edilebilir miydi? Matt’le sonraki adıma, Kiera’nın tabiriyle “büyük finale” hazır mıydım (hazır olmamama rağmen)?

Aynada bir kez daha kendime baktım, Kiera’nın peşinden banyodan çıkmadan önce uzun bir iç geçirdim. Blake yatağının kenarında oturuyordu ve onu gördüğümde ağzım açık kaldı.

Onu bu yaz bir milyon defa görmüştüm ama *böyle* değildi.

Göz kaleminin ince çizgisi, dudaklarındaki parlatıcı ve kirpiklerini kaplayan rimel yüz hatlarını vurguluyor ve onları güzelliğin hem bakmayı zorlaştıran hem de başka tarafa bakmayı imkânsızlaştıran bir seviyesine ulaştırıyordu.

Kiera başıyla onaylarken takdirle bir ıslık çaldı ve ben hayranlığımın tamamen normal olduğunu kendime hatırlattım. Blake tarafsızca seksiydi. Bir anlamı olmak zorunda değildi. “Güzel görünüyorsun, Blake!” dedi heyecanla ellerini ovuşturmadan önce. “Pekâlâ, ekip! On iki numaralı madde için strateji yapalım. Matt’le işi pişirme.”

Elimi tutup beni yatakta Blake’in yanına oturtuverdi. Blake’in omzu benimkine sürtününce yanaklarım anında kızardı. Ona göz ucuyla baktım ve bana ufak, gergin bir gülümseme sundu.

Kiera ellerini kalçalarına koyup odada volta atmaya başladı, ayakları yeşil halıda sessizce dolanıyordu. “Dört kelime.” Hızla döndüğünde saçları arkasına salındı. “Doğruluk mu, cesaret mi?”

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu Blake kaşlarını kaldırarak.

“Evet,” dedi Kiera hevesle baş onayı verirken. “Doğruluk mu, cesaret mi? Şenlik ateşinin etrafında oyunu başlatacağım. Okulun kara koyunu olduğundan kimse Emily’yi seçmeyecek.” Volta atmayı bırakıp bana anlayışlı bir bakış attı. “Üstüne alınma.”

Gözlerimi devirdim. “Sorun değil.”

“Bu yüzden,” diye devam etti Kiera Blake’e yoğunlaşarak. “İkimizin arasından kim ilk seçilirse, *Emily*’ye birini öpmesi için meydan okuyacak...”

“Eee,” dedim elimi kaldırıp lafını yarıda keserek. “Hızla kısa bir şey söyleyeceğim. Herkesin önünde benim... diğer oğlanı öptüğümü göz önüne alırsak, acaba bu gerçekten en iyi?..”

Kiera söylediklerimi geçiştirerek elini salladı. “Bir bakıma bu sebepten işe yarayacak, anlıyor musun? Telaflı etmenin iyi bir yolu. Bu kez *doğru* kişiyi öperek yanlış düzelteceksin.”

Bunu değerlendirirken kaşlarımı çattım. Bu mantıklı mıydı? Bir filmde büyük ihtimalle mantıklı olurdu ama bu gerçek hayattı.

“*Tamam*,” diye devam etti tekrar Blake’e yoğunlaşarak. “Böylece ona birini öpmesi için meydan okuyacağız, o Matt’i öpecek, gökyüzünde havai fişekler patlayacak ve bim bam bom, görev tamamlandı.”

Görev tamamlandı. İşte böyle, her şey yerli yerine oturacaktı.

Uzun bir an Blake hiçbir şey söylemedi. Sessizdi ve ikisi aşağı yukarı birbirine bakakalmıştı.

Gözlerini kırpan Kiera’nın Blake’ten kendi coşkusuna katılmasını bekleyişini izledim. “Ee, var mısın?”

Blake ellerini saçlarının arasından geçirirken tereddüt ediyordu, yüz ifadesi anlaşılmazdı. Onu çözmeye çalışırken,

elmacık kemiklerindeki hafif aydınlatıcı dikkatimi dağıttı. “Evet. Demek istediğim... listenin Emily için ne kadar çok anlam ifade ettiğini biliyorum, o yüzden... elbette varım.”

“Müthiiiiiş!” Kiera memnuniyetle el çırparak kendini yatağıma attı ve telefonunu kontrol etti.

“Gece yarısına kadar yarım saatimiz var,” dedi sırtüstü devrilirken. “Hayatımda ilk kez bir şey için erkenciyim.”

“Biraz zaman öldürmek isterseniz, bu akşamüstü hoş bir şey buldum,” dedi Blake. Bana bakmak için döndü. “Bence, muhtemelen, bunu görmek istersin.”

Yapacak başka bir şey olmadığından, odamızdan sessizce sıvıştık ve uzun koridorda onun peşinden parmak ucumuza basarak yürüdük, pansiyonun içinde dolaşırken telefonun el feneri bize yol gösteriyordu. Bir köşeyi döndüğümüzde aşırı büyük bir doldurulmuş ayıyla yüz yüze geldik, sivri dişleri ışıktaki parlıyordu.

İstemsizce ciyakladım ve Kiera elini ağzıma kapatıp beni susturdu.

“Emily Clark,” diye tısladı. “*Kapa çeneni.*”

Kahkahalarımızı bastırarak diğer köşeyi döndük ve iki kat merdiven tırmandıktan sonra çatı katına açılan ufak, tozlu kapıdan sıkışarak geçtik.

Blake el yordamıyla ilerleyerek köşeye ulaştı ve bir ışık düğmesine bastı. Minik bir ampul aniden yandığında, örümcek ağıyla kaplı duvarlar yumuşak ışıktaki gözler önüne serildi. *Elyazısıyla* dolulardı, çok eski tahta kırıslara kelimeler ve resimler oyulmuştu.

“Aman Tanrım,” diyerek bir adım yaklaşırken bir kalp çizimi, HUCKABEE GÖL GEZİSİ 1966, sonsuza dek HEATHER İLE TİM yazılarını keşfettim. “Bu *cidden* harika.”

Köşeye yürürken, “Dahası var,” dedi Blake ve duvarın bir bölümüne hafifçe vurdu. Kiera ve ben ayaklarımızı sürüyerek yürüyüp loş ışıktaki okuyabilmek için gözlerimizi kıstık.

Hayır. Bu olamazdı.

Önümdeki baş harflere dokunmak için elimi uzatırken nefesim kesildi. J.M. + J.C. '99. Annemle babam. Onca yıl önce, ilişkilerinin resmi olarak başladığı hafta sonu buradalarmış.

Bu son işaretti. Bu planın, Matt'in, *tüm bunların* doğru adım olduğuna dair. Dört yapraklı yonca olsun ya da olmasın. Onların ilişkisinin kendi versiyonuma sahip olmak için yolum *buydu*.

Uzun bir an boyunca hepimiz sessizdik, hepimiz duvara bakıp onu incelerken Kiera kollarını bana ve Blake'e doladı.

“İsimlerimizi buraya kazımalıyız!” dedi Kiera, *Doğada Dımdızlak*'ın bir bölümündeymişçesine cebinden bir çakı çıkarıverdi.

“Vay canına, dostum,” dedim ellerimi havaya kaldırarak.

Utangaç bir şekilde sırtıttı. “Benim hatam. Hâlâ Misty Oasis'in etkisinden çıkamadım.”

Annem ve babamın isimlerinin ilk harflerinin yanında boş bir yer bulduk, nesilden nesle yayılan bu büyük duvar örtüsüne kendi küçük parçamızı teker teker oyduk. Kiera heyecanla kıkırdayarak çatı katı penceresinden dışarı bakarken Blake kendi C harfini bitirdi.

“İnsanların dışarı yöneldiğini görüyorum. Vakit geldi!” Dönüp omuzlarımı sımsıkı kavradı. “Hazır mısın, Em?”

Duvardaki annemle babamın isimlerinin baş harflerine ve onun altındaki bizimkilere bakarak başımı olumlu anlamda salladım. “Hadi yapalım şunu.”

Bu neşe uyandırıyordu.

Adrenalin damarlarımda pompalanırken koridorlarda parmak uçlarımıza basarak yürüdük, hepimiz toplu hâlde binadan çıktık ve göle ulaşmak için ormanda yolumuzu bulup ilerledik. Biz grubun neredeyse sonlarındaydık. Kiera önden gidiyordu, Blake benim hemen arkamdaydı; fısıltılar, kahkahalar ve ayaklarımızın altında kırılan ince dalların sesiyle gece etrafımızda canlıydı.

İleride titreyerek yanmaya başlayan şenlik ateşini ağaçların arasından görebiliyordum ve sonunda heyecanlı bir bağırışma havada yankılandı. Bunu başarmıştık.

Blake'in eli benimkini tutarak beni durdurduğunda şaşırdım. Parmaklarıma dolanan parmaklarının hissi ayırt edebileceğim kadar tanıdık.

İnsanlar etrafımızdan sessizce geçerken ay ışığının yumuşak parıltısında ona baktım.

Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir huzursuzluk vardı. Bir şey onu rahatsız ediyordu.

“Seninle konuşabilir miyim?” diye fısıldarken sesinde alışılmadık bir aciliyet sızısı vardı.

Bir gerginlik dalgası beni gafıl avlarken tereddüt ettim, heyecanım her şeyi bastırıyordu. Bakışlarım durumu tartarak onunla şenlik ateşi arasında gidip geldi.

Sonunda başımı olumlu anlamda salladım, Kiera'ya seslenip bir saniye sonra orada olacağımızı haber verdim. Kiera omzunun üstünden bir şeyler bağırarak karşılık verdi ama söyledikleri şenlik ateşinin gürültüsüne karışırken parmak arası terlikleri silikleşip uzaklaştı.

Blake beni patikadan ağaçların arasına, herkesten güvenli bir mesafe uzağa çekti.

Ve o zaman... sadece ikimiz kaldık, Blake bana bakarken etrafımızdaki hava cildimi karıncalandırıyordu.

“Emily...” diye başladı, yutkunurken sesi canlılığını yitirdi. “Bilmiyorum. Ben sadece, ı...” Bakışlarını ayaklarına indirdi, sözü bir yere vardırmaya çalışıyormuş gibi huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Blake’in asla hiçbir şeyden korktuğunu görmemiştim ve bununla ilgili bir şey beni dehşete düşürüyordu. “Bu akşamki tüm planın farkındayım ama eğer bu yaz annenin listesinden bir şey öğrendiysem, bu elinden geleni yapıp risk almanın ne kadar önemli olduğudur. Dahası... sana gerçekten nasıl hissettiğimi söylemek için bu tam anlamıyla son şansım.”

Hava ciğerlerimi bastırarak dışarı çıkarken donakaldım. Elimini onunkinden çekmek ve o bunu söyleyemediği önce ağzına bastırmak istedim. Tam olarak duymak istediklerimi ve tam olarak duymak istemediklerimi söyleyemediği önce.

Blake, her bir düşünceme yerleşmiş olan sıcak kahverengi gözleriyle bana baktı. “Senden hoşlanıyorum, Emily. Senden *gerçekten* hoşlanıyorum. Dürüst olmam gerekirse, Huckabee’ye taşınmaktan çok korkuyordum. Ama sonra o bingo etkinliğinde senin yanına oturduğumda bana gülümsedin ve neredeyse anında her şeyin yoluna gireceğini anladım.” Konuşurken ağzının kenarı yükselip bir gülümsemeye dönüştü.

“Bu yazın seninle birlikte geçirdiğim her dakikasını sevdim. Seninle birlikte plan yapmayı, annenle ilgili konuşmanı dinlemeyi ve aslında bunu istemediğin hâlde, o kayalıktan atlaman gerektiğinde cesur davranmanı sevdim. Endişeli olduğunda espri yapmanı, bir şeyler pişirmekle ilgili konuşurken gülümseme şeklini ve bana bakmanın içimde uyandırdığı hisleri seviyorum. Ayrıca insanlara göstermekten korktuğun, seninle ilgili her şeyi seviyorum. Üzüntünü, acını ve korkunu... çünkü bunlar olmadan sen kendin olmazdın.”

Ansızın iki ezici duyguyla sarsıldım.

İlki, daha önce kimseyle deneyimlemediğim bir biçimde göğsümde dans ediyordu, tepemizdeki yıldızlar her zaman-kindenden daha parlak ışıldıyordu. *Gerçek*, karşı konulmaz ve öyle baş döndürücüydü ki tüm dünyam yön değiştirdi.

Diğeri, mideme ağır bir şekilde oturan bunaltıcı bir korkuydu; o yaz Misty Oasis otobüsünden inip annemin bir sorun olduğunu gördüğüm zamankiyle aynı histi.

Anneme ne hissettiğimi ve bunu kime karşı hissettiğimi anlatma fırsatım asla olmamıştı. Ne söyleyeceğini –benim için ne isteyeceğini–öğrenme fırsatım asla olmamıştı.

Hâl böyleyken bunu öyle derine itmiştim ki... Bütün bunlar asla yaşanmamış gibi davranabilirdim. Diğer yandan, Matt’le birlikte olursam bilebilirdim. Annemin mutlu olacağını bilebilirdim.

Ayrıca annemin asla öğrenmemiş olması benim için sorun değilmiş gibi davranabilirdim çünkü belki bilmesi gereken bir şey yoktu.

Ama vardı.

Ama var.

Blake’e dikkatle bakarken kelimeler aklıma gelmiyordu. İçimde iki taraf kavga ediyordu.

Bir cümle kuramadığım belli olduğunda, “Biliyorum,” dedi Blake. “Annenin senin Matt’le birlikte olmanı istediğine

inandığını *biliyorum*. Listeyi tamamlayarak, Matt’le birlikte olarak, hayatını annenin senden yaşamayı istediği gibi yaşayarak anneni yanında tutabileceğine inandığını biliyorum. Bunu anlayabiliyorum. Fakat...” Elimi tutuşu sıkılaştı ve bana bir adım yaklaştı. “Fakat, Emily... senin ve babamın onunla ilgili anlattığı her şeyi düşününce, bu listenin bana onunla ilgili öğrettiği her şeyi düşününce, annenin senin için isteyeceği bir peri masalından ziyade *mutlu* olmandır. Gerçekten. Senin şansını gerçek bir şeyde denemeni isterdi.”

Elimi onunkinden çekip bir adım geriledim.

Bu o kadar basit değil, Blake, diye bağırmak istiyordum. Ancak... anlaması mümkün değildi. *Bunun* hâlâ standarttan oldukça uzak olduğu Huckabee’de büyümemişti. Ayrıca, daha önemlisi, ölmekte olan annesi ona özellikle bu oğlana bir şans vermesinin –tıpkı onca yıl önce onun babama bir şans verdiği gibi– her şeyi nasıl yoluna koyabileceğini söylememişti. Hastaneye çiçekler getiren ve hayatımın en zor anında benim yanımda olan, kusursuza hayli yakın bir oğlana.

Ama o senin için kusursuz değil.

Bir hain gibi aklıma gelen bu düşünce, şu anda Blake’i öpmeyi her şeyden çok isteyen parçamdan çıkmıştı. Annemin asla tanımadığı parçamdan. Asla tanıyamayacağı parçamdan.

Tüm bu sebeplerden dolayı... asla kabul edemeyeceğim parçamdan.

“Blake, ben... ben *şansımı* yüz kez deneyebilirim ama annemi asla geri getiremem. Onun gerçekten ne istediğini asla bilemeyeceğim. Bunun dışında.”

Aramızdaki bu çekimden kaçmak için tüm irademi kullanmam gerekse de sonunda arkamı döndüm, ağaçların arasından geçtim, şenlik ateşine doğru patikada zorlukla ilerlerken her şey pusluydu. Aniden açıklığa girdiğimde ışık ve ses beni bunalttı, renkler ve şekiller birbirine dönüştü. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Kiera'nın, "Em," dediğini duydum, elimin içine bir şişe bira dayadığını hissettim. "Doğruluk mu, cesaret mi oynamak için tam vaktinde geldin!" Beni grubun yanına çekerken eğilip fısıldadı. "Gösteri zamanı."

Kocaman bir kütüğe oturup şenlik ateşinin etrafında kurulmuş çembere katıldım. Kafamı kaldırdığımda Matt'ın karşı tarafımda oturduğunu gördüm; Kiera daha fazla kişiyi ateşin etrafına getirirken Matt'ın dudakları bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyordu. Kiera her zaman bir şeyleri başlatmakta yetenekliydi ve bu gece de istisna değildi.

Matt kendi gövdesini ve sonra beni işaret ederek, "Elbiseni beğendim," diye dudaklarını oynattı.

Gülümsemesine karşılık verdim ama bu, tıpkı çok beğendiği çiçekli beyaz elbise gibi, çok zorlama ve yanlış hissettirdi.

Herkesin coşkusuna uyum sağlamaya çalışmama rağmen... tamamen dengemi kaybetmiş hissediyordum, altımdaki zemin istikrarsızdı.

Fakat, benimle ya da bensiz, oyun yine de başladı, plan harekete geçti.

Çemberin genişliğince bir bulanıklık hâlinde meydana okumalar havada uçtu, gerçekler insanların ağzından döküldü. Leah Thompson biyoloji finalinde kopya çektiğini itiraf etti, Brad Hammond bir solucan yedi ve Jake külotuna kadar soyunup gerçek bir kaçık gibi şenlik ateşinin *üzerinden* atladı.

Birinden bir bira almasını, şişede kalanı lıkır kıkır içtikten sonra kendi etrafında dönmesini ve boş şişeyi doğrultmasını izledim...

Blake'e. Onun gelip bize katıldığını fark etmemiştim bile, az önce söyledikleri hâlâ başımı döndürüyordu.

"Blake Carter," dedi Jake sözcükleri uzatarak, yüzünde nispet yaparcasına bir sırıtış vardı. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

Blake kollarını kavuşturup ona kaşlarını çattı. "Her zaman bir meydan okuma için hazır olduğumu bilirsin, Jake."

Jake kahkaha attı, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Herkes hissedilir bir heyecanla sessizleşti, onların diyaloglarını izlerken yeni kızın ne yapacağını görmek için heveslilerdi. Jake iskelenin ucundaki paslı cankurtaran kulesini işaret etti.

“Sana oradan atlaman için meydan okuyorum. Suyu.”

Blake istifini hiç bozmadı. Ve kesinlikle bana bakmadı.

O iskeleye yürürken herkes izlemek için boynunu uzattı, hatta bazıları daha iyi görmek için ayağa kalktı. Onun köhne merdivenden kulenin tepesine tırmanmasını izlerken planın kendi kısmını yerine getirmemesi için sessizce dua ediyordum.

Blake kendini dengeledi, kule kızın altında gıcırdarken Jake bir tezahürata başladı.

“Bla-ake! Bla-ake! Bla-ake!”

Blake kulenin tepesinden atlarken, *geriye* doğru takla atıp suya girerek meydan okumayı ikiye katlarken toplu bir iç çekiş oldu; yüzeye çıktığında herkes alkışlıyor ve tezahürat ediyordu. Kayalık atlayışına gittiğimizde olduğu kadar korkusuzdu.

Birkaç dakika önce ormanda olduğu hâlinden tamamen farklıydı. İtirafı Blake için bundan daha korkutucuydu... ama yine de yapmıştı.

Kiera'nın parmakları koluma saplandı ve ben ona bakmak için başımı çevirdim. Neyin yaklaştığını bilerek bana büyük, heyecanlı bir gülümseme sundu.

Blake'in iskeleye geri yüzmesini izlerken göğsüm gergindi, görmeyi beklediğim haylaz gülüşü yüzünde yoktu, kendini sudan dışarı iterken sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Şansını gerçek bir şeyde dene.

Islak saçlarını topuz yaparken herkes heyecanla etrafında toplandı, bir meydan okumadan sonra Huckabee Lisesi'ndeki sosyal statüsü sağlamlaşmıştı.

Bana sorma. Bana sorma.

Sessizce onun başka birisini seçmesini diledim. Matt'i veya Olivia'yı seçmesini, ya da benden başka *herhangi birini*.

Ama bunu yapmadı. Ellerini saçlarından uzaklaştırdı ve insan kalabalığının arasından doğruca bana baktı, ıslak tişörtü üst kollarına ve karnına yapışmıştı.

“Emily,” dedi, ismimi ormanda yaptığından çok farklı bir tonda söylediğinde cildim karıncalandı. Herkes sessizleşip bana bakmak için döndü. “Doğruluk mu, cesaret mi?”

Ve böylece, bu artık bir oyun değildi. Buna nasıl cevap verdiğim bir seçimdi.

Bakışlarımı üstünde oturduğum kütüğü çevreleyen çimlere indirip beni yutmasını diledim. Bir çıkış yolu diledim ve...

Oradaydı. Çimlerde.

Dört yapraklı bir yonca.

Elimi uzatıp onu kopardım ve böylece seçim benim yerime yapılmış oldu. Her şeyi tamamen değiştireceğini bildiğim kelimeyi söyledim.

“Cesaret.”

Kafamı kaldırdığımda anladım çünkü *Blake*’i tanıyor, bunu yapacağını biliyordum. Bu ister köhne bir cankurtaran kulesinden ters takla atarak atlamak, isterse bir kamyonetin kasasında bir gece uyumaya katlanmak olsun, onun işin sonunu getirdiğini biliyordum.

“Sana birini öpmen için meydan okuyorum,” dedi.

Koro halinde bir “ooo” haykırışı geldi ve biri, “Burada alt sınıftan hiç öğrenci görmüyorum!” diye bağırdı ama ben Blake’in sabit bakışlarına –ne düşündüğünü ele vermeyen gözleri, onları *hiç* görmediğim kadar koyuydu– karşılık verirken hepsi arka planda kaldı.

Ayağa kalktım, dört yapraklı yoncayı şanslı çeyrekliğimmiş; annemle, onun çok yıllar önce tam burada hissettikleriyle olan bağlantımmış gibi elimde sımsıkı tutuyordum. Ben bu geçtiğimiz yazın tüm duygularından bir dalga hissedene dek tutuşum sıkılaştı.

Gelgelelim bu duygular hiç de annemle ilgili değildi.

Kayalık atlayışının serbest düşüşü. Büyükbabasının kamyonetinin arkasında Blake'in elimi tutan elinin hissi. Üzerimizdeki acı verici ölçüde güzel yıldız örtüsü. Ben ondan uzaklaşırken yüzü.

Bu aptal yoncayı fırlatıp onu seçmek istiyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu. O mesafeyi kapatıp *Blake*'i öpmek istiyordum.

Fakat burada olma sebebim bu değildi. Baştan bu listeyi başlatma sebebim bu değildi. Herkesin gözünün üzerimde olmasının ağırlığını hissediyordum. Beklentilerinin ağırlığını.

Annemin, kendime güvendiğimden fazla güvendiğim insanın, beklentilerinin ağırlığını.

Bu yüzden, yaz boyunca yaptığım gibi, şimdi de ona güvenmeliydim.

Ayaklarım hiçbir talimat olmadan yönünü buldu. İki adım, beş adım... Hareketlerim neredeyse robot gibiydi.

Çok geçmeden cayır cayır yanan ateşin diğer tarafındaydım, kalbim gürültüyle çarparken derin bir nefes alıp bakışlarımı Matt'e indirdim. Bir an için yüzünde oynayan ateşin ışığını izledim, şimdi aramızda bir kol boyu mesafe kalmışken gözleri tedirgin ve umutluydu. Yavaşça ayağa kalkıp bana küçük bir adımla yaklaştı.

O zaman, bununla ilgili daha fazla düşünmeden, ileri eğilip onu öptüm.

Yalnızca randevularımızda, Sevgililer Günü'nde, bir plan yaptığında kullandığı en sevdiği parfümün kokusunu aldım. Ağzında Jake'in silindir spor çantasında otobüse gizlice soktuğu biranın tadı vardı. Eli belimi bulurken yumuşak ama sağlamdı. Tanıdıktı. Birinci sınıftan beri aynı şekilde öptüğüm aynı kişiydi.

Ancak birinci sınıftan beri her öpüşmemizde olduğu gibi, hiçbir havai fişek yoktu. Baş döndürücü aşkın telaşı yoktu. Kusursuzca yerine oturan yapboz parçası yoktu.

Zihnim her zamanki gibi geriye doğru saymaya başladı.

İlk kez, nihayet, umduğum şey için geriye doğru saydığımı fark ettim.

Derinlerimde, bunun beni *düzeltilmesini* beklediğimi fark ettim. Tıpkı listenin beni düzeltereğine inandığım gibi. Her şeyi düzeltereğine inandığım gibi. Benim bu parçamı, annemin asla bilmediği parçamı, düzelterekti.

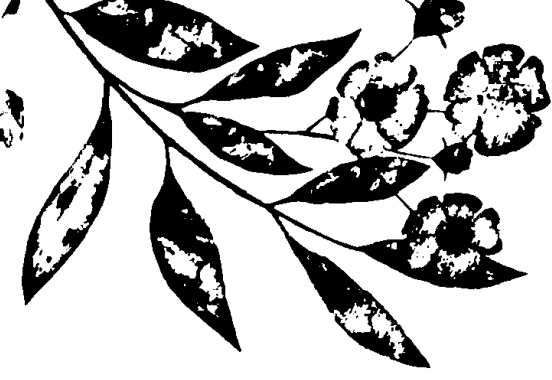
Ama bunu yapmadı.

Geri çekildiğimde Matt'in omzunun üstünden gözlerim Blake'i aradı. Başka tarafa, karanlık göle bakıyordu; çenesini sıkmişti, incinme duygusu yüzünün tüm hatlarını kaplamıştı.

Refleks olarak bir adım geriledim ve Matt'in eli belimden düştü, kalın kaşları tepkim karşısında şaşkınlıkla yükseldi. Etrafımızdaki herkes onayını sevinçle bağırıyordu ama bana kalırsa Matt bir terslik olduğunu anlamıştı. Sanırım ikimiz de anlamıştık.

Blake döndü ve sınıf arkadaşlarımızı itip kendine yol açtı, açıklıktan ayrıldı ve ormana girerek ağaç sırasının karanlığında gözden kayboldu.

Onun gidişini izlerken şanssız kalbim bir kâğıt parçası gibi, lime lime edilmiş bir liste gibi parçalanıyordu.

28

Şenlik ateşinin geri kalanı boyunca sessizce oturdum. Matt yanımdaydı, Kiera bana çemberin karşısından soran bakışlar atıyordu.

Matt kulağıma, “Bir sorun mu var?” diye fısıldadı. “Kevin’in alt sınıf öğrencileriyle ilgili söylediği yüzünden mi?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece yorgunum.”

Etrafıma bakındım ve her şey... yolunda olmalıydı. Yani, her şey düzelmişti. İtibarım. Arkadaş grubumla ilişkim. Ters bakışlar ve alaycı yorumlar tamamen susmuştu.

Jake hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ryan ve Olivia bile bizimle takılmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

Fakat hiçbir şeyin yolunda olduğunu *hissetmiyordum*. Benim için değildi.

Tuvalete gitme bahanesini kullanarak erken sıvıştım ama odamıza döndüğümde Blake çoktan uyumuştı.

Onu uyandırmak istiyordum. Bir şey söylemek için. Fakat bu akşam geri alamayacağım bir seçim yapmıştım. Her şey mahvolmuştu.

Bunu düzeltecek bir listem yoktu.

Telefonum Matt'ten ve Kiera'dan gelen mesajlarla aydınlandı ama ben yatağa yatıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Çekip giderken Blake'in yüzündeki ifade kafamın içinde dönüp dolaşıyordu, gözkapaklarımın altında tekrar tekrar yeniden canlanıyordu; ta ki kaçınılmaz, midemi ağrıtan hıçkırıklar baskı yapana kadar. Sesi boğma çabasıyla yüzümü yastığıma gömdüm.

Yavaş yavaş hıçkırıklarım yerini uykuya bıraktı.

Ertesi sabah alarmımın çalmasıyla uyandığımda Blake çoktan gitmişti. Yatağı boştu, eşyaları toplanmıştı, evvelden burada olduğuna dair tek işaret darmadağınık beyaz çarşaf- lar, bedeninin hatlarının şiltesinde kalan çizgileriydi.

Hazırlanıp eşyalarımı toplamak hayal edebileceğimden daha fazla gayret gerektirdi, dışarıda otobüs hepimizin binmesini beklerken motoru yüksek sesle gümbürdüyordu.

Bay Sanders'ın bize otobüse binmek için beş dakikamız kaldığını haber veren sesi koridorlarda çınladığında derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Telefonumu kontrol ettim ve okunmamış tüm mesajları görmek beni yalnızca mahvolmanın eşiğine daha fazla itti, nefesimi verirken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Eve gitmeye ihtiyacım vardı. Yalnızca *eve* gitmeye ihtiyacım vardı.

Bu düşünce beni odadan dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı inmeye zorladı. Otobüsün kapıları beni içeri almak için tıslayarak açıldı. İçeri adımımı attığımda gördüğüm ilk kişi Kiera'ydı. Bir sorun olduğunu anında anladı, gözleri telaşla genişledi. Bakışlarımı kaçırdım, otobüste gözlerim onu arıyordu...

Blake'i.

Kiera'dan iki sıra önde oturuyordu, *svetşörtünün* kapüşonunu kafasındaki beyzbol şapkasının üstüne çekmişti, kulaklarında bir çift kulaklık vardı.

Onun yanından geçerken duraksadım ama beni yok sayarak pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi.

Koridorun ortasında, orada dikilirken tamamen hareketsizdim. Sonra Kiera'nın belimi saran elini hissettim, beni yanındaki koltuğa çekti.

“Emily? Sorun nedir? Ne oldu?” diye fısıldadı, sesi endişeliydi. Gözleri benimle Blake'in arasında gidip gelirken olan bitene bir anlam vermeye çalışıyordu.

Ev. Sadece eve ulaş.

Başımı iki yana sallarken gözlerimi sımsıkı yumup gözyaşlarımı bastırdım. “Hiçbir şey,” dedim ama sesim bana ihanet ederek son hecede çatladı.

“Benimle oturmak ister misin?” diye sordu bir ses ve gözlerimi açtığımda Matt'i hemen önümde gördüm, Jake kaşlarını yukarı aşağı oynatarak onun etrafını gözleriyle tarıyordu.

Gözlerimi ona diktiğim uzun, sıkıntılı bir duraksama oldu.

Kiera araya girip, “Olmaz, üzgünüm, Matt!” diyerek beni kurtardı, ben hiçbir kelime bulamazken doğru kelimeleri buldu. “En iyi arkadaş kozunu kullanacağım. Onu yaz boyunca görmedim.” Elini sallayarak ona gitmesini işaret etti ve başım dönerken Matt'in yüzündeki şaşkınlığı güçbela idrak edecek zamanım oldu.

“Em. Ne halt oluyor? Neden her şeyi daha yeni düzeltmişken böylesin? Kastettiğim, Matt'le birlikte olmayı *isterken* neden her şeyi yeniden baltalamaya çalışıyorsun?” diye fısıldadı Kiera, Matt gözden kaybolur kaybolmaz ama başımı iki yana salladım.

“Onunla olmayı istiyor muyum?” diye kızgınlıkla fısıldadım. “Yoksa kusursuz bir lise son yılı yaşayabilmek için bunu benden *sen* mi istiyorsun? Tüm seneyi Misty Oasis'te, Todd'la ve dramdan uzak arkadaşlarıyla geçirmemen büyük talihsizlik.”

Uzun bir an boyunca birbirimize dik dik bakarken ikimiz

de afallamıştık. Sonunda sırt çantasını kapıp başıyla onayladı. “Evet. Büyük talihsizlik. En azından onların beni dışarıda bırakmak yerine benimle sahiden konuşacaklarını biliyorum.”

Kiera yanımdan geçip üç sıra öndeki boş bir koltuğa ilerlerken gözlerim yaşlarla doldu.

Otobüs otoparktan çıkarken kulaklıklarımı taktım, dönüp pencereden dışarı bakıp ağlamamaya çalışıyor ve şoförün dikiz aynasından Blake’e göz atıyordum.

Onunla konuşmam gerekiyordu.

Yolculuğun geri kalanında söyleyecek bir şey bulmayı denedim ama dün geceki gibi, bunların hiçbirisi yeterli gelmedi. Hiçbiri bunu düzeltebilirmiş gibi gelmedi.

Yine de en azından denemem gerektiğini biliyordum. Tüm bunlardan sonra, Blake’i bütünüyle kaybedemezdim.

Vardığımızda otobüsten ilk inen o oldu. Sırt çantamı kapıp onun hemen arkasından uçarcasına koridora çıktım. Birkaç kişi koltuklarından kalkıp aramıza girdi. Otobüsten indiğimde Blake beni fark etti ve aniden zıt yöne döndü. Otobüsün altındaki bölmeden silindir spor çantasını alıp hemen kamyonetine yöneldi.

“Blake,” dedim. Öğrenci kalabalıklarını yararak otoparkın bir ucundan diğerine onun peşinden koşuyordum.

Adını seslendiğimde durmadı. Sesimi duymazlıktan gelecek başını aşağıda tuttu.

“Blake!” diye seslendim tekrar. Elimi uzattım, parmak uçlarım o geri çekilmeden önce zar zor cildine değdi.

“Beni rahat bırak, Emily,” dedi kısık sesle, yavaşlamadan.

“Blake, lütfen. Sadece konuşmak istiyorum...” Tekrar elini tutmak için uzandım ama parmakları tutuşumdan kaçtı.

Benimle yüzleşmek için hızla arkasına dönerken, “Ben konuşmak istemiyorum!” dedi. Hüsrarla kulaklıklarından birini sökercesine çıkarırken kahverengi gözleri öfkeliydi. “Tamam mı? Listeyle ilgili, Matt’le ilgili veya öpüşmenizle

ilgili konuşmak istemiyorum. Arkadaşların seni sepetlediği için tüm yaz boyunca nasıl arkadaşım olduğunla ve bu artık senin için elverişli olmadığında beni geride bırakıp yok saydığınla ilgili konuşmak istemiyorum. Bunu anlıyorum, tamam mı? İstedğini elde ettin.”

“Blake, üzgünüm, ben...”

“*Seninle hiçbir şekilde konuşmak istemiyorum, Emily,*” dedi sonunda, bunu fazlasıyla açıklığa kavuşturarak. “Seninle konuşmak istemiyorum,” diye tekrarladı bu kez daha yumuşak bir biçimde, “seninle” derken sesi hafifçe çatladı. Sözleri midemin bulanmasına yol açtı.

Uzun bir an birbirimize baktıktan sonra hışım ile dönüp benden uzaklaştı, çantasını kamyonetinin arkasına atıp aracın kapısını arkasından gürültüyle çarptı.

Bacaklarım beni taşıyamayabilirmiş gibi hissediyordum.

Onun arabayla uzaklaşmasını, kamyonetinin yavaş yavaş gözden kaybolmasını izledim. Arkamı döndüğümde kafam allak bullaktı, kendime bir ayağımı diğerinin önüne koyarak otobüse geri yürümeyi emrettim. Sağ, sol. Sağ, sol.

Kollar ve bacaklardan bir denizin arasından alelacele geçip çantamı aldım, kalabalıktan uzağa kaçtım, gözlerim otoparkta babamın kamyonetini buldu.

Matt’ın adımı söylediğini duymama rağmen ilerlemeye devam ettim, yürümeye devam ettim.

Ben yaklaşırken babam pencereden dışarı sarkmış bana coşkuyla el sallıyor, sesleniyordu; kavgamızdan sonra hâlâ aramızdaki anlaşmazlığı gidermek için elinden geleni yapıyordu.

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle, “Ee, gezi nasıldı?” diye sordu ben kamyonetin kapısını arkamdan kapatırken.

“İyi,” dedim. Biz arabayla uzaklaşırken kemerimi taktım, sonuna dek -eve varana dek— kendime hakim olabilme umuyla bacaklarımı yukarı çekip kollarımı onlara doladım.

“İyi misin, Em? Gece yarısı şenlik ateşi seni biraz yordu mu?” diye sordu bana endişeli bir bakış atarak. “Bir şey mi oldu? Hâlâ evle ilgili mi üzgünsün, yoksa...”

Sesimi sabit tutmaya çalışarak, “Bununla ilgili konuşmak istemiyorum,” dedim.

Onun başka bir soru sormasını, *bir şey* söylemesini bekledim ama her zamanki gibi zorlamadı.

Fakat bir defalığına, bir parçam onun zorlamasını isterdi.

Bunu bir kenara itip sahip olduğum tek kesinliğe odaklandım. Bu yolculuğun ve *tüm bunların* üstesinden gelmemi sağlayabilecek tek şey annemin dolabıydı. Annemi hissedebildiğim tek yerin beni tamamen sarmalaması. Bütün dünyada hâlâ sahip olduğum tek güvenli yer.

Son bir kez dolaba ulaşabilirsem iyi olacaktım. Eğer oraya erişebilirsem her şeye bir anlam verebilecektim.

Babam sokağımıza, ardından araba yolumuza girdi ve park eder etmez katlandığım pozisyonu çözüp içeri yöneldim.

Çantamı holde bıraktım, merdivenlerden yukarı ve kordorda koşarken görüşüm bulanıklaştı. Ellerim ebeveynlerimin yatak odasının kapı kulpuna uzandı ve itip içeri girdim, tökezleyerek dolaba gittim, bedenimin her bir dokusunu kaplayan bir çaresizlikle kapısını çekip açtım. Kapı çerçevesinden içeri adım atıp ışığı açtığımda gördüğüm...

Hiçbir şeydi.

Raflar tamamen boşaltılmıştı. Uzak köşeye itilmiş tel askılar boştu.

“Aman Tanrım,” dedim çekmeceleri şiddetle açarken. Bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışırken onları şifonyerden hızla çekip tamamen çıkardım. Ben arayarak kendi etrafımda dönüp dururken takırdayarak yere düştüler. “*Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır.*”

Hiçbir şey kalmamıştı.

Bu gerçek olamazdı. Bu gerçek olamazdı.

Babam yüzünde endişeli bir ifadeyle kapı aralığında belirdi. “Emily?”

“Giysileri nerede?” diye çılgına dönmüş hâlde bağırdım ona. Çömelip son şifonyer çekmecesini, son boş şifonyer çekmecesini çıkardım; babamın sesiyle kalakaldım.

“Onları bağışladım. İki üç hafta önce... Sanırım bir süreliğine burada değildin ama senin Blake’le burayı toplamandan sonra hâlâ bazı eşyaların kaldığını fark ettim ve sen bunu erteleyip duruyordun, bu yüzden ben de bunu senin için kolaylaştırabileceğimi düşündüm...”

Babamla yüz yüze gelmek için hızla dönerken kulaklarım çınlıyordu. “Sen *ne* yaptın?”

“Onları bağışladım,” diye tekrarladı.

“Her şeyi mi?” diye fısıldadım.

“Evet ama Emily, ben...”

Oda yan yatarken, iç organlarım oyulurken, “Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. Bana uzandı, eli nazikçe kolumu sardı. “Çek elini üstümden!” diye bağırdım. Onu itip geçtim ve koridora çıktım.

Onları geri almak zorundaydım. Giysileri geri almak zorundaydım.

Verandaya dayanmış bisikletimi aceleyle aldım, babam arkamdan adımı sesleniyordu ama onu yok saydım. Ben ilerlerken evler ve arabalar hızla yanımdan geçiyordu, gözyaşlarım her şeyi birbirine karıştırıyordu.

Gitmiş olamazlardı.

Gitmiş olamazlardı.

Elimden geldiğince hızla pedal çevirerek mısır tarlalarını ve siteleri geçtim; ciğerlerim şişiyor, nefesim kesik kesik hıçkırıklarımın arasından zorlukla dışarı çıkıyordu. Pearl Caddesi’ni uçarak geçtim, sağdaki anacaddeye saptım. Gözlerim ufukta mavi ve beyaz bir tabela arıyordu.

The Goodwill.

Otoparka kayarak girdim, bisikletimi fırlattım ve beton basamaklardan yukarı koştum. Otomatik kapılar yeterince hızlı açılmadığında, umutsuzca içeri girme ihtiyacımla kendimi boşluğa sığdırıp aradan geçtim.

Mağaza etrafımda bulanıklaştı. Renkler floresan lambaların altından bana saldırdı.

Çizgili, puantiyeli ve düz renkli gömlekleri itip ilerlerken hepsinin ortasında annemden bir parçayı bulmaya çalıştım. İçeride ev işi yapmak ve bahçesini budamak için her zaman giydiği eski kot pantolonunu. Bir Noel’de giydiği, belinde bir kuşağı olan vişneçürüğü elbisesini.

Bekle. Acaba yeşil miydi? Birdenbire onu kafamda canlandıramadım.

Telaşla başka bir rafa saldırdım; ben düğmeli bir gömlekte, çiçekli bir uzun etekte, yün bir cekette duraksayarak sırada ilerlerken askılar birbirine çarpıp gürültüyle takırdadı. Hiçbiri doğru gelmiyordu.

Acaba bu onun muydu? Bunu giymiş miydi?

Ayırt edemiyordum bile. *Hatırlayamıyordum bile*. Ve ansızın en kötü korkularım gerçekleşti. Liste olsun veya olmasın, annemin elimden kayıp gittiğini hissediyordum.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, göğsüm şişerken umutsuz bir his kemiklerime yerleşiyordu; acıtıyor, sersemletiyor, kafa karıştırıyordu.

Güçsüz bir biçimde ön kapıdan tökezleyerek çıktım, bir hıçkırık dudaklarımdan kaçarken metal tırabzana tutunup basamaklardan indim. Kafamı kaldırdığımda gözlerim babaminkileri buldu. Otoparkta duruyordu, yüzü şaşkınlıkla kaplanmıştı.

Onu gördüğüm saniye yeniden meydana çıkan öfke dalgasının baskısıyla kafam zonkluyordu.

“Emily,” dedi bana doğru adımlarken.

Bana sarılmaya çalışan kollarını iterken, tutuşundan debelenerek kaçarken, “Nasıl yapabildin?” diye bağırdım ona. “Bunu nasıl yapabildin? Neden taze bir başlangıç yapmaya bu kadar taktın? Eski hayatını fırlatıp atmak ve annemi basitçe *unutmak* nasıl senin için sorun olmaz?”

“Em, onlar sadece *eşya*. Ben unutma...”

“Onlar sadece *eşya* değil!” diye bağırdım. Nefesim kesilirken öksürdüm, gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. “Onlar annemin parçaları!”

Beni yakalayıp tuttu ve bu kez kollarına yığıldım, bedenimin kontrolünü kaybediyordum. Ben ağlarken babam bana sımsıkı sarıldı; gözyaşlarım tişörtünü lekeliyor, avazım çıktığı kadar bağırırken midem ağrıyordu.

“*Sen* onun bir parçasısın, Emily. *Ben* onun bir parçasıyım. O eşyaların hiçbirisi değil,” diye fısıldadı. “Onu asla unutamam. Asla. Seninle birlikte olduğum her dakika ona yakıным. Bununla birlikte yeni bir başlangıç istiyorum çünkü annenin senin için bunu isteyeceğini biliyorum. İkimiz için de bunu isterdi.”

Son üç yılı ve bu sürede ne kadar donuk olduğumu hatırladım. Asla risk almadığımı. Asla şansımı denemediğimi. Her zaman en kötü durum senaryolarından korktuğumu. Neredeyse sanki evde kalırsam bunların olmasını engelleyebileceğime, sanki annemin hasta olmasını engelleyebileceğime inanmıştım.

Liste de bu şekilde başlamıştı. Beni nereye yönlendirdiğini bildiğimi zannediyordum: Eskiden olduğum kişiye. Anneme.

Ama sonra... listenin, içinden düştüğü yıllığı bana uzatan Blake'i düşündüm. Mutfakta, listedekileri gerçekten *yapmamı* önerirken gülümsemesini. Çok uzun süredir duraklatılmış hayatımda oynat tuşuna basan listenin her adımında onun nasıl yanımda olduğunu düşündüm; yüzü her anıyla birleşmişti.

Ve derken kafama dank etti.

Liste beni anneme yönlendirmiyordu. Beni Matt'e yönlendirmiyordu.

Beni ileri doğru yönlendiriyordu. Beni *ona* yönlendiriyordu.

Giysilerle, sırlarla ve asla söylemeye fırsat bulamadığım şeylerle annemi burada tutamazdım. Tüm yaz boyunca hissettiğim gibi gerçekten benim yanımdaysa, o hâlde bildiğine güvenmek zorundaydım. Duygularımı şimdi duyabildiğine. Bana söyleyemese bile anlayacağına.

Gökyüzü etrafımızda kararırken gözyaşlarım nihayet kurudu. Ağlamam yavaşça kesilirken göğsüm sarsılıyordu. Burnumu çektim ve bu kez işe kaçmayan veya pankeklerin arkasında saklanmayan babam beni sıkıca tutarak bana daha çok sarıldı; aramızdaki bir engel kalkmıştı.

“Seni tuttum, Em,” dedi. “Seni her zaman tutarım.”

29

Ertesi gün Nina'nın Fırını'na girdiğim saniye, Kiera öfkeyle arka odaya yürüyerek beni kapı aralığında dikilip onun gidişini izlemem için yalnız bıraktı. Nina'yı mutfaktan bize bakarken yakaladım, alnı endişeyle kırışmıştı. Paul tezgâhın arkasındaydı, kalemi havada kalakalmıştı.

“Kiera!” diye seslenip onu takip ettim. Elimi uzatıp kapının yüzüme çarpmasını engelleyerek içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Kiera kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana bakmak için döndü. “Ne var?”

Uzun bir an ikimiz de birbirimize gözlerimizi dikip baktık, arkadaşlığımızda çok uzun zamandır yok saydığımız çatlaklar birdenbire aramızda büyük bir oyuk hâlinde duruyordu.

“Üzgünüm,” dedim bizi bölen çizgiyi aşmaya çalışarak. “Söylediklerim için özür dilerim.”

“Açıkçası, o iç dökmeni bir bakıma hoş karşıladım. Beni her zaman dışarıda bırakıyorsun ve kendini açmayı reddediyorsun,” dedi odanın karşısından bana dik dik bakarak. “Bir kez olsun gerçekten ne düşündüğünü duymak iyiydi.”

Başımla onaylarken kendimi içine kapadığım o küçük kutuyu düşündüm. Hayatımdaki her şeyi nasıl etkilediğini. Matt'le ilişkimi. Kiera'yla arkadaşlığımı.

“Şu parlak, harikulade lise son yılını yaşayabilelim diye her şeyi düzeltmeye öyle takmıştın ki sen... beni görmeyi tamamen bırakmışsın gibi hissettim.”

“Şey, seni görmeme izin vermiyordun, Em,” dedi anlaşılır bir hüsrarla. “*Neler oluyor?* İstedığinin bu olduğunu sanıyordum. Yani, planımız *işe yaradı*, değil mi?”

“İşe yaradı,” dedim derin bir nefes alırken. “Ama ben... ben bunun doğru plan olduğunu zannetmiyorum.”

Kiera sessiz kalarak bana devam etmem için alan tanıdı. Ondan sakladığım, büyük fark yaratacak şeyi söylemem için.

Kalbimin göğsümü dövdüğünü hissederken daha önce kimseye söylemediğim gerçek dilimin ucundaydı. Annemle paylaşmaya hiç fırsat bulamadığım parçam.

“Matt'ten *hoşlanmıyorum*, Kiera,” dedim ve ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “O şekilde hoşlanmıyorum. Ne kadar çok uğraşmış olursam olayım. *Böyle* olmamaya ne kadar çok uğraşmış olursam olayım, faydası yok.”

“Böyle olmamak mı?” diye tekrarladı.

Derin bir nefes aldım, gerçek ağzımdan bir fısıltı hâlinde çıktı. “Ben Blake'ten hoşlanıyorum.”

Fırtınayı bekledim. Dünyanın başıma yıkılmasını.

Ama öyle olmadı.

Kiera bizi bölen çizgiyi aşıp beni kendine çekti, bana sarılan kollarını sıkılaştırırken gözyaşları beklenmedik bir şekilde yüzümden aşağı akmaya başlayarak Nina'nın Fırını tişörtünü tamamen sıırılsıklam etti. “Ah, Em. Ben... Ben çok üzgünüm; lise son yılına, her şeyi yoluna koymaya ve arkadaş grubumuzla ilgili tüm saçmalıklara kendimi öyle kaptırmıştım ki bana anlatamayacağını hissettin. Ya da Matt'le birlikte olmazsan seni umursamayacağımı,” dedi çenesini başıma dayayarak. “Seni her zaman desteklediğimi biliyorsun.”

Onu sımsıkı kucaklayarak, “Biliyorum,” dedim. “Ben de üzgünüm. Seni dışarıda bıraktığım için. Dürüst davranmadığım için.”

Orada birkaç dakika sessizce dikilirken bir süredir olduğumuzdan daha yakın hissediyorduk.

Çok geçmeden kapı hafifçe tıklatıldı. Ayrılıp kapıyı açtığımızda Paul ve Nina orada duruyordu. Fırının kapısındaki açık tabelası kapalıyla değiştirilmişti. Paul bir torba acı tatlı çikolata parçasını gösterdi.

“Belki bugün biraz çikolata parçalı kurabiye yapmalıyız,” dedi Nina hepimize bir kucaklamayla sarılırken. “Nasıl fikir?”

“Bana gizli malzemeyi söyleyecek misin?” diye sorarken sesim gömleğinin kumaşında boğuldu.

“Evet,” dedi Nina.

Başımı omzundan çabucak kaldırdım, gözlerim genişlemişti. “Bekle. Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı, hepimiz gülüyorduk. “Gerçekten.”

Biz tüm malzemeleri bir araya getirirken ben onlara her şeyi anlattım.

Yazla, listeyle ve Blake’le ilgili her şeyi. Sahildeki akşamı ve şenlik ateşinden önce bana söylediklerini yeniden yaşayarak. Onu bingoda ilk gördüğümde, bunu tam olarak anlamasam da, ona nasıl bayıldığımı.

“Ondan ne kadar çok hoşlandığımı fark ettim,” dedim derin bir nefes alarak. “Ben... Ben kızlardan hoşlandığımı fark ettim.”

Gözlerim fırlayıp Paul’ünkilerle buluştuğunda bana anlayışla gülümsedi. “Bizimki gibi küçük bir kasabada bu biraz zor olabilir,” dedi kendi deneyiminin bilgisiyle. “Ama Huc-kabee’nin yerli eşcinseli makamını başka kimseye devretmek istemezdim.”

Gülerek ona başımı iki yana salladım. “Teşekkürler, Paul.”

“Ne kadar zamandır biliyorsun?” diye sordu Kiera kahve-rengi şekeri ölçerken. Suçlayıcı bir tavrı yoktu. *Kuşkucu* bir tavrı yoktu. O sadece... öğrenmek istiyordu.

Bir gülümsemenin dudaklarıma sokulduğunu hissettim. “Dominique’i hatırlıyor musun? Misty Oasis’ten?” diye sordum ona.

Tuttuğu ölçü kabını düşürdü. “Dom Flores mu? *Dom Flores*’a mı abayı yakmıştın?”

“Dom Flores’a abayı yakmamıştım,” dedim bir çikolata parçasını ona fırlatırken. “Belki minik, *minicik* bir beğeniydi, bilmiyorum.”

Hepimiz güldük ve başımı iki yana salladım. “Sanırım... sanırım bir şeyden şüphelendim ama kamptan döndüğümüzde...”

Nina çabucak anlayıp başını salladı. “Annen hastaydı.”

“Evet.” Doktor randevularına ve ameliyatlara nasıl kapıldığımı ve annemin gözlerimin önünde gittikçe hastalanıp, sararıp solduğunu hatırladım. “Bunu yok saydım. Bastırdım. Ta ki, şey... ta ki bunu yapamayana dek.”

Karıştırma kaplarının üstünden Kiera’yla göz göze geldik. “Kiera, sana karşı dürüst olamadım çünkü kendime karşı dürüst olamıyordum. Ve kendime karşı dürüst olamıyordum çünkü gerçeği herkesten çok söylemek istediğim tek kişiye söyleyemiyordum.”

Uzanıp elimi tuttu, hâlden anlayan bir tavırla sıktı.

Uzun uzun iç geçirdim. “Annemin isteyeceği şeyin, Matt’le birlikte olmam olduğunu düşündüm,” dedim. “Onun bana âşık olduğundan şüphelendiği yıllar boyunca beni Matt’e doğru itmişti. Bunun üstüne son anlarında ona bir şans vermemi söylemişti. Ama bu bana hep yanlış hissettirdi. Her zaman tuhaf geldi.” Listeyi cebimden çıkardım, açtım ve uzun bir an baktıktan sonra tezgâha serdim. “Listedekileri yapmak beni çok değiştirdi, düşündüm ki, eh... o yaz annem için olduğu gibi her şey yerli yerine oturacaktı. Matt’le. Tüm bunlarla.”

Nina gülümseyip listeyi eline aldı. “Em, ben *hâlâ* anne ne bir şeyler anlatıyorum,” dedi. Gözleri kâğıdı tarıyordu. “Markette yürürken veya bir kek pişirirken veya dişlerimi fırçalarken. Burada olmadığı hâlde o hâlâ *burada*.” Kalbini, annemin daima bir yere sahip olacağı bölgeyi işaret etti. “Annen benim en iyi arkadaşımdı ve onun yalnızca senin *mutlu* olmanı istediğini kesin olarak biliyorum. Bu ister Matt’le, ister Blake’le olsun,” dedi listeyi katlayıp bana bakarak. “Ayrıca, hâlâ yaz bitmedi.”

Küçük bir gülümseme dudaklarına süzüldü. “Annenin ilk seferinde doğru kişiyi bulduğunu kim söyledi?”

“*Bu* ne anlama geliyor?” diye sordum.

Nina yalnızca başını iki yana sallayıp, önlüğünün cebine elini uzatıp minik bir akçaağaç şurubu kavanozunu ortaya çıkardı.

“Bu hikâyeyi anlatmak bana düşmez. Bunu babana sormalısın,” dedi karıştırma kâsesine biraz şurup dökerken.

“Akçaağaç şurubu mu?” diye sordum, hayatım boyunca sürmüş gizli malzemeyi bulma hedefim nihayet sonuçlanırken gözlerim genişledi. “*Gerçekten mi?*”

“Biz çocukken annen bir parti kurabiyeye biraz şurup dökmüştü,” dedi kapağı tekrar sıkıştırırken kavanozu ışığa tutarak. “O zamandan beri tarif değişmedi.”

Ertesi öğleden sonra bisikletle Matt'in evine gittim, işleri yoluna koymak istiyordum. Bu kez sahiden.

Tanidik arka yollar boyunca yokuş aşağı pedal çevirmeden ilerledim, bu yolculuk önceki yüzlercesinden çok farklıydı.

Bundan sonra gerçekleşmesini umduğum yüzlercesinden de farklıydı.

Eğer benden nefret etmezse.

Onun sitesine saptığımda Matt'in ön verandada oturduğunu gördüm, eskiden babamın arabayla gelip beni almasını beklerken oturduğumuz aynı noktadaydı. Telefonuyla meşguldü, hâlâ havuzdaki beyaz cankurtaran atletini giyyordu.

Yavaşlayıp durdum, bisikletten indim ve destek çubuğunu ayağımla yere indirdim. Kafasını kaldırıp baktı, beni gördüğüne şaşırdı.

Onun yanında üst basamağa otururken, "Selam," dedim.

"Selam," dedi, kollarını bacaklarına dayayıp ciddi bir konu olduğunda her zaman yaptığı gibi parmaklarını birbirine geçirdi. Sanki neyin yaklaştığının farkındaydı.

Bir saniyeliğine uyuyan yılanı dürtmekten korkuyormuşçasına ikimiz de sessizdik. Akşamüstü güneşinde gözlerimi kısıp ona baktım.

“Özür dilerim,” dedim. Bu kelimelerin iletebileceğinden fazlasını kastediyordum. “Çok özür dilerim, Matt. Göldeki öpücük için ve son birkaç gündür sana bir açıklama yapmak yerine seni yok saydığım için. Halbuki sana dürüst davranacağımı söylemiştim.”

Başını öne eğdi, alnı hafifçe kırıştı. “Dürüst davranabilir misin?” diye sordu sonunda, bakışlarını ellerine indirerek. “Bu kez gerçekten?”

Uzun bir nefes verdim.

“Korkuyordum,” dedim ona gerçeği söyleyerek. “Başından beri, benim tarafımda bir şeyin eksik olduğu gerçeğini itiraf etmekten korkuyordum, bu yüzden sana karşı içten olmak yerine bizi ayıracak o aptal bahaneleri öne sürdüm. Lise üç balosundaki gibi. Sana ilişkimizi sonraki seviyeye taşımak istemediğimi söylemeye korktum. O hâlde seninle basitçe konuşacağıma seni geri püskürtecek aptalca bir şey yaptım. Ve sonra listenin bana eksik parçayı bulmamda yardım edeceğini düşündüm ama... yapmadı. En azından beklediğim yönde.”

Matt çenesini bana çok tanıdık gelen bir şekilde sıkarak baktı. “Sen yapabilirdin,” dedi. “Sen benimle konuşabilirdin, Em. Biz eskiden her şey hakkında konuşurduk. Dürüst olursam... sanırım benim için de bir eksiklik vardı. İlişkimizi sonraki aşamaya taşırsak her şey yeniden yerli yerine oturur diye düşündüm.”

Birbirimizi tanıdığımız onca yılı düşündüm. Ortaokuldaki maceralarımızı. Arkadaş grubumuzu, hepimizin öğle yemeği masasında toplanmamızı.

“Biliyorum,” dedim. “Ve konuşmalıydım. O zaman konuşmalıydım ve ondan önce ve çok zaman önce.”

“Yani buraya kadar mı? Bu kez ciddi.”

Başımla onaylayarak, “Evet,” dedim. “Ayrılma, tekrar bir araya gelme, ilişkimizi yürütmeye çalışma döngüsü... İşe yaramıyor.”

Matt uzun bir nefes verdi, asi saçlarını gözlerinden itti. “Yanlış bir şey mi yaptım? Ee... bu hafta sonu? Veya ilişkimiz süresince? Ya da...”

“Hayır! Hayır,” dedim başımı olumsuz anlamda sallarken. “Asla değil. Asla sorun sende değil. Sen bu lanet kasabadaki en iyi erkeksin. Sorun... şey. Sorun benim. Ben... erkeklere *ilgi duymuyorum*, Matt. Ve bunu nasıl itiraf edeceğimi bilmiyordum... şimdiye kadar.”

Bana uzun bir an dikkatle bakarken nefesimi tuttum. Kafasında çarkların dönmesini izledim, onun ikiyle ikiyi topladığını gördüm.

“Ah,” dedi gözleri kavrayışla aydınlanırken. “Ah.”

“Benden nefret etmiyorsun, değil mi?” diye ağzımdan kaçırıp, dürüst olamadığım için arkadaşlığımızın bile mahvolacağından endişeliydim. “Eğer nefret ediyorsan bunu anlarım. Çok üzgünüm, Matt. Demek istediğim, ben söylemeliydim...”

Başını iki yana salladı ama şokta oldu belliydi. “Elbette senden nefret etmiyorum. Sadece... bu çok fazla.”

Uzun bir an ikimiz de sessizdik, geçen arabaları izledik. “Sakıncası yoksa biraz yalnız kalabilir miyim?” diye sordu ve başımla onaylayarak ayağa kalktım, basamaklardan inerken midem bulanıyordu.

“Matt, ben...” Hızla ona döndüm ama sesim azalarak sustum. Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. “Görüşmek üzere.”

Bisikletimi kaptım ve pedal çevirerek uzaklaşırken ağlamamak için yanağımın içini ısıırıyordum. Fakat kalbim biraz daha kırılırken bile sonunda başardığımı hissetmekten kendimi alamadım.

Birlikte olmasak da sonunda işleri yoluna koymuştum.

31

Ben daha anlamadan taşınma günü gelmişti, bir haftalık eşya toplama göz açıp kapayıncaya dek bitmişti. Sürekli babamla konuşmak, ona Nina'nın söylediği şeyi sormak, ona anlatmak istiyordum ama asla doğru zamanı bulamıyordum.

Bunu bir bakıma kutsal hissettirdiği için eski evimizde yapmak istediğim hâlde... korkuyordum, özellikle Matt'le olanlardan sonra. Herkesin içinden babamın tepkisinin ne olacağını kestiremiyordum.

Taşınma günü bize yardım etmek için Johnny geldi ve Winston'ın tüylü kafasının dışarı uzadığı yolcu tarafı penceresini gizlice gözetlesem de Blake görünürde yoktu. Johnny arabanın kapısını açtığı anda Winston koşarak verandada oturduğum yere gelirken kuyruğunu sallıyordu.

En azından biri beni gördüğü için mutluydu.

Sarkık kulaklarının arkasını kaşırken ona hüzünle gülümsedim. "Benden nefret ediyor, ha, dostum?" diye fısıldadım.

İnildedi ve çenesini dizime dayadı; bana bakarken iri, kah-verengi gözleri genellikle olduklarından daha da fazla aşağı düştü.

Günün büyük kısmını mobilyaları dışarı, babamın kirala-
dığı taşınma kamyonuna sürüklemekle geçirdik, Smith &
Tyler'dan birkaç iş arkadaşı da bize yardım ediyordu. Gözle-
rimin tam önünde kademeli olarak ev boş ve yankılı bir yer
oldu. Gerçi, belki de annem bizi bıraktığından beri birçok
bakımdan boştu. Onun sesiyle, kahkahasıyla ve sıcaklığıyla
burayı nasıl doldurduğunu hatırladığımda yaşlar gözlerime
akın etti.

Fakat her odayı kontrol ederken hâlâ bazı şeyler buluyor-
dum. Eskiden üstünde eşyalar olan halıda izler, fotoğrafların
asılı olduğu duvarda minik delikler, her yıl boyumu ölçtüğü-
müz kapı çerçevesinde çizgiler...

Oturma odasındaki halıyı kaldırınca ortaya çıkan küçük
yanık izi, Blake'le geçirdiğimiz on yıl önceki Noel'in bir ha-
tırasıydı.

Burada olduğumuza dair tüm işaretler. Hepimizin.

Kısa bir süre sonra babam ve ben girişte dikilirken artık
bu evle ilgili sahip olduğumuz tek şey, içinde oluşturduğumuz
anıları.

Babam kolunu omzuma dolayıp uzun bir nefes verdi. “Bu
evi özleyeceğim,” dedi.

Başımın onaylarken merdivenleri, oturma odasını ve aşın-
mış tahta parkeyi son kez inceledim. Annemin evini son kez
inceledim, sonra birlikte kapıyı kapatıp kilitledik.

Biz evin yolunda yürürken parmaklarımı annemin bahçe-
sinin çiçeklerinde sürükledim. Durup bir ayçiçeğini yeniden
dikmek üzere kökünden söktüm, dövmeme sahip olmakla
birlikte bu sayede nereye gidersem gideyim onun bahçesinin
bir parçası benimle olacaktı. Dövmenin bir kısmı annemin si-
yah yün ceketinin altından belli olunca gülümsedim ve babam
omzumun üstünde belirdiğinde ceketin kolunu aşağı çektim.
Çiçeği içine koymam için kamyonetinden bir kupa getirmişti.

Annemin puantiyeli kupası. Kaybolup gitmemişti, buradaydı.

Kamyoneti son kez araba yolundan çıkardık, biz sokakta araçla ilerlerken ev yavaşça gözden kayboluyordu; elimde kupayı sımsıkı tutuyordum, eve dair ihtiyacım olan her şey tam burada benimleydi. Önemli olan her şey.

Attığım her adım hayatımın yeni, belirsiz bir bölümüne doğru bir adımdı, taze bir başlangıç iyi hisler uyandırmaya başlıyordu. Yeni bir başlangıcın eli kulağındaydı.

*

Nakliyat kamyonunun yükünü yeni evimizde boşalttıktan sonra merdivenleri çıkıp odama gittim. İçeri adım attığımda şekerli sakız pambesi duvarların yerini eski odamdakiyle aynı yumurta kabuğu beyazının aldığını görünce şaşırdım; posterlerle, pasta tasarımlarıyla ve el yazısı tariflerle doldurmam için boş bir tahta vardı.

Babam.

Kapı hafifçe tıklatıldı ve Johnny'nin içeri göz attığını gördüm. Bana küçük bir gülümseme sunarken göz kenarları kırıştı.

“Eve dönmek için yola çıkıyorum ama,” –yaklaşık bir ders kitabı boyutunda, paketlenmiş dikdörtgen bir nesneyi gösterdi– “sana bunu vermemi istedi.”

Blake'i düşününce kalbim yerinden fırladı. Elimi uzatıp hediyeyi aldım, parmaklarım sert kenarlarını sardı.

Johnny boğazını temizleyip acı verici ölçüde tanıdık bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “İkinizin arasında bir şey geçtiğini biliyorum. Ayrıntıları tam olarak bilmiyorum, Clark, ama umarım ikiniz bunu çözmenin bir yolunu bulursunuz.” Bana gülümseyip omzumu sıvazladı ve gitti.

Örtüsüz şilte yavaşça oturdum ve parmaklarımı dikkatle hediyein bandına kaydırdım. Ambalaj kâğıdı yavaşça sıyrılarak içindekini açığa çıkardı...

Bir yağlıboya resim. Eski evimin. Beyaz dış cephe, sürme pencereler, bir salıncakla ön veranda ve... onun hemen altında bahçede büyüyen renkli ayçiçekleriyle birlikte...

Ön bahçede çiçeklerle uğraşan *annem*.

Evin en önemli parçası, tam olarak hatırlamak istediğim anı Blake tarafından resmedilmişti.

Tabii ki biliyordu.

Başparmağım sağ köşeye karalanmış isminin üstünde doluşırken yaşlar gözlerime batıyordu. Burnumu çekip gözyaşlarını sildim.

Bu resim mükemmeldi.

O akşam Blake'in yağlıboya resmini yumurta kabuğu beyazı duvarıma dikkatle astım. Aramızdaki her şeyin eskisi gibi olması *imkânsız* geliyordu. Fakat bu bir başlangıçtı.

"Bu son derece güzel bir resim," dedi bir ses arkamdan. Döndüğümde babamın kapı çerçevesine yaslandığını gördüm, kolunun altına bir kutu sıkıştırmıştı.

"Kesinlikle öyle." Pat diye yatağıma oturup annemin yün ceketine sarındım.

Babam yumuşakça yanıma oturup kutuyu aramıza koydu. Onu başımla gösterip kaşlarımı kaldırdım. "Bu nedir?"

Bana onu açmamı işaret etti ve kapağı açtığımda bir yığın öteberi gördüm. Bir nevi ıvır zıvır çekmecesiydi.

Fakat daha yakından baktığımda hepsinin ne ifade ettiğini gördüm. Bir Phillies maçında annem için yakaladığı bir beyzbol topu, ilk yıldönümlerinde satın aldığı kolye, benim biçimsiz bir lekeyi andıran bir ultrason fotoğrafım.

Ve babam bana kutunun içindekileri gösterirken üç yıldır ilk defa annemle ilgili *konuşuyor*, bana hikâyeler anlatıyordu; yaşlar gözlerimize batarken ikimiz de gülümsüyor ve kahkaha atıyorduk.

İçindekilerin bazılarıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu, mesela babamın ona evlenme teklifi ettiği şehirdeki Fransız restoranının

fişi ve annem hamileyken haftaları saydıkları, tonla tik işaretiyle kaplı bir not defteri sayfası.

Bunlar hayli sıradan ve harikulade çeşitte ıvır zıvırdı. Annemle ilgili, tıpkı liste gibi, önceden bilmediğim anıları barındırıyordu. Listenin de ötesinde, anneme dair *kaybolmamış* anılar ve parçalardı. Henüz keşfetmediğim anılardı.

Ve babam onları saklamıştı.

Bakışlarımı beyzbol topuna indirirken, “Onunla ilgili konuşmak güzeldi,” dedim usulca.

Babam ensesini ovarak, “Üzgünüm,” dedi. “Şu son üç yılda seni bu kadar çok yüzüstü bıraktığım için üzgünüm. Onunla ilgili konuşmadığım için. Tüm bunları bir kutuda tuttuğum için. Demek istediğim, biz asla... bu konuşma işinde... harika olmadık. Benim için zordu ama... yine de doğru değildi.”

“Şu andan itibaren, bu konuda daha iyi bir iş çıkarırız,” dedim ona gülümseyerek.

Gözlerini elinin tersiyle silmesini izledim. Kutudan bir zarf çıkardı ve içinden bir kâğıt parçasını alırken gülümsüyordu. “Annen bunun benim boyumu aşacağını biliyordu,” dedi. Katlanmış kâğıdı açarken kıs kıs gülüyordu. “Dolayısıyla benim için bu küçük hatırlatma notunu hazırladı.”

Onu bana uzattı ve kâğıdın annemin el yazısıyla kaplı olduğunu gördüm, babamın tavsiye ve hatırlatmalarla dolu kendi listesiydi. Hepsi benimle ilgiliydi.

*** Hastalanırsa ne yapmalısın: Hank’in Lokantası’ndan tavuklu şehriye çorbası al, siyah çay yap (1 yemek kaşığı bal, 2 şeker), Nina’dan bisküvi tarifini iste. Yapmanın bir yolunu bulursun.**

*** Kalbi kırılırsa ne yapmalısın: Dondurma, Joe. Cevap her zaman dondurmadır.**

En altta küçük bir not vardı.

*** Sana hiç bahsetmediğim bir konuyla gelirse ne yapmalısın: Onu sevdiğini söyle. Ne olursa olsun. Ve benim de onu sevdiğimi söyle. Daima.**

Tombul ve şiddetli gözyaşlarım kâğıda akmaya başladı, babam kolunu bana dolamadan önce elini uzatıp kâğıdı kap-tı. “Hey! Ona hâlâ ihtiyacım var.” Kahkaha attı; ben Misty Oasis otobüsünden inip de annemi orada görmemi, asla söy-leme fırsatı bulamadığım kelimeleri bastırmamı hatırlayınca darmadağın olup hüngür hüngür ağlamaya başlarken beni kendine çekti.

Giysileri ve bağışlanan tüm eşyalarını, annemin parçaları olarak gördüğüm eşyaları düşündüm. Julie Miller’ı Julie Mil-ler yapanın eşyalar olduğunu farz etmişim.

Halbuki bu *bizdik*. Babamdı. Nina’ydı. Bana her zaman onunla ilgili hikâyeler anlatacak olan insanlardı. Annemin yaptıklarıydı, gittiği yerler ve dokunduğu hayatlardı. Hakiki bir dolapta saklanıp dünyayı dışarıda bırakmak yerine onun-la ilgili *konusmaktı*. Onunla ilgili yeni şeyler öğrenmekti ve üç yıl önce benim yaşamamı istediği hayatı harfiyen yaşamadan onu onurlandırmanın yollarını bulmaktı.

Annem öldükten sonra annemle ilgili yeni şeyler öğrene-biliyorsam, belki o da kızıyla ilgili asla öğrenmediği şeyler olduğu için hayal kırıklığına uğramazdı.

Bu yüzden geri çekildim, babama anlatma zamanının gel-diğini biliyordum.

Elimi cebime attım ve son bir buçuk ayda her yere yanı-m-da taşıdığım listeyi çıkardım. Anneme yakın hissetmek için bir kıyafet yığınınına, bir dolaba veya tüm bir eve ihtiyacım yoktu; böyle anlara sahiptim.

Tüm yaz yaşadığım gibi anlara.

Katlanmış kâğıdı özenle açıp onu babama gösterdim.

“Yazı sana gösterdiğim listedekileri yaparak geçirdim,” dedim.

“Julie Miller’ın Lise Son Yazı,” diye okurken yüzünde kendinden memnun bir sırıtış türedi. “Bu ayçiçeği dövme-sini açıklıyor.”

Neyi? Nasıl...

Ağzım açık kaldı. “Onu biliyor muydun?”

“Em, sen bir şeyleri gizlemekte berbatsın,” dedi bir kah-kahayla. “Bunun haricinde, kıyafetinin kollarını sıvama alışkanlığın var.”

Bakışlarımı indirdiğimde ön kolumun tamamen ortada olduğunu gördüm, yün ceketin kolları dirseklerime dek sıvanmıştı. Kahkaha attım, gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken burnumu çektim. “Fakat daha fazlası olmaz,” dedi tam bir baba tavrıyla, yüzünde katı bir ifade vardı. “Başka bir tane daha yaptırırsan bozuyoruz.”

O parıldayan gümüş iğne aklıma geldi ve yaptırmayacağım hayatım üzerine yemin ettim.

“Bana şu meseleyi anlatacak mısın?” diye sorarken listeyi geri verdi.

Uzun bir nefes verdim, kafamda her şey –hislerin ve duyguların, Blake’in gözlerinin, ıslıl ıslıl suyun ve yaz güneşinin bir birleşimi– bulanıklaşıyordu.

Bu akşam babam bana açılmıştı, hâl böyleyken... Ben de ona açıldım. Ona kitabı, kayalık atlayışını, sahili; annemi hemen yanımda, adımlarıma rehberlik ederken hissettiğim her seferi anlattım. Listenin beni ne kadar çok değiştirdiğini. Beni nasıl yeniden, olmaktan çok korktuğum kişi yaptığını.

Babam dinledi. Gerçekten *dinledi*. Çalkantılı yazımı, listenin on iki numaralı maddesine yönlendiren her şeyi ona sayıp dökerken gülümsedi, kahkaha attı ve başını salladı.

“Böylece onu öptüm. Ve...”

Elimdeki listeye baktım, anneme ait olan şans getiren listeye.

Ama şimdi onu *kendime* uyarlamaya ihtiyacım vardı.

Çünkü eğer sahiden bu listenin görmeme yardım ettiği kişi olacaksam yapmak zorunda olduğum bir şey vardı. Babama Matt, Blake ve... benimle ilgili gerçeği söylemeliydim.

Kalbim iki kat hızlı atıyordu. Hatta belki üç kat.

“Ve hepsi yanlıştı. Tıpkı hep olduğu gibi,” diye itiraf ettim. “Bu... senin ve annemin sahip olduğunuz ilişkiye benzemiyordu. Annemin benim için istediğinin bu olduğunu bilmeme rağmen doğru değildi.”

“Ancak Blake’le...,” diye başladım, kendimi toplamak için durdum. “Ancak Blake’le, ilişkim her zaman doğru hissettirdi.”

Bakışlarımı bileğimdeki deri bileziğe, özgürce uçan o martılara indirdim.

“Kim olduğumu değiştirebileceğimi sandım. Matt’le olan ilişkimde yanlış olan şeyi *düzeltebileceğimi* ve her şeyin nihayet senle annem için olduğu gibi yerli yerine oturacağını. Ama bunu yapamadım. Kim olduğumu değiştiremem baba. Gerçeği değiştiremem...” Uzun, derin bir nefes alırken odadaki tüm hava uçup gitti. “Eşcinsel olduğum gerçeğini.”

Vay be. Ben... Ben bunu söylemiştim. Kiera’ya, Nina’ya ve Matt’e açıklamış olmama rağmen, kendime ilk kez bu kelimeyi söyleme izni veriyordum. Babamın bir şey, herhangi bir şey söylemesini beklerken kulaklarım çınlamaya başladı. Ona *bakamıyordum* bile.

Acaba kusacak mıydım?

Acaba...

Onun kutunun altını üstüne getirdiğini duyduğumda toplanıp gideceğinden endişelendim. Ona baktım, bir Polaroid fotoğraf çıkarıyordu. Onu bana uzattı ve işte, solmuş ihtişamlarıyla annem, Johnny Carter ve babam oradaydı; kollarını

birbirlerinin omuzlarına atmışlardı, hepsinin yüzünde aptal sırıtışlar vardı.

Annemin titiz, bitişik elyazısıyla yazılmış fotoğraf açıklamasını okudum: *Julie, J.C ve Joe*.

Bir saniye bekleyin... Fotoğrafı babamın elinden kaptım, bakışlarım fotoğrafla liste arasında gidip gelirken beynim patlayacak gibiydi.

J.C.

Johnny Carter mıydı? Joe Clark değil miydi?

Kutudan çıkan kaseti, üzerindeki notu düşündüm. “Fikrini değiştirirsen bana haber ver.”

Bir hafta önce Nina’nın söylediği şey: “Annenin ilk seferinde doğru kişiyi bulduğunu kim söyledi?”

Bakışlarımı kaldırıp onunla göz göze geldiğimde anladım. Yirmi yıl önce o öpücük anneme benimle tıpatıp aynı şeyleri hissettirmişti.

Bu birlikte olmanız gereken kişiyi öpmekle ilgili değildi. Kiminle olmak *istediğinizi* fark etmekle ilgiliydi.

Babam uzandı, pürüzlü elleri yanağımı avuçladı. “Seni seviyorum, Em,” dedi, kahverengi gözleri biraz yaşlıydı ve benim kahverengi gözlerimi biraz yaşartıyordu. “Ne olursa olsun, tamam mı?”

Başımınla onaylarken gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan aşağı dökülüyordu, beni kendine çekip sarıldı. “Bunu yalnızca annenin küçük talimat listesi bana yapmamı söylediği için söylemiyorum,” demesi ikimizi de güldürdü. “Bunu her halükârda söyledim.”

Duvardaki, babamın omzunun hemen üzerindeki yağlıboya resme bakıp bu yaz ne kadar mutlu olduğumu düşündüm. Şansımı geri kazandıktan sonra bile, yine de Blake’e şans vermekten nasıl kaçtığımı düşündüm. Bütün nedeni korkmamdı.

Korkuyordum çünkü... Blake’le olmak daha fazla saklanamayacağım anlamına geliyordu.

Fakat artık korkmak istemiyordum. Artık *korkmuyordum*. Kim olduğumu değiştirmek istemiyordum.

Oyunu oynamaya gönüllü olmalıydım. Elimden geleni yapmaya, savunmasız olmaya ve kaybedebilecek bile olsam risk almaya gönüllü olmalıydım.

Annem bu yaz bana bir şey öğrettiyse, belki, sadece belki bu tam olarak Blake’le aramızı düzeltmek için yapmam gereken şeydi.

Ve kimi aramam gerektiğini biliyordum.

32

“Hazır mısın?” diye sordu Kiera, arabaya bindiğimde.

“Olabileceğim kadar hazırım,” dedim emniyet kemerimi takarken. “Olivia annesine sepeti verdi mi...”

“Evet,” dedi Kiera.

“Peki acaba o...”

“Em,” dedi uzanıp kolumu tutarken. “Olivia annesine sepeti ve sayıları verdi. Jake, Blake’in orada olmasını garanti edecek. Ve... Matt, işler sarpa sarar da oradan toz olmamız gerekirse diye, bize arka köşedeki yeri hazırlıyor.”

Şaşkınlıkla baktım.

Matt.

Kiera bana gülümsedi. “İyi bir planı hayatta kaçıramazdı.”

Yaşların gözlerime battığını hissettim, daha az acıyordu bu sefer.

“Okula Dönüş Bingo Etkinliğine” katılmak için ilkokula giderken araba yolculuğu boyunca mide bulantıyla mücadele ettim. His o kadar güçlüydü ki Kiera’nın Billie Eilish çalması bile bunu bütünüyle bastıramadı.

Üç yıl önce 20 Ağustos hayatımın en kötü günüydü. Annemin öldüğü gündü.

Şimdi arkadaşlarımla, annemin ve onun listesinin yardımıyla, sadece belki, bu yıldönümü sadece kötü anılarla dolu olmak zorunda olmazdı.

Biz vardığımızda otopark çoktan ağzına kadar dolmuştu ve Kiera bir yer bulmak için tur atarken ben Blake'in yüzünü arayarak içeri giren herkese dikkatle bakıyordum.

Park ettikten sonra yemekhane-oditoryumun yolunu tutmuş insan kalabalığına katıldık, müdavimler çoktan oradaydı.

Şanslı taş koleksiyonuyla Tyler Poland, ölümüne savaşmaya hazır Jim Donovan, ana masaya tünemiş kart satışı yapan Müdür Nelson.

İçeri giren insanları daha iyi görmeye çalışarak boynumu uzattım, gözlerim insandan insana atlıyordu ama o görünürde yoktu. Olivia'nın annesi Donna Taylor gözüme ilişti ve bana kısa bir baş selamı verirken sepeti kollarında sımsıkı tutuyordu.

Sıranın önüne ulaştığımızda Müdür Nelson bir gülümsemeyle annemin kartını uzattığında duraksayıp başka bir kartı daha, on iki numarayı seçtim. Liste için. "Bunu da alacağım," dedim.

Bu akşam sahip olmayı umduğum gibi, yeni bir şanstı.

Arka köşedeki yerimizin yolunu tutmadan önce, masa için birkaç kart daha satın aldık; arkadaşlarım çoktan oturmuştu. Matt, Olivia, Ryan ve... *Blake*. Jake'in yanında oturuyordu, güneşten açılmış saçlarını mutfaktaki o günkü gibi topuz yapmıştı; gövdesine bol gelen, kömür rengi, nostaljik bir grubun tişörtünü giyiyordu.

Kalbim kulaklarımda küt küt atmaya başladı, odadaki tüm seslerden daha yüksekti.

"Hadi," diye fısıldadı Kiera. Elimi tutup beni ileri doğru çekti.

"Hey!" dedi Matt, oraya gittiğimizde. "Bakın kim gelmiş!"

Blake şaşkınlıkla bakışlarını kaldırdı, beni gördüğünde alını hafifçe kırıştı. Kahverengi gözleri kafamdaki her bir düşünceyi yerle bir ederken ben nasıl nefes alacağımı unuttum.

Bakışları benimle Matt arasında gidip geldi, sonra hızla başını çevirip Jake'e, *Gerçekten mi?* diye bağırarak bir bakış attı.

"Biz kartları aldık," dedi Kiera ve beni harekete geçmem için dürttü. Kartların kendisinde olan yarısını dağıtırken ben de diğer yarıyı dağıtmaya koyuldum, on iki numaralı kartı kendime sakladım ve meyveli panç lekeli olan 505 numaralı kartı Blake'e verdim.

Onu almak için elini uzatırken bir teşekkür mırıldandı.

Mikrofon cızırdayarak açıldı, Donna Taylor'ın sesi gecenin başladığını ilan etti.

Top kafesi takırdamaya başladı ve ben arkama bakıp sarı toplardan birini tutup çekerken Donna'yla göz göze geldim. Mikrofondaki ilan etmeden önce derin bir nefes aldı.

"İ-yirmi üç!"

Tanıdık numaralar yığılmaya başlarken, eli kırmızı pulları almak için masanın ortasına uzanan Blake'e bakmamak için tüm irademi kullandım. Yanımda Kiera'nın bacağı gergince yukarı aşağı sekiyordu; Olivia annesine bakıyor, genişlemiş gözlerle sıradaki sayıyı bekliyordu.

Ryan'ın dikkati kendi kartını bile takip edemeyecek kadar dağınıktı ama bu yeni bir şey değildi.

Kısa bir süre sonra geriye bir sayı kalmıştı. Bir sayı daha ilan edilecekti.

Cebime uzandım, parmaklarım şanslı çeyrekliği sardı, bakışlarım hızla yükseldiğinde Matt'in gergin bir şekilde yutkunduğunu gördüm, o sırada Donna, "B-dokuz!" diye duyurdu.

Ve hiç duraksamadan Blake, "Bingo!" diye seslendi.

Kartını sesli okurken nefes almayı bıraktım, sepetini talep etmek için odanın ön tarafına yürürken hepimiz onu izliyorduk.

Masa sırasında ilerleyip bir araya getirmek için saatler harcadığım sepetin önünde aniden durmasını izledim.

İki kazı kazan kartı. Lay's cipsi, bir paket Skittles, ekşi so-lucan jelibon ve bir Hershey's çikolatası. Sahil yolculuğumuza giderken benzin istasyonundan aldığı atıştırmalıklar. Bir bulaşık eldiveni. En altta kusursuzca katlanmış cankurtaran *svetşörtü* vardı. Bir Spam konservesi. Ve tam ortada bir liste:

EMILY CLARK'IN LİSE SON YILI YAPILACAKLAR LİSTESİ

1. Blake'e hislerini açıkla.
2. St. Vincent konserine git.
3. NYC'ye bir yolculuk yap.
4. Bir üniversite araba yolculuğuna çık.
5. Kulolo yap.
6. Baloya git.
7. Liseden sonraki hayatın için plan yap.
8. Hank'in Lokantası'nda rulo köfte ye.
9. Blake'in tüm futbol maçlarına git.
10. Lisa Hala'nın sahil evinde bir hafta geçir.
11. Lise Sonların Okulu Asma Günü için bir macera planla.
12. B.C.'yi öp.

Sahile giderken yapmaktan bahsettiğimiz her şey. Tüm yaz boyunca bahsettiğimiz her şey. Yanımda başka kimseyle değil, onunla yapmak istediklerim.

Ardından, tam orada, tüm Huckabee'nin önünde masadan kalkıp ona doğru yürüdüm. Uzanıp elini tuttum, benimle yüz yüze gelmek için döndüğünde etrafımızdaki tüm oda gözden kayboldu. Blake'in gözleri şaşkındı, ağzı hafifçe açık kalmıştı.

“Özür dilerim, Blake,” dedim yumuşak bir sesle. Sonra kendimi dünyanın en büyük kayalığından aşağı fırlatırmışçasına ona sahildeki geceden beri anlatmak istediklerimi söyledim. Bana şenlik ateşi gecesinde hislerini açıkladığından beri anlatmak istediklerimi. “Senden hoşlandığımı itiraf edecek kadar cesur olmadığım için.”

Yutkundu, bana göğsüme kelekler serpiştiren bir bakış attı; onunla, bu yaptığım ve *bizimle* ilgili her şey doğru hissettiriyordu. Liste beni bu âna yönlendirmişti.

Ona.

“Blake, senden *gerçekten* hoşlanıyorum,” dedim. “Senden çok hoşlanıyorum. Gözlerinden, sahilde bir gün gibi kokmandan ve neredeyse her şeyi yapabilirmişim gibi hissettirmenden hoşlanıyorum. O *manyak* resimleri yapmandan ve dünyanın buradan, Huckabee’den çok daha büyük görünmesini sağlamanı hoşlanıyorum. Bana tam şu anda baktığın gibi –yaz boyunca baktığın gibi– bakarak içimde kelekler, mümkün bile olduğunu bilmediğim kelekler uçuşturmandan hoşlanıyorum. Bende milyon tane maceraya atılma isteği uyandırıyor, mesela... mesela...” Eğilip sepetten listenin kâğıdını çektim. “Mesela tüm *bu* şeyler. Ve çok daha fazlası Blake. Hepsini yapmak *istiyorum. Seninle.*”

Bakışlarını listeye indirdi, sonra kaldırıp tekrar bana baktı ve sonra... gülümsedi. İlk bingo akşamında ayaklarımı yerden kesen o gülümsemeyle. Bu yaza dair tüm anılarımın içinde olan o gülümsemeyle.

Bir adım ilerledi, elini uzatıp belime dokunarak tüm bedenime bir elektrik şoku gönderdi.

“Seni öpebilir mi...”

Kelimeler daha ağzından çıkmadan onu kendime çektim. Ve... bu bir öpücüğün olabileceği her şeydi. Blake’in dudakları yumuşaktı, sıcaktı ve saf sihirdi; tüm sesler ve diğer insanlar

dünyada bizden başka bir şey yokmuşçasına yok oluyordu. Ayrıca hiçbir şey için geri sayım yapmıyordum.

Geri çekilip ayrıldık ve odanın karşısından bir “Oley!” duydum, ikimiz de döndüğümüzde arka masadaki Kiera’nın Noel sabahıymış gibi sırtıttığını gördük. Jake beğenen bir ılık çaldı, Olivia ile Ryan onların arkalarında alkışlıyordu. Matt’le göz göze geldiğimde bana gülümsedi ve ufak bir baş onayı verdi, bir kızın isteyebileceği en iyi eski erkek arkadaşıtı.

Derken hemen arkamızdaki sahneden Jim Donovan’ın sesi cınladı. Diğer herkesin dikkati dağılmışken sessizce sahneye çıkmış olmalıydı. Kendimi en kötüsüne hazırladım.

“Oyuna hile karıştırdılar!” diye mikrofona haykırırken, Olivia’ya annesine vermesini söylediğim sayılarla dolu ufak kâğıdı havaya kaldırdı. Onu çılgınca havada sallarken yemek-hane-oditoryumda kıyamet koptu.

Tyler Poland şanslı taşlarını bize fırlatırken Jim sahneden bizim tarafımıza sıçradı.

Blake’in elini tuttum, parmaklarımız birbirine geçti. “Koş!”

Matt’in bizim için açık tuttuğu arka kapılara tüydük; otoparkın içinde uçarcasına ilerlerken, park etmiş arabaların arasında koşarken hepimiz kahkahayla gülüyorduk. Ayakkabılarımız kaldırırma vuruyor, rüzgâr saçlarımızı çekiştiriyordu.

Blake dünyamı daha iyiye döndüren o haylaz gülümsemeyle bana baktı. Sonra önüne baktı ve ben de öyle yaptım; beni kendisiyle birlikte ileri doğru çekerken annemin her zaman bahsettiği biçimde her şey kusursuzca yerli yerine oturuyordu. Öyle ki ben kendimi...

Tamam.

Şanslı hissediyordum.

Teşekkürler

İlk bağımsız kitabım! Bugün bu kitabın ellerinizde olmasına yardım etmiş olan insanların hepsine bolca teşekkür borçluyum.

Öncelikle, kuşkusuz en iyisi olan harika editörüm Alexa Pastor'a sonsuza dek minnettarım. Bu kitap başlangıçtan bitişe KÜRESEL bir PANDEMİ sırasında yazıldı ve Alexa olmasaydı kesinlikle hâlâ 1 numaralı taslak çalışması yığnında biçimlendirilmemiş bir veri olurdu. Büyük ihtimalle bu geçmişteki ve gelecekteki tüm kitaplarım için de geçerli.

Justin Chanda, Julia McCarthy, Kristie Choi ve Simon & Schuster ekibinin geri kalanına teşekkür ederim. Kitaplarımın böyle muhteşem ellerde olduğunu bilmek gerçek bir hediye.

Folio Literary'deki inanılmaz temsilcim Emily van Beek, beni ve yazdıklarımı desteklediğin için teşekkürler. Sana çok minnettarım ve gelecek birçok kitap ve yıl için aşırı heyecanlıyım.

Lianna, Ed, Judy, Mike, Luke, Aimee, Kyle, Alyssa ve Siobhan (çöpçatan ve olağanüstü yetkili vekil!); arkadaşlığınız, bana aile olmanız ve tükenmez desteğiniz için, geçen sene hepsine büyük miktarda ihtiyacım vardı, kocaman teşekkürler.

Büyürken bana her gece kitap okuyan ve hem bir tutkuya hem de bir kariyere dönüşecek tohumları eken anneme. Seni seviyorum.

Ve her zamanki gibi, her nasılsa insanı Blake Carter'dan bile daha fazla kendinden geçiren ve bana her gün dünyanın en şanslı kızı olduğumu hissettiren karım Alyson Derrick'e.